

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

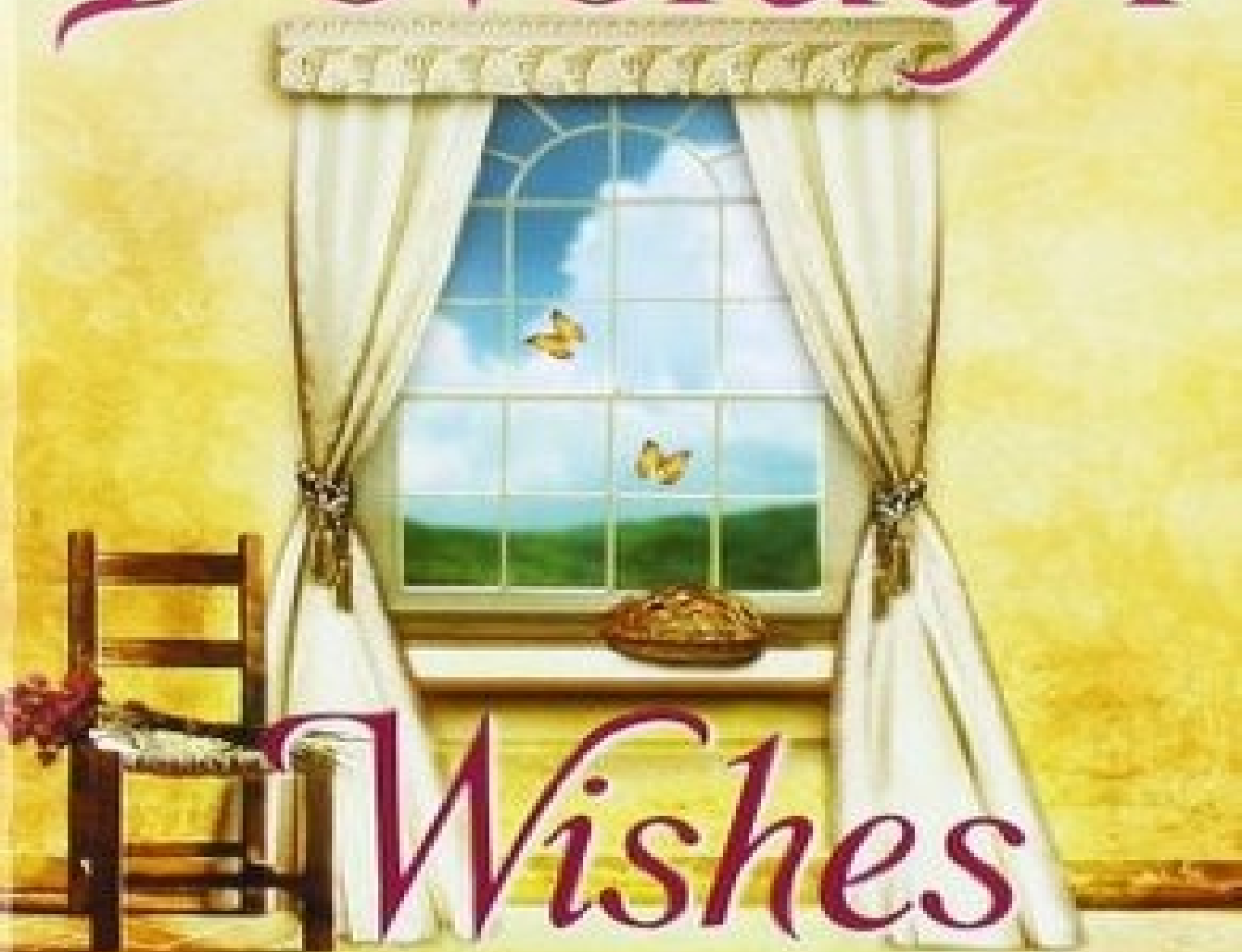
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Jude Deveraux

The
New York
Times
bestselling
author of
Wild
Orchids

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

v1.0

Mayıs 2007

Jude

Deveraux'nun

Dilekleri

ESKİ EVİN İÇİNDE BİR YIĞIN KURU ODUN
VARDI,
VE JACE BİR YANGIN BAŞLATTI.

"Dünyadaki herhangi bir kadına sahip olabilirsin. Benim gibi yaşlı bir hizmetçiyi neden isteyessin ki?" Nellie söyledi.

Jace onu kollarına çekti ve öptü. "Sen sevmek ve sevilmek için yaratılmışsın."

Nellie nefes alabildiğinden emin kadar elleri vücudunun üzerinde dolaştı. Adam onu aniden serbest bıraktı. "Bak, ah, bu uzun bir gece olacak," dedi. "Belki de bir şeyler yemeli, sonra da biraz uyumalıyız."

Nellie ona baktı ve ne yapmak istediğini biliyordu. Onunla sevişmesini istiyordu.

Ona gülümsedi, sonra piknik sepetini ateşe yaklaştırdı. İçine bakarken, sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi, "Bu ıslak giysiler seni öldürecek. Onları çıkarsan iyi olur. Kucak bornozuna sarınabilirsin."

Nellie sepetten yiyecekleri çıkarırken titriyordu. Yavaşça Jace'e baktı, kaslı baldırlardan ağır kalçalara, sonra belindeki küçük bornoza. Jace'in geniş, yontulmuş göğsünü görünce ağzı kurudu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Aman Tanrım, aman Tanrım." Giyinik olmayan bir erkeğin bu kadar mutlak, görkemli bir şekilde güzel olabileceğini hiç düşünmemişti...

İçindekiler

[1](#) [2](#) [3](#) [4](#) [5](#) [6](#) [7](#) [8](#) [9](#) [10](#) [11](#) [12](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik veya yaşayan ya da ölmüş kişiler tamamen tesadüfidir.

POCKET BOOKS'un Özgün Bir Yayını

POCKET BOOKS, Simon & Schuster Inc. şirketinin bir bölümüdür. 1230 Avenue of the Americas,
New York, NY 10020

Telif hakkı© 1989 by Deveraux Inc.

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

ISBN: 0-671-64448-3

İlk Pocket Books baskısı Kasım 1989 A.B.D.'de
basılmıştır.

Birinci Bölüm

Daha sonra, Berni'nin setindekilerin on yıllardır gördüğü en iyi giyimli ceset olduğu söylendi. Pek çoğu birkaç on yıldan fazla yaşadığını kabul etmiyordu ve estetik cerrahinin mucizeleri sayesinde hiçbirinin tam olarak kaç yıl yaşadığını itiraf etmesine gerek kalmamıştı.

Pahalı tabutun önünden geçtiler ve Berni'ye hayranlıkla baktılar. Yüzünde tek bir çizgi bile yoktu. Her çukuru, kırışıklığı, hatta bazı gözenekleri bile kolajenle doldurulmuştu. Silikonla doldurulmuş göğüsleri ölüyken bile gökyüzünü işaret ediyordu. Pahalı bir şekilde boyanmış saçları, kalıcı olarak boyanmış kirpikleri, manikürlü tırnakları, yirmi üç santimlik genç bir bele sıkıştırılmış beli, altı bin dolarlık bir takım elbise giymiş vücudu - ölümden de hayattayken olduğu kadar iyi görünüyordu.

Törene katılanlardan hayranlık dolu iç çekişler ve ölümler de onun kadar güzel görüneceklerine dair umutlar vardı. Berni'nin ölümü üzerine sadece iki kişi gözyaşı döktü, ikisi de erkekti. Adamlardan biri kuaförüydü. Berni'nin işini özleyecekti ama aynı zamanda Berni'nin hınzır dilini ve ona aktardığı sulu dedikoduları da özleyecekti. Diğer yas tutan kişi ise Berni'nin dördüncü eski kocasıydı ve gözyaşları sevinç gözyaşlarıydı, çünkü artık elli yaşındaki birinin yirmi yedi yaşında görünmesi için gereken işçi ordusunu desteklemek zorunda kalmayacaktı.

Bir kadın diğetine "Mezarlığa mı gidiyorsun?" diye sordu.

"İsterdim ama yapamam," dedi ikinci kadın. "Bir randevum var. Acil bir durum, biliyorsunuz." Manikürcüsü Janine ona ancak bugün saat ikide randevu verebilmişti ve kırılan tırnağını tamir ettirmesi gerekiyordu.

"Burada da aynı," dedi ilk kadın ve tabutundaki Berni'ye hızlı, temkinli ve öfkeli bir bakış attı. Geçen hafta Berni'nin gömüldüğü takım elbisenin aynısını almıştı, şimdi onu iade etmesi gerekecekti. Berni'nin *her* toplantıda en yeni, en yeni, en pahalı kıyafetlerle ortaya çıkması tam Berni'ye göre idi. En azından artık böyle olmayacak, diye düşündü ve gülümsemesini bastırmayı başardı. "Keşke ben de gidebilseydim. Berni ve ben çok iyi, yakın arkadaşık, biliyorsun." İpek Geoffrey Beene pantolon takımını düzeltti. "Gerçekten gitmeliyim."

Çok geçmeden, başka yerlerde acil randevuları insanların mırıltıları çoğaldı ve sonunda limuzine sadece Berni'nin kuaförü binerek mezara gitti. Cenaze arkasında yirmi limuzinlik bir sıra vardı -Berni cenazesini yıllar öncesinden ayarlamış ve parasını ödemişti- ama yas tutanlar yoktu.

Sonunda (Berni tarafından planlanan) sözler söylenmiş, (yine Berni tarafından planlanan) müzik çalınıp söylenmiş ve tek yas tutan kişi evine gitmişti. Mezar dolduruldu, yeni çim serildi, çiçekler zevkli mezar taşının etrafına sanatsal bir şekilde dizildi ve güneş Berni'nin mezarı üzerinde batmaya başladı.

Tabutunun örtülmesinden dört saat sonra tek bir kişi bile hayatlarının bir parçası olan bu kadını düşünmedi. Onun yemeklerini yemişler, partilerine katılmışlar, onunla ve onun hakkında durmaksızın dedikodu yapmışlardı ama artık gittiği için kimse onu özlemiyordu. Hem de hiç kimse.

MUTFAK

Berni gözlerini bir açtı, sanki uyuyakalmış gibi hissediyordu. İlk aklına gelen Janine'le olan tırnak randevusuna geç kalacağı oldu ve kaltak, bir müşteri geç kaldığında acımasız davranırdı. Berni'ye gelecek hafta için randevusu olduğunu söyler ve Berni'nin günlerce yırtık pırtık tırnaklarla acı çekmesini sağlardı. Onu yakalayacağım, diye düşündü Berni. Diane'e Janine'in kocasıyla yattığını söyleyeceğim. Diane'in öfkesiyle Janine hayatta kaldığı için şanslı olacak.

Berni gülümseyerek yataktan kalkmaya başladı ve sonra yatakta olmadığını fark etti. İşte o zaman bir şeylerin ters gittiğini anlamaya başladı. Yatakta değil, ayaktaydı. Üzerinde kırmızı ipek Christian Dior geceliği değil, yeni beyaz Dupioni ipek takım elbisesi vardı.

-Lois Simons'ın indirimde aldığı takım. Berni önce takım elbiseyi giymeyi planlıyordu, sonra Lois kendi takım elbisesini giyemeyecekti; iade etmeye çalışacaktı ama buna izin verilmeyecekti ve Lois giyemeyeceği dört bin dolarlık bir takım elbiseyle kalakalacaktı. Bu fikir Berni'yi gülümsetti.

Ama etrafına bakınca gülümsemesini kaybetti. Her yer sis içindeydi ve ilerideki altın renkli bir ışık dışında hiçbir şey göremiyordu. Şimdi ne olacak, diye düşündü. Daha iyi görebilmek için gözlerini biraz kıstı, gerçi geçen yıl geçirdiği göz ameliyatı sayesinde artık yirmi yirmi görüyordu.

Birkaç adım ilerledi ve sis bir yol açtı. Kaşlarını çatmaya başladı ama kendini tuttu (kaş çatmak insana kırıksıklık verir). Belki de bu son sevgilisinin aptalca bir fikriydi. Yirmi yaşında, kaslı bir sahil çocuğuydu ve birkaç ay önce ondan sıkılmaya başlamıştı. Sürekli film yönetmeni olmak istediğinden bahsediyor ve Berni'nin onu finanse etmesini istiyordu. Belki de tüm bu sis Berni'nin çek defterini açmasını sağlamak içindi.

Bir şey görmeden önce birkaç dakika yürüdü. Altın ışığın altında büyük bir masa vardı ve arkasında yakışıklı, kır saçlı bir adam oturuyordu.

Adamı gördüğünde Berni canlandı ve omuzlarını geriye atarak iri göğüslerinin tam karşıya bakmasını sağladı.

"Merhaba," dedi en gırtlaktan, en seksi sesiyle.

Adam önce ona, sonra da masasının üzerindeki kâğıtlara baktı.

Erkeklerin onun güzelliğine hemen karşılık vermemesi Berni'yi hep endişelendirirdi. Belki de gelecek hafta cerrahından bir randevu daha almalıydı. "Lance'le birlikte misin?" diye sordu plaj çocuğu sevgilisini kastederek.

Adam kâğıtlarına bakmaya devam edip ona cevap vermeyince Berni masasına baktı. Ürkmüş görünmemeye çalıştı ama adamın büyük masası yirmi dört ayar altındı. Yıllar önce Berni herhangi bir kuyumcuyu gururlandıracak bir mücevher gözü geliştirmişti. On iki karatı on sekiz ayardan, hakiki, saf yirmi dört ayardan çabucak ve kolayca ayırt edebiliyordu.

Masaya dokunmak için elini uzattı ama adam başını kaldırdınca geri çekti.

"Bernadina," dedi.

Berni yüzünü buruşturdu. Bu ismi yıllardır duymamıştı. Olmamak için savaştığı kadar yaşlı geliyordu kulağına. "Berni," dedi. "İ ile."

Adamın eski moda dolmakalemle not almasını izledi ve sonra sinirlenmeye başladı. "Bak, bu kadar yeter. Eğer bu sen ve Lance'in bir plansa, ben-"

"Sen öldün."

"-hâlâ onu dışarı atacağım. Onu desteklemeyeceğim ve-"

"Dün gece uykunda öldün. Kalp krizi."

"-Onun saçma sapan planları-" Durdu ve adama baktı. "Ben ne?"

"Dün gece uykunda öldün, şimdi de mutfakta yatıyorsun." Berni ona gözlerini kırpıştırarak baktı ve sonra gülmeye başladı.

Kırıksıklıkları ve bir kadının ne kadar itici görüldüğünü unutmuştu.

Utangaç bir şekilde gülümsemek yerine gerçekten güldüğünde.

"Harikaydı, ahbap," dedi, "ama işe yaramayacak. Bunun Lance'e para vermemi sağlamak için bir numara olduğunu biliyorum, böylece sis makinelerinizi kapatabilir ve-"

Durdu çünkü adam onu dinlemiyordu. Masadan büyük bir pul aldı, onunla kâğıda vurdu, sonra sağına işaret etti. Sis in içinden Berni'nin yaşlarında bir kadın çıktı - *gerçek* yaşı, görüldüğü yaşta değil - dirsekleri dantelli uzun bir elbise giymiş, Martha ve George Washington'la ilgili bir oyundan yeni çıkmış gibi görünüyordu.

Berni'nin tek düşüncesi, kendisi dönene kadar plaj çocuğunun gitmiş olması gerektiği idi.

"Benimle gel," dedi kadın ve Berni onu takip etti.

Sis hâlâ etraflarını sarıyordu ama onlar yürüdükçe dağıldı. Bir süre sonra kadın, yine yirmi dört ayar altından yapılmış kemerli bir kapı gibi görünen bir şeyin önünde durdu. Kemerin üzerinde "İnançsızlık" yazan bir tabela vardı.

"Sanırım buna ihtiyacın var," dedi kadın geri adım atarak. Berni isteksizce kemerin diğer tarafındaki sis in içine girdi.

Bir süre sonra odadan çıktı. Gözleri artık kızgın değildi ama şimdi merak ve biraz da korkuyla doluydu. Ölümünün, cenazesinin görüntülerini görmüş, hatta cenazecilerin cesedini mumyalamasını izlemişti.

İnançsızlık odasının dışında bir kadın onu bekliyordu.

"Şimdi daha iyi misin?" diye sordu kadın.

"Kimsin sen?" Berni fısıldadı. "Burası cennet mi cehennem mi?"

Kadın gülümsedi. "Ben Pauline ve burası ne cennet ne de cehennem. Burası mutfak."

"Mutfak mı? Daha yeni öldüm ve *Mutfak*'a mı gönderildim?" Sesi histeri içinde yükseliyordu.

Pauline onun bu tavrından en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu. "Mutfak bir... Sanırım sizin zamanınızda buna yarı yol evi denirdi. Cennet ile cehennem arasında bir yer. Sadece kadınlar için - kötü kadınlar için değil, iyi kadınlar için de değil - cenneti ya da cehennemi tam olarak hak etmeyen kadınlar için."

Berni ağzı açık bir şekilde öylece kalakaldı.

"Burası kadınlar için bir yer..." Pauline bir an düşündü. "Örneğin, İncil'den ayetler okuyan ve kendilerini diğer herkesten daha iyi gören tüm dindar kadınlar için. Deyim yerindeyse, gerçekten kötü olmadıkları için cehenneme gönderilemezler, ancak o kadar yargılayıcıdır ki doğrudan cennete de gönderilemezler."

"Yani buraya mı gönderildiler? Mutfaka mı?" Berni fısıldadı. "Aynen öyle."

Pauline başka bir şey söylemeye niyetli görünmüyordu ve Berni hâlâ kendi ölüm haberinin etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. "Güzel elbise," diyebildi sonunda. "Halston mı?"

Pauline gülümsedi, Berni'nin şirretliğini ya anlamıyor ya da görmezden geliyordu. "Buradaki kadınlar farklı zaman dilimlerinden geliyor. Dünyadaki her yüzyılı burada görebilirsiniz. Burada çok *sayıda* Püriten var."

Berni tüm öğrendikleriyle başının döndüğünü hissetti. "Buralarda bir şeyler içebileceğimiz bir yer mi?"

"Oh, evet. Şimdi ne içiyorsun? Küvet cini, mi?"

"O benim zamanımdan önceydi," dedi Berni yürümeye başladıklarında, sis önlerinde açılıyordu.

"Ne içersen iç, ne istersen iste, burada bulacaksın."

Bir an sonra Pauline küçük bir masanın önünde durdu ve masanın üzerinde uzun, buz gibi bir margarita vardı. Berni minnetle oturdu ve Pauline karşısına otururken uzun bir içki aldı.

Berni başını kaldırdığında, "Buranın adı neden Mutfak?" diye sordu.

"Bu sadece bir takma ad. Eminim başka bir adı daha vardır ama kimse hatırlamaz. Mutfak deniyor çünkü kadınların dünyadaki yaşamına benziyor. Öldüğünüzde cennete gideceğinizi sanırsınız, tıpkı dünyada cenneti yaşayacağınızı sandığınız gibi. Oysa her iki durumda da Mutfaka gönderilirsiniz."

Berni neredeyse içkisini yudumlarken boğuluyordu. Gülecekti ama onun yerine gözleri dehşetle büyüdü. "Yani 'u için sonsuza kadar yemek ve... ve temizlik dışarı harcamak zorunda kalacağımı mı söylüyorsun?"

Buzdolabı, değil mi?" Ölü bir insan intihar edebilir mi, diye merak etti.

"Hayır, öyle bir şey değil. Burası çok güzel bir yer. *Çok* güzeldir. Aslında o kadar güzel ki birçok kadın buradan asla ayrılmak istemiyor. Görevlerini asla doğru yapmazlar ve yüzyıllardır buradalar."

"Hangi görevler?" Berni kuşkuyla sordu, yıllarca yerleri, lavaboları ve fırınları temizleme ve her Şükran Günü'nde lanet olası bir hindi pişirme fikri hâlâ dehşetle sarsılıyordu.

"Mutfaktaki her kadına zaman zaman yerine getirmesi gereken bir görev verilir. Yeryüzünde birine yardım etmek zorundadır. Görevler her zaman farklıdır. Bazen bir kadın yas tutan birine yardım eder, bazen de birinin karar vermesine yardımcı olur. Pek çok farklı görev vardır. Eğer başarısız olursanız, burada kalırsınız."

"Peki o kişiye yardım etmeyi başarırsan ne elde edersin?"

"Sonunda cennet."

"Cennet bu sisle mi dolu?"

Pauline omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Oraya hiç gitmedim ama bundan daha iyi olduğunu tahmin ediyorum."

"Pekâlâ," dedi Berni, ayağa kalkarak, "beni ilk görevime yönlendir. *Adı* Mutfak bile olsa bir yerde kalmak istemiyorum."

Pauline ayağa kalktı ve masa, sandalyeler ve boş bardak ortadan kayboldu.

Yürümeye başladı, Berni de .

Berni, Pauline'in ona söyledikleri hakkında derin derin düşünüyordu. "Dünyadaki birine yardım etmek mi?" diye mırıldandı, sonra durdu.

Pauline durdu ve arkasına baktı.

"Biz," dedi Berni, "iyilik perileri miyiz?"

Pauline gülümseyerek ve yeniden yürümeye başlayarak, "Aşağı yukarı," diye cevap verdi.

Berni ona yetiştı. "Yani ben birinin *iyilik perisi* mi olacağım? Sihirli değnekler? Dilekler, Sindirella falan mı?"

"Görevinizi uygun gördüğünüz herhangi bir şekilde çözmekte tamamen ."

Berni'nin kolajen dolgulu yüzü kırışıp kaşlarını çatabilseydi, yapardı. "Bundan hoşlanmıyorum," dedi. "Benim de sürmem gereken bir hayatım var. Etrafta 'Bibbidi Bobbidi Boo' diyerek dolaşan ve balkabaklarını koçlara dönüştüren şişman, kır saçlı bir kadın olmak istemiyorum."

Pauline gözlerini kırıştırdı, Berni'nin imasını hiç anlamamıştı. "Kendi hayatını yaşamanın seni cennete değil de buraya getirdiğini düşünüyorum."

"Bu da ne demek oluyor? Ben hayatımda kimseyi incitmedim."

"Kimseye de yardım etmedin. Tamamen kendin için yaşadın. Çocukken bile başkalarının isteklerini hiç düşünmedin. Dört adamla paraları için evlendin ve şikayet ettiklerinde onları boşayıp sahip oldukları her şeyin yarısını aldın."

"Ama yirminci yüzyılda herkes böyle yaşıyor."

"Herkes değil. Kıyafetlere kocalarınızdan çok daha fazla önem veriyordunuz."

"Kıyafetler bana daha çok zevk verdi," dedi Berni. "Ve ayrıca, istediklerini aldılar. Bu işte masum değillerdi. Bana ihtiyacım olanı verselerdi, onlardan boşanmazdım."

Pauline'in söyleyecek başka bir şeyi yoktu. On sekizinci yüzyılda büyüdüğü için Berni'nin sözlerinin yıllarca süren pahalı bir terapinin ürünü olduğunu bilmiyordu. Berni sadece "Hayattan ne istiyorsun?" diye soran terapistlere giderdi.

"Neye ihtiyacınız var?"

"Önceliklerin neler?" Berni, kendi istediklerinin başkalarının istediklerinden daha önemli olduğuna dair inancını haklı çıkarmasına yardımcı olacak birini her zaman bulmuştu.

Pauline küçük bir iç çekişle arkasını döndü ve tekrar yürümeye başladı. "Görünüşe göre bir süre daha burada kalacaksın," dedi usulca.

Berni, Pauline'in tıpkı dört kocası gibi konuştuğunu düşünerek onu takip etti. Onlar bencildi aracılığıyla ve aracılığıyla, her zaman

Berni'nin onları hiçbir zaman , onları sadece kendisi için yapabilecekleri şeyler için istediğinden şikayet ediyordu.

Pauline durdu ve Berni de durdu. Etraflarındaki sis dağılmaya başlamıştı ve Pauline dairesel bir odada durduklarını görebiliyordu, çok çıplaktı ve duvarlara kemerler yerleştirilmişti. Kemerlerin üzerinde işaretler vardı: "Romantizm."

"Fantezi."

"Giysiler."

"Ziyafet."

"Tembellik." "Lüks."

"Partiler."

"Seç," dedi Pauline.

"Neyi seçeyim?" Berni arkasını dönüp işaretleri okuyarak sordu.

"Sizin için bir görev bulunana kadar beklemelisiniz ve koridorlardan birinde bekleyin." Pauline, Berni'nin hâlâ bir şey söylemediğini görebiliyordu.

anlayın. "Şimdi en çok ne yapmak istersiniz?"

"Bir partiye git," dedi Berni tereddüt etmeden. Belki de gürültülü, enerjik bir parti onu kendi cenazesinden ve eski kocalarıyla ilgili konuşmalardan uzaklaştırırdı.

Pauline üzerinde "Parti" yazan kemere doğru döndü ve Berni de onu takip etti. Kemerini geçtikten sonra sağ tarafta sis dolu bir daha vardı. Üstünde bir işaret vardı: "Elizabethan."

Pauline sisin içinden geçti ve Berni Shakespeare'den bir sahne gördü. Pelerinli adamlar, bacakları sıkı hortumlar içinde, korseli kadınları bir on altıncı yüzyıl dansının karmaşık hareketlerinde yönlendiriyorlardı.

"Onlara katılmak ister misin?" Pauline sordu.

Berni dehşete düşmüş bir halde, "Benim parti anlayışım bu *değil*," diye cevap verdi.

Pauline onu kemerden geçirip koridoru başka bir kemere götürdü.

Berni'nin ilgisini çeken bir parti görene kadar yarım düzine partiye baktılar. Müslin elbiseler giymiş kadınların çay tabaklarından çaylarını yudumladıkları ve Leydi Caroline Lamb'in son kaçamağı hakkında konuştukları bir Regency partisi gördüler. Kovboylarla kare dansı, salon oyunlarıyla Viktorya dönemi partisi, Berni'yi cezbeden güzel görünümlü genç akrobatlarla bir on üçüncü yüzyıl ziyafeti, bir Japon çay töreni ve muhteşem bir Tahiti dansı vardı ama sonunda altmışlı yıllardan bir partiyi seçti. Stones'un bangır bangır çalan müziği, parlak mini elbiseler, Nehru ceketler, yanan marihuana kokusu, uzun saçlı insanların kıvranan bedenleri ona gençliğini hatırlatıyordu.

"Evet," diye fısıldadı ve içeri adımını attı. Bir anda üzerinde mikro-mini bir elbise vardı, saçları uzun ve düzdü ve bir çocuk onu dansa kaldırıyordu. Pauline'e ne olduğunu görmek için arkasına hiç bakmadı.

Pauline onun için geldiğinde Berni diğer çiçek çocuklarıyla bir yığının içinde toplanmış, ot içiyor ve Frank Zappa'nın Suzie Creamcheese ile konuşmasını dinliyordu. Berni başını kaldırdı ve gitmesi gerektiğini anladı. İsteksizce partiden ayrıldı ve Pauline'i odadan çıkana kadar takip etti.

Altın kemerli geçitten geçtiklerinde sis odanın üzerine kapandı ve tüm görüntü ve sesleri onlardan gizledi. Berni'nin boncukları ve batık gömleği kafa bandıyla birlikte kayboldu. Kafası marihuananın etkilerinden arındı ve bir kez daha gömüldüğü ipek takım elbisesini giydi.

"Buraya daha yeni geldim," dedi Berni somurtarak. "Tam da eğlenmeye başlamıştım."

"Yeryüzünde on dört yıldır parti yapıyorsunuz."

Berni Pauline'e sadece göz kırpabildi. On dört yıl mı? Sanki partiye birkaç dakika önce girmiş hissediyordu. Arada sırada giysilerinin değiştiğinin farkındaydı ama kesinlikle on dört yıldır orada olamazdı. Uyumamış ya da bir şey yememiş, çok az içmiş ve partiye katılan arkadaşlarıyla tek bir sohbet bile etmemişti. Onlarla Mutfak hakkında konuşmak istemişti.

ve görevleri hakkında konuşuyorlardı, ama hiç fırsat olmamıştı.

Pauline, "Senin için bir görev var," dedi.

"Harika," dedi Berni gülümseyerek. Eğer bu sınavı geçip cennete , orada onu ne gibi zevkler bekliyordu? Cennet, Mutfak'tan daha iyi olmak için süper bir yer olmalıydı.

Pauline onları bir koridordan geçirdi ve Berni'nin keşfetmek için can attığı birkaç altın kemerin yanından geçirdi. Birinin üzerinde "Harem Fantezisi", diğerinde "Korsanlar" yazıyordu.

Sonunda Pauline "İzleme Odası" yazılı bir kemerden dönerek onları şeftali rengi kadifeyle kaplı yarım daire şeklinde banketlerin bulunduğu geniş bir odaya soktu. Koltukların etrafında yoğun, beyaz bir sis vardı.

"Lütfen rahatınıza bakın."

Berni yumuşak, kadife kaplı koltuğa gömüldü ve Pauline'in yaptığı gibi sisli duvara baktı. Birkaç saniye içinde sis geri çekildi ve önlerinde bir sahne belirdi. Bir film gibiydi, ama o kadar düz değildi ve bir oyun gibiydi, ama daha gerçektir.

İnce, güzel, açık kahverengi saçları yüzünden geriye doğru toplanmış genç bir kadın boy aynasının önünde duruyordu. Çok geniş, kabarık kollu uzun bir elbise giymişti. Elbise koyu yeşil ipektendi ve göğsünde parlak siyah boncuklar vardı; bedeni o kadar dardı ki nefes alabilmesi mucizeydi. Yerde üç şapka kutusu vardı ve kadın birbirini ardına şapkaları deniyordu. Oda güzeldi; bir yatak, bir gardırop, bir şifonyer, bir lavabo, bir bez halı ve bir şömine vardı ama kesinlikle bir saray değildi. Şöminenin üzerinde açık davetiyeler vardı.

Berni, "Bizi görebileceğini sanmıyorum," dedi.

"Hayır, kimsenin onu izlediğinden haberi yok. Adı Terel Grayson, yirmi yaşında, yıl 1896 ve Chandler, Colorado'da yaşıyor."

"Yani antika bir kızdan Külkedisi mi yapacağım? Tarih hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bana kendi ailemden biri lazım.

zaman."

"Mutfakta tüm dünya zamanı aynıdır."

Berni tekrar ekrana baktı ve içini çekti. "Pekâlâ. Peki Beyaz Atlı Prens nerede? Ve kötü üvey kız kardeş nerede?"

Pauline cevap vermeyince Berni sessizce izledi. Terel odada hızla dolaştı, davetiyelerine baktı, sonra büyük maun gardırobun içini karıştırdı. İçini çekti ve elbiseleri birbiri ardına çıkarıp yatağın üzerine fırlatırken tiksiniş görünüyordu.

"Aynı ben," dedi Berni gülümseyerek. "Her zaman bir sürü davetiye alırdım ve her zaman ne giyeceğim konusunda endişelenirdim. Endişelenmeme gerek yoktu elbette. Paçavralar giyip balonun en güzel kızı olabilirdim."

"Evet," dedi Pauline usulca, "Terel de senin gibi."

"Onunla bir şeyler yapabilirim," dedi Berni. "Birkaç kozmetik ürün, saçını yumuşatırım. Fazla bir şeye ihtiyacı yok. Benim onun yaşındayken olduğum kadar güzel değil ama idare eder. Çok büyük bir potansiyeli var." Pauline'e . "Peki ne zaman başlıyorum?"

"Ah," dedi Pauline, "işte Nellie geliyor."

Berni tekrar olay yerine baktı. Kapı açıldı ve içeri Terel'den daha yaşlı ve onun yaklaşık iki katı büyüklüğünde başka bir kadın girdi.

"İğrenç," dedi Berni, Nellie'ye bakarak. Zayıf bir kadının obezite korkusu vardı ve Berni'nin şişmanlık korkusu, hayatının çoğunu zayıf kalabilmek için kendini aç bırakarak geçirmiş olmasıyla daha da artmıştı. İçten içe, en ufak bir hata yaparsa Nellie'nin ölçülerine ulaşacağından korkuyordu. "Bir ons bile olsa iki yüz pound."

"Aslında yüz altmış iki," diye yanıtladı Pauline. "Terel'in ablası Nellie. Yirmi sekiz yaşında, bekâr ve Terel ile babalarına bakıyor. Anneleri Terel dört, Nellie on iki yaşındayken ölmüş. Karısı öldükten sonra Charles Grayson, Nellie'nin okulu bırakıp eve ve Terel'e bakmasını istemiş. Nellie, Terel'in hayatının büyük bölümünde, deyim yerindeyse, Terel'in annesi oldu."

"Anlıyorum," dedi Berni. "Kötü bir kız kardeş ve anne bir arada. Zavallı Terel. Ona yardım edecek bir iyilik perisine ihtiyaç duymasına şaşmamalı." O

Pauline'e baktı. "Bu iş için sihirli bir değneğim var mı?"

"Eğer isterseniz. Size istediğiniz büyüü sağlayabiliriz, ancak bilgeliği sizin sağlamanız gerekir."

"Bu kolay olacak. Terel'in hak ettiği her şeyi almasını sağlayacağım ve o şişman ablasının onu hayattan en iyi şekilde yararlanmaktan alıkoymasına izin vermeyeceğim. Benim de şişman bir ablam olduğunu biliyor muydun? Beni çok kıskanırdı, her zaman hayatıma burnunu sokmaya çalışırdı." Berni hatırladığı öfkenin içinde yükseldiğini hissedebiliyordu. "Ablam benimle ilgili her şeyden nefret ederdi. O kadar kıskançtı ki beni mutsuz etmek için her şeyi yapardı. Ama ben onu düzelttim."

"Ne yaptın sen?" Pauline usulca sordu.

Berni gülümseyerek, "İlk kocam onun nişanlısıydı," diye cevap verdi. "Gerçekten çok sıkıcı bir adamdı, ama biraz parası vardı, bu yüzden benimle ilgilenmesini sağladım."

"Onu baştan , değil mi?"

" yukarı. Ama baştan çıkarılması gerekiyordu. Kız kardeşim çok sıkıcıydı ve..." Pauline'e sertçe baktı. "Bana öyle bakma. O adam evlendiğimiz beş yıl boyunca benimle, şişman, sıkıcı, aptal kız kardeşimle bir ömür boyu eğlenebileceğinden daha fazla eğlendi. Ayrıca, o iyi biri oldu. Evlendi ve birkaç şişman çocuğu oldu. Hepsi de kendi orta sınıf tarzlarında oldukça mutluydular."

"Eminim herkes çok mutlu olmuştur. çok da sen."

Berni kadının ses tonundan hoşlandığından emin değildi, ancak cevap önce Pauline, "İzleyelim mi?" dedi.

Berni önlerindeki sahneye, yatak odasındaki iki kadına baktı ve izlemek için arkasına yaslandı. İnce, güzel Terel'e nasıl yardım edeceğini bulmalıydı.

CHANDLER, COLORADO

Nellie odada dolaşarak Terel'in giysilerini topladı ve gardıroba geri astı. Terel'in attığı şapkaları da aldı ve dikkatlice kutularına geri koydu.

"Karar veremiyorum," dedi Terel huysuzca. "Neden bu terk edilmiş yaşamak zorundayız ki? Neden Denver, St. Louis ya da New York'ta yaşayamıyoruz?"

"Babamın işi burada," dedi Nellie usulca, bir şapkanın üzerindeki tüyü düzeltirken. Şapkalar kendilerine ait değildi ama değirmenciden ödünç alınmışlardı. Sadece bir şapka alabildikleri ve diğerlerini iade etmek zorunda kalacakları için üzgündü ama Terel'in istemediklerini mümkün olduğunca temiz tutmaya niyetliydi.

"İş!" Terel yatağa uzanarak şöyle dedi. "Bu kasabada herkesin konuştuğu tek şey bu. İş! Neden hiç toplum yok?"

Nellie bir şapkayı daha düzeltti ve kutusuna koymadan önce tepesindeki kurumuş sinek kuşunu okşadı. "Geçen hafta Bay ve Bayan Mankin'lerde çok güzel bir bahçe partisi vardı ve Hasat Balosu da Bay ve Bayan Taggert'lerde olacak."

Terel homurdandı. "Onca güzel para ve bu kadar kaba bir aile. Herkes Taggert'lerin kömür madencilerinden biraz daha iyi olduğunu bilir." "Hepsi çok iyi görünüyor."

"Oh, Nellie, herkesin iyi olduğunu düşünüyorsun." Terel bir dirseğinin üzerine yaslandı ve kız kardeşinin giysilerini yerleştirmesini izledi. Daha geçen hafta, bininci kez, birisinin Nellie'nin ne kadar olağanüstü güzel bir yüzü olduğunu ve bu kadar kilolu olmasının çok kötü olduğunu söylediğini duymuştu. Terel, Marc Fenton'ın Nellie'yi izlediğini bile görmüştü. Marc yakışıklı ve zengindi ve eğer birine bakacaksa bu Terel olmalıydı.

Terel yataktan kalktı ve şifonyerine gitti, bir çekmece açtı ve bir kutu çikolata çıkardı. "Sana bir hediyem var, Nellie," dedi.

Nellie döndü ve sevgili küçük kız kardeşine gülümsedi. "Bana bir şeyler vermemelisin. İhtiyacım olan her şeye sahibim."

Nellie gülümsediğinde tüm yüzü aydınlanırdı. Terel, kadınların Nellie'nin gülümsemesinin sıcaklığıyla bir odayı aydınlatabildiğini söylediklerini duymuştu. "Hediyemi reddetmezsin, değil mi?" Terel alt dudağını güzel bir şekilde bükerek sordu. Çikolata kutusunu uzattı ve Nellie'nin yüzü düştü. "Beğenmedin," dedi Terel, gözyaşlarının eşiğinde.

"Evet, tabii ki istiyorum." Nellie çikolataları aldı. "Sadece daha az yemeye ve bu kiloların bir kısmını vermeye çalışıyorum."

"Kilo vermene gerek yok," dedi Terel. "Bana çok güzel görünüyorsun."

Nellie'nin gülümsemesi geri döndü. "Teşekkür ederim canım. Bir insanın beni olduğum gibi sevmesi çok güzel."

Terel ince kolunu Nellie'nin dolgun omuzlarına doladı. "Kimsenin seni değiştirmesine izin verme. Sen olduğun gibi güzelsin ve erkeklerin senden hoşlanmaması şey ifade etmiyor. Onlar ne bilir ki? Baban ve ben seni seviyoruz ve sadece biz olsak bile sorun değil. Seni dünyadaki tüm erkeklere yetecek kadar seviyoruz."

Nellie birdenbire çok acıktığını hissetti. Terel'in sevgi sözcüklerinin onu neden acıktırdığını bilmiyordu ama çoğu zaman acıktırıyordu. Ona mantıklı gelmiyordu ama sevgi ve yemek birbirine karışmış gibiydi. Terel onu sevdiğini söyledi ve Nellie acıktığını hissetti.

"Sanırım o şekerden sadece bir parça alacağım," dedi Nellie, kutuyu açıp aynı anda üç parçayı ağzına atarken elleri titriyordu.

Terel arkasını döndü ve gülümsedi. "Bu gece ne giyeyim?"

Nellie gizlice dördüncü bir parça şeker aldı. "Üzerinizdekiler çok güzel," dedi yutkunarak. Açlığını kontrol altına almaya başlamıştı.

"Bu iğrenç eski şey mi? Nellie, bunu zaten yarım düzine kez giydim. Herkes gördü."

"İki kez," dedi Nellie hoşgörüsüyle, son şapka kutusunun kapağını kapatırken. "Ve bu geceki konuğumuz sizinle hiç tanışmadı, o yüzden

gördüm."

"Nellie, gerçekten! Benim gibi gençken ve önünde koca bir hayat varken, çekici bir kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun. Eminim gençliğin hatırlayamayacağın kadar uzun zaman önce değildi."

Nellie yine acıktığını hissediyordu. "Terel, düşündüğün kadar yaşlı değilim."

"Tabii ki *yaşlı* değilsin, sadece... şey, Nellie, kaba olmak ama artık piyasada değilsin. Ben varım ve en iyi şekilde görünmem gerekiyor."

Nellie dört parça şeker daha yedi.

O anda kapı hızla çalındı ve Grayson'ların evindeki tek hizmetçi olan Anna görüldü. Anna genç ve güçlüydü ama sinsiydi ve sınırlı zekâsının çoğunu işten kaçmak için harcıyordu. Nellie ne zaman Anna'nın kendisine yeterince yardım etmediğinden yakınsa Charles Grayson yeni bir hizmetçiye ya da ikinci bir hizmetçiye parasının yetmeyeceğini ve Nellie'nin idare etmesi gerektiğini söylüyordu.

"O burada," dedi Anna, saçları kasketinden

dökülmüştü. "Kim o?" Terel sordu.

"Yemeğe gelen adam. O burada ama baban yok." "Değil," diye

tersledi Terel. "Bu adam ne olabilir? O bir

Bir saat erken geldim, daha giyinmedim bile, ve-Nellie, akşam yemeği Hazır mısın?"

"Evet," diye cevap verdi. Öğleden sonrayı yemek pişirerek geçirmişti ve şimdi kirli önlüğü kirli kahverengi ev elbisesini örtüyordu. "Anna, ona salonu göster ve biz onu kabul etmeye hazır olana kadar beklemesi gerektiğini söyle."

"Nellie!" Terel dehşete kapılmıştı. "Adamın bir saat boyunca tek başına oturmasına izin veremezsin. Babam çok kızar. Babama göre adam onun hayatını kurtarmış ve şimdi birlikte iş yapmaya çalışıyorlar. Onu öylece bırakamazsın."

"Terel, bana bak. Ben kirliyim. Onu kabul etmem mümkün değil. Ama her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun. Sen ona git, ve ben-"

"Ben mi?" Terel dedi ki. "Ben mi? Ama üstümü değiştirmem ve saçımı yapmam gerek. Hayır, Nellie, sen büyüksün, babamızın ev sahibesisin. Sen git adamla konuş, ben üstümü değiştireyim, ben giyindikten sonra sen de üstünü değiştirirsin. Ancak bu şekilde . Ayrıca, o ihtiyara ne diyebilirim ki? Yaşlı insanlarla aran benden çok daha iyi. Ona ipliğini falan tutturabilirsin. Babam dul olduğunu söylüyor, belki onunla reçel falan yapmak hakkında konuşabilirsin. Olması gereken bu, Nellie ve eğer bencilce bakmazsan bana hak vereceğini düşünüyorum."

Nellie bir kez daha kendini çok ama çok aç hissetti. Terel'in haklı olduğunu biliyordu. Babalarının ev sahibesiydi ve babasının yaşındaki insanlarla arası çok iyiydi, Terel ise yaşlı insanların yanında esneme eğilimindeydi. Nellie bu adamı kırmak istemiyordu, çünkü babası onu nakliye şirketini yönetmesi için ikna etmeye çalışıyordu.

Nellie sessizce Anna'ya, "Ona mümkün olduğunca çabuk aşağı ineceğimi söyle," dedi. Nellie odadan çıkmak için döndü ama Terel onu yakaladı.

"Bana kızgın değilsin, değil mi?" Terel ellerini Nellie'nin omuzlarına koyarak sordu. "Nasıl görüldüğün önemli değil, çünkü herkes seni seviyor. Bir fil kadar olsan bile seni severler. Ben her zaman en iyi şekilde görünmek zorundayım. Lütfen Nellie, bana kızma. Buna dayanamam."

"Hayır," dedi Nellie iç çekerek, "sana kızgın değilim. Üstünü değiştirmek için acele etme ve kendini güzelleştir. Ben babamın misafiriyle ilgileneceğim."

Terel gülümsedi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. Nellie odadan çıkarken Terel ona bir kutu çikolata uzattı. "Bunları unutma."

Nellie şekeri aldı ve koridorda önlüğünü çıkarıp merdivenlerden inmeye başlamadan önce ağızına altı parça tıktırdı.

Terel odasının içinde gülümsedi ve gardırobuna gitti. Şimdi, babasının misafiriyle tanışacağı akşam yemeğinde ne giyecekti? Baktıkça kıyafet değiştirme fikri onu sıkıyordu. Nellie haklıydı. Üzerindeki kıyafet, yaşlı bir adamla yiyeceği akşam yemeği için gayet uygundu.

Onu görmeye değil, babasını görmeye gelmişti. Ne giydiğinin ne önemi vardı ki? Zaten muhtemelen göremeyecek kadar yaşlıydı.

Yatağının örtüsünü kaldırdı, elini şiltenin altına soktu ve oraya sakladığı aşk romanını çıkardı. Eğer üstünü değiştirmezse, akşam yemeğinden önce okuyabileceği bir saat kadar vakti olacaktı.

İkinci Bölüm

Nellie merdivenlerin dibinde durup duvardaki aynaya hızlıca bir göz attı. Kestane rengi saçları boynuna dökülmüştü, ağzının kenarında bir çikolata lekesi vardı ve yakasında yeşil bir leke -muhtemelen ıspanak-vardı. Eski kahverengi pamuklu elbisesine bakmaktan hoşlanmıyordu, çünkü etek ucunun kirlendiğini ve eteğinde kalıcı bir leke olduğunu biliyordu. Terel ona sürekli yeni giysilere ihtiyacı olduğunu söylüyor, hatta seçmesine yardım etmeyi bile teklif ediyordu ama Nellie'nin giysilere ayıracak zamanı yok gibiydi. Yemek yapmak, Anna'nın kaçırdıklarını temizlemek ve Terel'in geniş sosyal hayatını idare etmesine yardım etmekle uğraşan Nellie'nin yeni kıyafetler gibi anlamsız şeylere ayıracak pek vakti yok gibiydi. şimdi bir de akşam yemeğini hazırlaması ve Anna'ya bu akşamki servise yardımcı olması için vermesi gereken talimatlar eklenince, konukları bir saat erken gelmişti. Neden, diye merak etti.

Salona girdiğinde, adam sırtı ona dönük bir şekilde durmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Onun yaşlı bir adam olmadığını hemen anladı.

"Bay Montgomery," dedi ona doğru yürürken.

Adam ona doğru döndü ve Nellie neredeyse nefesini tutacaktı. *İyi* görünümlü bir adamdı. *Çok* yakışıklı. Terel onu gördüğünde çok şaşıracaktı.

"Sizi beklettiğim için çok özür dilerim. I-"

"Lütfen özür dilemeyin." Yüzüne ve biçimine uygun bir sesi vardı. Oldukça uzun boylu, ince yapılı, kaslı, siyah saçlı ve gözlüydü. "Bu kadar erken geldiğim için dayanılmaz derecede kaba davrandım ve ben..." Ellerine baktı.

Nellie'nin insanlar hakkında her zaman bir sezgisi vardı, bir şekilde onların neye ihtiyacı olduğunu bilirdi. Adam yalnız, diye düşündü ve gülümsedi. Bu çok yakışıklı adam sadece yalnızdı. Yakışıklı bir adamın onu ziyarete gelmesi Nellie'yi şaşkına çevirirdi ama yakışıklı olsun olmasın, genç olsun olmasın, yalnız bir adamla nasıl başa çıkacağını biliyordu. Kirli elbisesini tamamen unutmuştu.

"Ne zaman gelerseniz gelin, sizi ağırlamaktan memnuniyet duyarız," dedi Nellie ve ona gülümsedi, zaten güzel olan yüzünü bir güzelliğe dönüştüren o gülümseme. Bay Montgomery'nin yüz ifadesinin değiştiğini fark etmedi. Bir saat erken geldiği için utanarak ona bakmayı bırakmış ve ona bir kadın olarak bakmaya başlamıştı.

Nellie onun yüz ifadesindeki değişikliğin farkında olsaydı bile bunun ne anlama geldiğini bilemezdi. Yakışıklı erkekler Terel'e bakar, ama ona bakmazlardı. O gülümsemeye devam etti. "Çok güzel bir bahçemiz var," dedi, "ve orası çok daha serin. Belki görmek istersiniz."

"Hem de çok," dedi gülümsemesine karşılık vererek. Sağ yanağında bir gamze vardı.

Onu salondan geçirdi, koridordan geçirdi ve yan kapıdan evin arkasındaki bahçeye çıkardı. Bahçe Nellie'nin en büyük zevklerinden biriydi. Babası çiçekler için herhangi bir alanı kullanmanın anlamsız olduğunu düşünüyordu ama Nellie bu konuda kendi bildiğini okumakta ısrarlıydı.

Sonbahar güneşi bahçede batıyordu ve bahçe çok güzeldi. Uzun mısırların arasında kadife çiçekleri büyüyordu ve krizanterler

lahanalar. Arka çit boyunca gelincikler, onların önünde de Nellie'nin yemeklerinde kullandığı otlar yetişiyordu.

"Çok güzel," dedi ve Nellie zevkle gülümsedi. Bahçesiyle nadiren gösteriş yapardı. "Bunu kendiniz mi yaptınız?"

"Haftada iki kez bir çocuk gelip ot biçmeme yardım ediyor ama çoğunlukla kendim ilgileniyorum."

"Sahibi kadar güzel," dedi ona bakarak.

Nellie bir an için kızaracağını düşündü ama sonra onun sadece kibarlık yaptığını fark etti. "Oturmak ister misin?" diye sordu, üzüm çardağının altına kurulmuş küçük salıncağı işaret ederek. Terel şapkalarına yardım etmesi için onu çağırdığında kırmakta olduğu çalı fasulyelerini çıkarmak için aceleyle ilerledi.

"Evet, teşekkür ederim," diyerek kâseleri ondan aldı. "Yardım etmemin bir sakıncası olmaz, değil mi? Bu beni evimde hissettirir."

"Tabii ki hayır." Boş kâseleri aralarına koydu -biri çöpler için, diğeri kırık fasulyeler için- ve onun kucağını fasulyeyle doldurdu, sonra kendi kucağını doldurdu.

"Eviniz nerede Bay Montgomery?" diye sordu.

"Warbrooke, Maine," diye cevap verdi ve konuşmaya başladıktan sonra durmak istemedi. O da benim kadar yalnız, diye düşündü Nellie, sonra kendini düzeltti. Terel ve babası varken nasıl yalnız olabilirdi ki?

Ona hayatından, okyanus kenarında büyüdüğünden, hayatının büyük bir kısmını karada olduğu kadar yelkenlide de geçirdiğinden bahsetti.

"Julie ile yirmi beş yaşındayken tanıştım," dedi.

Nellie ona, profiline baktı ve gözlerindeki hüznü görebiliyor, sesindeki kederi duyabiliyordu. Babası Bay Montgomery'nin dul olduğunu söylemişti. "Karıınız mıydı?"

Ona baktı, gözlerindeki acı onun da acı hissetmesine neden oldu. "Evet," dedi usulca. "Dört yıl önce doğum sırasında öldü. Otuzuncu doğum günümden iki gün önce hem onu hem de bebeği kaybettim."

Fasulye kaselerinin arasından uzandı ve onun elini sıktı. Bu dokunuş onu irkilterek uyandırmış gibiydi. Bir an gözlerini kırpıştırarak oturdu, sonra gülümsedi. "Sanırım Bayan Grayson, bana büyü yaptınız. Julie'den o zamandan beri bahsetmedim..."

"Fasulyeler yüzünden," dedi neşeyle, onun üzülmesini istemiyordu. "Onlar büyülü fasulyeler. Jack'in fasulye sırtığını yetiştirmek için kullandıklarının aynısı."

"Hayır," dedi adam, dikkatle ona bakarak. "Beni büyüleyen sen olduğuna inanıyorum."

Nellie kızardığını hissetti. "Bay Montgomery, benim gibi yaşlı bir kıza sataşarak çok kötü davranıyorsunuz."

Onun şakasına gülmedi; yüzü yeniden ciddileşti. "Kim sana yaşlı bir kız olduğunu söyledi?"

Nellie'nin kafası çok karışmıştı. "Kimsenin bana söylemesine gerek yok. I..." Ne diyeceğini bilemedi. Daha önce hiç bu kadar yakışıklı bir adam onunla flört etmemişti. Terel'i görene kadar bekle, diye düşündü. Güzel gece elbiselerinden birini giyen Terel, bir oda dolusu yakışıklı erkeği durdurabilirdi. "Tanrım, Bay Montgomery, saatin kaç olduğuna bakın. Akşam yemeğini bitirmeliyim, babam birazdan evde olur, Terel de aşağı iner, üstümü değiştirmeliyim ve-"

",," dedi gülerek. "Ne zaman kovulacağımı bilirim." Nellie'nin onları taşımasına izin vermeyerek kaseleri aldı ve yolda önünü kesti. "Söyleyin bana Bayan Grayson, güzel olduğunuz kadar iyi bir aşçı mısınız?"

Nellie yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordu. "Ne kadar çapkınsınız Bay Montgomery. Chandler'daki kadın nüfusunun yarısının yüzünü kızartacaksınız."

Kadının elini kendi elinin içine aldı ve ona baktı. "Aslında," dedi usulca, "hiç flört etmiyorum. Aslında, Julie öldüğünden beri başka bir kadına bakmadım."

Nellie'nin nutku tutulmuştu. Kelimeler kifayetsiz kalır. Bu adam, bu kadar yakışıklı, her kızın kalbini tutuşturacak bir adam, herhangi bir

Şişman, yaşlı bir hizmetçi kıza gösterdiği ilgi bir şeydi, ama sanki baktığı tek kadın oymuş gibi davranması başka bir şeydi.

Elini onun elinden çekip aldı. "Ben aptal değilim Bay Montgomery," dedi. "Yumuşak sözlerinizi benim üzerimde harcıyorsunuz. Belki de benden daha genç ve daha aptal birini baştan çıkarmayı denemelisiniz."

Onu kulağından yakalamak istemişti ama adamın tek yaptığı ona gülümsemek ve yanağındaki o tek gamzeyi göstermek oldu. "Baştan çıkarıcı olduğumu bilmek güzel," dedi kara gözleri parlayarak.

Nellie arkasını dönüp eve doğru koşmaya başladığında yeniden kızardığını hissetti, Bay Montgomery de peşinden geliyordu.

Evin içinde tam bir kaos vardı. Babası evdeydi ve beklediği şeyi bulmak yerine -iki kızı misafirini eğlendiriyordu- boş bir gelmişti. Anna her zamanki gibi ortadan kaybolmuştu, ne Terel ne de Nellie bulunabiliyordu ve onur konuğundan da hiçbir iz yoktu.

Nellie işe alınmış bir yardımcı gibi eve girdi, Bay Montgomery de arkasında fasulye kaseleri taşıyordu, tam o sırada Terel babasının istediği gibi gece elbisesi değil, sıradan bir günlük kıyafetle merdivenlerden indi. Charles Grayson'ın sinirleri bozuldu.

"Şu haline bak!" dedi nefesinin altında. "İkinize de bakın! Nellie, senin kadar kötü giyinen bir hizmetçiye kovarım. *Misafirimize bulaşıkçı* gibi mi davranıyorsun?" diye sordu fasulye kaselerini göstererek.

Nellie daha konuşmadan Bay Montgomery sanki onu korumak istercesine babasıyla arasına girdi. "Bayan Grayson, akşam yemeğine bu kadar erken geldiğim için çok nazik bir şekilde benimle oturmayı kabul etti."

Nellie nefesini tuttu, çünkü Bay Montgomery'nin sesinde sanki babasına meydan okuyormuş gibi sert bir ton vardı. *Kimse* Charles Grayson'la bu tonda konuşamazdı.

Babası daha konuşmadan, Bay Montgomery daha tek kelime edemeden, Terel merdivenlerden süzülerek indi, gözleri ıslıl ıslıldı

güzel adamın görüntüsü.

"Bütün bu yaygara da neyin nesi?" Terel, Bay Montgomery'ye doğru ilerlerken, en güzel yakışıklı erkek sesiyle, "Bu telaş da ne?" dedi. "Lütfen bizi bağışlayın efendim," dedi başını ağırbaşlı bir şekilde eğerek ve kirpiklerinin arasından ona bakarak. "Genellikle bu kadar misafirperver olmayız." Gözlerini onun yüzünden ayırmadan devam etti: "Bay Montgomery'nin geldiğini kimseye söylemediğin için sana yazıklar olsun Nellie. Bilseydim, hayır işlerimden dönüp sizi kendim ağırlamak için acele ederdim. Gördüğünüz gibi doğru dürüst giyinecek zamanım olmadı. Şunları alabilir miyim?"

Terel ondan kaseleri aldı ve Nellie'ye doğru itti. "Neden bana onun genç ve yakışıklı olduğunu söylemedin?" diye tısladı. "Onu kendine mi saklamaya çalışıyordun?"

Nellie'nin cevap vermesine fırsat kalmadan Terel kolunu Bay Montgomery'nin koluna doladı ve onu yemek odasına doğru götürmeye başladı.

Nellie arkasını döndü ve mutfağa gitti. Öğleden sonraki flört buraya kadarmış, diye düşündü. Yakışıklı bir adamın çapkın olmadığına dair sözleri de buraya kadarmış. Nellie kendi kendine bunun beklediği şey olduğunu söylerken bile, birdenbire çok ama çok acıktığını, hayatında hiç olmadığı kadar acıktığını hissetti.

Büfenin üzerinde tatlı olarak yaptığı reçelli roly-poly duruyordu. Hafif bir pandispanyaydı ve içi ev yapımı reçelle doldurulduktan sonra kütük haline getirilmişti. Nellie ne yaptığını düşünmedi bile. Tabakla uğraşmadı, çatal almakla da uğraşmadı. Bir dakika önce tatlı oradaydı, bir dakika sonra da onu yemişti.

Daha sonra boş tabağa bakıp durdu, her şeyden çok merak içindeydi.

Charles tarafından bulunan Anna koşarak mutfağa geldi. "Akşam yemeği istiyorlar ve hemen istiyorlar." Hizmetçi boş tabaktan Nellie'nin reçel bulaşmış ağzına baktı ve sırtmaya başladı. "Yine bütün tatlıyı mı yedin?"

Nellie başka tarafa baktı. Ağlamayacaktı. Utanç gözyaşlarını tutmaya çalışarak, "Fırına git," dedi.

"Kapalı," diye cevap verdi Anna, ses tonundan zaferinin tadını çıkardığı anlaşılıyordu.

"Arka tarafa git. Onlara acil bir durum olduğunu söyle." "Geçen seferki gibi mi?"

Nellie neredeyse yalvarırcasına, "Sadece git," dedi. Aile yemeği için hazırlanan yediği diğer zamanların kendisine hatırlatılmasını istemiyordu.

Bir kez daha bütün bir pastayı yemiş olmanın utancıyla yemek boyunca başını öne eğdi. Charles ve Terel, Bay Montgomery ile sürekli sohbet ederken Anna tembel ve somurtkan bir şekilde yemeği servis etti.

Nellie konuşmaya katılmadı çünkü yaptığı şeyin ortaya çıkmasından korkuyordu. Babası bu gece için özellikle reçel istemişti ve almadığında çok kızacağını biliyordu. Ayrıca babasının ne olduğunu anında anlayacağını da biliyordu. Yıllar boyunca yemek yemesi konusunda ona söylediği her söz aklına geldi. Uzun yemek boyunca babasının Bay Montgomery'nin önünde bir şey söylememesi için dua etti.

Çok geçmeden Anna pastaneden kek getirdi. Babası ve Terel'den bir sessizlik geldi ve Nellie başını öne eğdi,

"Yine mi oldu, Nellie?" Charles Grayson sordu. Nellie

kısa bir süre başını salladı ve uzun bir sessizlik oldu.

"Anna," dedi Charles, "pastayı sen servis edeceksin, ama sanırım büyük kızım yeterince yedi."

"Nellie'nin biraz sorunu var," dedi Terel sahnede fısıltıyla Mr. Montgomery. "Sık sık bütün kekleri ve turtaları yer. Bir keresinde-"

Nellie peçetesini masaya yemek odasından koşarak çıkarken, "Affedersiniz," dedi. Bahçenin serinliğine kadar durmadı. Bir süre orada durdu, çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı ve kendine her zamanki sözlerini verdi. Gelecekte yemesini kontrol etmeye çalışacağına yemin etti, kilo vermeye çalışacağına yemin etti. Çalışma odasında yaptıkları birçok konuşma sırasında babasına söz verdiği her şeyi kendi kendine söz verdi.

"Neden hem benim hem de kız kardeşin için bir utanç kaynağı olmak zorundasın?" diye yüzlerce kez söylemişti. "Neden *gurur* biri olamıyorsun? Seninle bir yere gitmeye korkuyoruz. Kriz geçirmenizden ve herkesin önünde yarım düzine turta yemenizden korkuyoruz. Biz-"

"Merhaba."

Nellie bir ses duyunca sıçradı. "Oh, Bay Montgomery. Sizi görmemiştim. Terel'i mi arıyordunuz?"

"Hayır, seni arıyordum. Aslında, ailen burada olduğumu bilmiyor. Onlara gitmem gerektiğini söyledim. Ön kapıdan çıktım ve arka kapıdan girdim."

Ay ışığında ona bakmaya dayanamıyordu. O kadar uzun ve yakışıklıydı ki, hayatında hiç bu kadar kirli ve şişman hissetmemişti.

"Lezzetli bir akşam yemeğiydi," dedi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanmayı başardı. "Artık içeri girmeliyim. Terel'i görmek ister misiniz?"

"Hayır, kız kardeşini görmek istemiyorum. Bekle! Gitme. Lütfen, Nellie, biraz benimle oturur musun?"

İlk adını kullandığında ona baktı. "Pekala Bay Montgomery, sizinle oturacağım." Daha önce de dostça oturdukları salıncağa oturdu ama Nellie tek kelime etmedi.

"Chandler'da yapacak ne var?" diye sordu.

"Kilise toplantıları, park, ata binmek, pek bir şey yok. Sıkıcı küçük bir kasabayız. Yine de Terel herkesi tanıyor ve sizi tanıştıracaktır."

"İki hafta sonra Taggerts'lerde yapılacak Hasat Balosu'na benimle gelir misin?"

Kadın ona sertçe baktı. "Hangi Taggert?" diye sordu, zaman kazanmak için.

"Kane ve karısı Houston," dedi, sanki şehirde başka Taggert yokmuş gibi.

Nellie orada öylece oturup gözlerini kırptırdı. Kane Taggert Amerika'nın en zengin adamlarından biriydi ve kasabaya hakim bir tepede muhteşem bir evde yaşıyordu. Güzel karısı Houston, ona zarif

Arkadaşları için partiler düzenler, yılda bir kez de görkemli bir balo verirlerdi. Geçen yıl o ve Terel davet edilmişlerdi, Nellie evde kalırken Terel gitmişti, ama bir şey olmuştu -ne olduğundan emin değildi- ve bu yıl Terel'i dehşete düşüren bir davetiye almamışlardı.

"Terel gitmeyi çok ister," dedi Nellie. "Çok ister-" "Seni davet ediyorum, kız kardeşini değil."

Nellie'nin adama ne diyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Yirmi yaşındayken ve şimdikinden çok daha zayıfken erkeklerden birkaç davet almış ama nadiren kabul edebilmişti. Yirmi yaşındayken babasına ve on iki yaşındaki kız kardeşine bakma sorumluluğu vardı ve babası akşam yemeğinin geç gelmesinden hoşlanmazdı.

"Bay Montgomery, ben-

" "Jace."

"Özür dilerim." "Benim adım Jace."

"I yapamadım muhtemelen Ara sen tarafından
senin Hristiyan İsim, Bayım.
Montgomery. Sizinle yeni tanıştım."

"Benimle baloya gelersen, beni daha iyi tanırsın."

"Mümkün değil. Yapmalıyım..." Gidememesi için tek bir neden bile düşünemiyordu ama bunun imkânsız olduğunu da biliyordu.

"Eğer benimle gelersen babanın teklif ettiği işi kabul ederim. Ve eğer bana Jace dersen."

Nellie babasının bu adamın işi almasını istediğini biliyordu, nakliye şirketini yönetecek birine ihtiyacı olduğunu biliyordu ama bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Neden onu kendisiyle birlikte bir yere gitmeye ikna etmeye çalışıyordu? "Ben... Bilmiyorum Bay Montgomery. Babam beni bağışlayabilir mi bilmiyorum. Ve Terel'in ihtiyacı var-"

"O genç bayanın ihtiyacı şey..." Cümlesini bitirmedi. "Benimle gelmeyi kabul etmezsen işi kabul etmem. Bir akşam, tek istediğim bu."

Nellie tepedeki büyük beyaz eve bu olağanüstü yakışıklı adamın kolunda girdiğini hayal etti ve birden

gitmeyi çok istiyordu. Sadece bir kez olsun bir akşam için dışarı çıkmak istiyordu. "Pekâlâ," diye fısıldadı.

Ayağa kalkarken ona gülümsedi ve karanlıkta bile gamzesini görebiliyordu. "Güzel," dedi adam. "Çok memnun oldum. Bunu dört gözle bekliyor olacağım. Güzel bir şeyler giy."

"Hiçbir şeyim yok..." Sözünü bitirmedi. "Ben de akşamı dört gözle ,," diye fısıldadı.

Tekrar gülümsedi, ellerini ceplerine soktu ve ıslık çalarak bahçeden çıktı.

Nellie bir an olduğu yerde oturdu. Ne olağanüstü bir adam, diye düşündü. Ne kadar sıradışı bir adam.

Salıncakta arkasına yaslandı, çiçeklerin tatlı kokusunu kokladı. Baloya bir erkekle gidecekti. Hem de herhangi bir erkekle değil. Ne Terel'in sürekli önerdiği kasabın şişman oğlu, ne bakkalın bazen Nellie'ye iri gözlerle bakan on yedi yaşındaki oğlu, ne de babasının bir zamanlar onu tanıştırdığı altmış yaşındaki adam. Ne de-

"Nellie! Nerelerdeydin?" Terel karanlıkta onun başında dikilerek sordu. "Her yerde seni arıyorduk. Anna mutfağı mahvediyor ve babam ona göz kulak olmanı istiyor, benim de elbisemin bağlarını çözmeni . Sen burada oturup hayal kurarken biz acı çekiyoruz. Bazen Nellie, kendinden başka kimseyi umursadığını sanmıyorum."

"Evet, haklısınız. Özür dilerim. Anna'yı düzelteceğim." İsteksizce salıncaktan ve bahçeden ayrıldı ve evin içindeki gerçek dünyaya geri döndü.

Saatler sonra mutfağı düzene sokmuş, babasının yemek yemesiyle ilgili nasihatlerinden birini daha dinlemiş ve nihayet Terel'in odasına gidebilmişti.

"Anna'ya bağcıklarımı çözdürdüm," dedi Terel acı acı, bornozu ve sabahlığıyla aynanın karşısına geçip saçlarını tararken.

Nellie Terel'in giysilerini toplamaya başladı. Çok yorgundu ve banyo yapıp yatmak istiyordu.

"O ilahi değil miydi?" Terel
söyledi. "Kim?"

"Bay Montgomery, elbette. Oh, Nellie, olan biten hiçbir şeyden
haberim yok mu?"

"Çok iyiydi, evet."

"İyi" mi? Hoştan çok daha fazlasıydı. Hayatımda daha yakışıklı bir
adam görmedim, belki Dr. Westfield hariç, ama o da kapıldı. Babam
geçmişinde para olduğunu düşündüğünü söylüyor."

Nellie yorgun bir ifadeyle, "Bence Dr. Westfield oldukça rahat,"
dedi. "Dr. Westfield değil! Nellie, neden bazen dinlemiyorsun?"

Babam Bay Montgomery'nin parası olduğunu düşünüyor. Neden Bay
Montgomery'nin

Eğer parası babamla çalışmayı düşünün..." "Neye kadar?"

"Şey... Bunu söylemekten nefret ediyorum ama yemek sırasında
bana nasıl gördünüz mü?"

Nellie, gardırobun kapısının arkasında, Terel'in yüzünü
göremediğine sevinmişti. "Hayır, korkarım görmedim, ama Terel,
canım, erkeklerin sana bakmasına alışmış olmalısın."

"Evet," dedi usulca, aynada kendine bakarken. Bay Montgomery
gerçekten de ona bakmıştı ama erkeklerin sık sık baktığı şekilde değil.
Aslında, neredeyse simsiyah gözleriyle ona bakışında neredeyse
ürpertici bir şey vardı.

Elini boğazına götürdü. Onu yenmek zor olacak, diye düşündü.

"Adı ne acaba?" diye mırıldandı Terel. "Jace,"

dedi Nellie düşünmeden önce.

Terel aynada kız kardeşine baktı. Nellie, lavabonun yanındaki
küçük paravanın üzerinde sadece yüzü görünecek şekilde duruyordu.
Mum ışığında Nellie çok güzeldi. Cildi kusursuz, kirpikleri uzun,
dudakları dolgundu. Kendi yansımasına dönüp bakan Terel, Nellie'nin
yarısı kadar bile güzel olmadığını biliyordu. Nellie'nin yanında Terel'in
yüzü çok uzun, burnu çok sivriydi ve cildi onun kadar pürüzsüz
değildi.

Terel şifonyerinin çekmecelerinden birini açarak küçük bir paket karamel çıkardı ve Nellie'nin yanına giderek kolunu ona doladı. "Babam yemekte böyle bir canavar gibi davrandığı için özür dilerim. Bay Montgomery'ye bütün pastayı senin yediğini söylemesine gerek yoktu. Sen bakmıyordun ama o adamın yüzündeki ifadeyi görmeliydin."

Nellie, Terel'in kucağından uzaklaştı.

"Nellie, özür dilerim. Seni kırmak istememiştim. Durumdaki espriyi görebileceğini . Bir kadının bütün bir pastayı tek yiyebilmesi çok komik."

Nellie sert bir tavırla, "Bu benim için hiç de eğlenceli değil," dedi.

", sen ben de gülmeyi keserim. Gerçekten, Nellie, bazen gülmeyi öğrenirsen hayatta çok daha kolay zaman geçirirsin. Nereye gidiyorsun?"

"Banyo yapmak ve yatmak için."

"Kızgınsın."

"Hayır, değilim."

"Evet, öylesin, bunu söyleyebilirim. Babamın söyledikleri yüzünden *bana* kızgınsın. Bu hiç de adil değil. Bir misafire asla bütün bir pastayı yiyebilen bir kız kardeşim olduğunu söylemem."

Nellie acıkmaya başladığını hissedebiliyordu.

"Sana bir hediyem var," dedi Terel, karamel paketini uzatarak.

Nellie şekeri istemiyordu ama yakışıklı Bay Montgomery'nin kendisi hakkındaki gerçeği bildiğini her düşündüğünde bir açlık acısı hissediyordu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı Nellie, çantayı alıp odadan çıktı ve tuvalete gitmeden önce şekerin yarısını yedi.

MUTFAK

Sis sahneyi kapladı ve Pauline Berni'ye döndü.

"Yani benim görevim bu mu?" Berni düşünceli bir şekilde konuştu. "Sanırım üstesinden gelebilirim. Montgomery ne kadar yakışıklı bir adam. Orada olsaydım, onu ben de isterdim. Parası var mı? Parası olsaydı iyi olurdu, çünkü o zaman Terel'e daha fazla kıyafet alabilirdi. O da-"

"Senin görevin Nellie."

"Ona bir malikane satın alabilir ya da daha iyisi, bir tane inşa edebilir. Ne yapabilir?"

"Senin görevin Nellie'ye yardım etmek."

Berni konuşamayacak kadar şaşkındı. "Ne yardımına ihtiyacı var ki? O her şeye sahip. Onu seven bir ailesi var ve-"

"Ailesi onu seviyor mu?"

"Katlanmalılar. Ona katlanıyorlar. O pastayı yerken gördün. İğrenç. biriyle yaşamak istemezdim."

"O kişi sizin için yemek pişirip temizlik yapsa ve kıyafetlerinizi toplasa bile mi?"

"Anlıyorum. Bunların hepsi şişman kız için üzülmemi sağlamak için. Kimse onun ağzını açıp o yemeği zorla içine sokmadı. O pastayı yedi. Bütün gün şeker yiyor. Kimse onu zorlamıyor."

"Mmm," dedi Pauline.

Berni banketten indi. Artık sinirlenmeye başlamıştı. "Tıpkı dünyadaki o kanayan kalpler gibisiniz, her zaman yeme bozukluklarından ve insanların kendilerine nasıl yardım edemeyeceklerinden bahsediyorsunuz. Doğuştan zayıf olduğum için mi hayatım boyunca zayıf kaldığımı sanıyorsunuz? Zayıfım çünkü kendimi *aç bıraktım*. Her gün tartıya çıktım ve eğer yarım kilo bile fazla çıkarsam o gün oruç tuttum. Bir insan şişmanlamaktan *böyle* korunur. Disiplin!"

"Nellie'nin senin kadar güçlü olduğunu sanmıyorum. Senin gibi bazı insanlar kendi başlarına hayatın üstesinden gelebilir ama Nellie gibi insanların yardıma ihtiyacı vardır."

"Yardım alıyor. Ona katlanan bir ailesi var. Şişman, yaşlı bir hizmetçi ama babası ona destek oluyor."

"Kesinlikle parasının karşılığını alıyor gibi görünüyor."

Berni Pauline'e ters ters baktı. "Bu şişkoyu tanıdığını sanıyorsun ama tanımıyorsun. Onun gibi şişkoların *gerçekte* nasıl olduklarını bilirim. Örnek bir kız gibi görünür, babasına ve kız kardeşine bakar, yakışıklı bir adam ona çıkma teklif ettiğinde isteksiz davranır. Mükemmel bir melek gibi görünebilir ama tüm o yağların altında nefret dolu bir kalp atıyor. Biliyorum."

"Nellie'yi o kadar iyi tanıyor musun?" Pauline usulca sordu.

"Tıpkı onun gibi kadınlar tanıyorum. Kız kardeşim şişmandı ve benden *nefret ederdi*. Erkeklerin bana çıkma teklif etmesinden, herkesin bana bakmasından ama kimsenin ona bakmamasından nefret . Size söylüyorum, eğer bu Nellie'nin gerçek doğasını görebilseydiniz, uysal küçük bir toprak anası değil, bir şeytan görürdünüz."

"Buna inanmak çok zor."

"Neden bahsettiğimi biliyorum. Beni gören her şişman kız bana benzemek isterdi. Hepsi benden nefret ediyordu çünkü kıskanıyorlardı. -Tıpkı Nellie'nin o güzel Terel'i kıskandığı gibi."

"Nellie'nin kız kardeşinden gerçekten nefret ettiğine emin misin?"

"Olumlu. Eğer Nellie'ye *gerçekten* istediği şey verilseydi, Terel'in kolları muhtemelen düşerdi. O..." Berni durdu. "Bu Nellie'ye yardım etmek için ne yapmam gerekiyor?"

"Her şey size bağlı. Size söyledim, biz büyüüyü sağlıyoruz, siz de bilgeliği sağlıyorsunuz."

"Bilgelik," dedi Berni gülümseyerek. "Bu görevleri kim seçiyor bilmiyorum ama bu sefer çuvalladılar. Nellie'nin yardıma ihtiyacı yok, yardıma ihtiyacı olan Terel. Nellie'ye gerçekten ama gerçekten istediği şeyi verebilirimsem bunu kanıtlayabilirim."

"Yapabilirsin."

Berni bunu düşündü. "Pekala, ona üç dilek hakkı vereceğim. 'Keşke bulaşıklar yıkansa' gibi aptalca dilekler değil, Nellie'nin gerçekten istediği şeyler için dilekler. Dileğini dile getirmesine gerek yok, sadece istesin, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım öyle. Sizce Nellie'nin istiyor gibi görüldüğü şey ile gerçekte istediği şey çelişiyor mu?"

"Oranlar mı? Şaka mı yapıyorsun? Küçük Bayan Goody Two Shoes o yakışıklının kendisine ait olmasını dileycek ve Terel'in erkenden mezara girmesini dileycek. Sözlerimi unutma. Ben döneceğim ve Terel yerleri fırçalıyor olacak. Muhtemelen babasının fakirhaneye düşmesini dileycek."

"Dönmek mi?" Pauline sordu. "Yani ona üç dilek hakkı verip çekip gidecek misin? Kalıp neler olacağını görmeyi planlamıyor musun?"

"Terel'i seviyorum; bana kendimi hatırlatıyor ve burada kalıp şişman kız kardeşinin ona neler yapacağını izlemeye dayanamıyorum."

"Nellie'nin kalbinin nefretle dolu olduğundan emin misiniz?"

"Çok eminim. Şişkolarımı tanırım. Şimdi, ona üç dileğini vermek için ne yapmam gerekiyor?"

Pauline içini çekti. "İlan et, başka bir şey değil."

"Tamam, şişko, *gerçekten* istediğin şey için üç dilek hakkın var. Üzgünüm, Terel." Berni elini ekrana doğru salladı. "Şimdi," dedi Pauline'e, "bu kasabada başka hangi odalar var? Lüks odaya ne dersin?"

Pauline ekrana şöyle bir baktı, içini çekti ve Berni'yi kemerli kapıdan geçirerek salona doğru götürdü.

Üçüncü Bölüm

CHANDLER, COLORADO 1896

Jace Montgomery atından indi, dizginleri Taggert malikânesinin dışında bekleyen çocuğa attı ve içeri girdi. Uşak sandalyesinden kalkmadı bile, gazetesini okumaya devam etti, sadece Jace'e doğru başını salladı.

"Ofisinde mi?" Jace sordu.

Uşak tekrar başını salladı ve okumaya devam etti.

Jace adamın kendisini misafir olarak görmediğini biliyordu. Kâhyaya göre misafirler ve akrabalar vardı ve Jace sadece bir akrabaydı. Jace büyük çoğunluğu mermer olan evin içinde yürürken etraf insan sesleriyle çınliyordu ve bu gürültü onu gülümsetti. Evin sesi Maine'deki evine çok benziyordu.

Babasının Warbrooke, Maine'de okyanustan sadece birkaç metre uzaklıkta bulunan büyük, çok eski, geniş evi her zaman Montgomery ve Taggert akrabalarının gürültüsüyle yankılanırdı ve arka planda annesi ve arkadaşlarının yaptığı sürekli müzik vardı.

Karısı öldükten sonra Jace etrafındaki mutluluğa dayanamadı. Çocukların gülüşlerini duymaya ya da birbirlerine sevgiyle bakan çiftleri görmeye dayanamıyordu. Julie'yi ve üç günlük oğlunu gömdükten bir ay sonra bir trene binmiş ve dört yıl boyunca seyahat etmiş, sadece seyahat etmiş, başka hiçbir şey yapmamıştı. Çok az insanla tanışmış, bir daha asla başka bir insanla ilgilenmek istememiş ve içine kapanmıştı.

Ama yaklaşık altı ay önce iyileşmeye başlamış, kendi kederinden başka şeyler de düşünmeye başlamıştı. Kaliforniya'ya gidip annesinin ailesini ziyaret etti ve büyükbabasının çiftliğinde yaşayan yaşlı dağ adamlarıyla biraz zaman geçirdi.

Büyükbabası Jeff'i ziyaret ettiği sırada Ardis teyzesi ona yazmaya ve Colorado'daki Taggert kuzenlerini ziyaret etmesi için başının etini yemeye başladı. Kuzeni Kane Taggert ve karısının San Francisco'da olacağını öğrenince pes etti. Jace güneye giden bir trene bindi ve kendini tanıttı. Kane'i Maine'deki Taggert'lar kadar sert sesli ve cömert kalpli buldu ve kısa sürede arkadaş oldular. Jace ayrıca Kane'in güzel karısı Houston'a da yarı yarıya aşık oldu.

Taggart'lar Colorado'ya dönmüş, Jace kuzeye gidip büyükanne ve büyükbabasıyla birkaç hafta daha geçirdikten sonra Colorado'ya doğru yola .

Yolculuğa zaman ayırmıştı ve Charles Grayson'la tanıştığı yer de uzak bir duraktı. Uykusuz bir gecede Jace pencereden dışarı baktığında bir adamı soymaya çalışan birkaç haydut görmüştü. Jace saniyeler içinde trenden inmiş ve iyi yerleştirilmiş birkaç yumrukla hırsızları kolayca dağıtmıştı.

Charles çok minnettar olmuştu ve trene bindikten sonra Jace gibi bir adamın kendisi için çalışmasına ihtiyacı olduğunu söylemeye başlamıştı. Jace işe ihtiyacı olmadığını ya da bir iş istemediğini söyleme zahmetine girmede; sadece Charles'ın kendisi ve güzel kızı hakkında konuşmasını dinledi. Jace, Charles'ın Chandler'da yaşadığını öğrenince Grayson ailesini ziyaret etmeye karar verdi ve bu yüzden bir akşam yemeği davetini kabul etti.

Chandler'a vardığında Jace birdenbire evini özlemeye başlamış ve Charles'ın nakliye ofisinde olduğunu bildiğinden akşam yemeği için Grayson'ların evine bir saat erken gitmişti. Charles'ın zarafet ve güzellik timsali olduğunu söylediği kızını görmek istiyordu.

Nellie ile tanıştıktan sonraki on dakika içinde Charles'ın onun hakkında söylediği her şeye katılmıştı. Nazik, sıcak ve komik biriydi ve dört yıl sonra ilk kez kendini karısının ölümü hakkında konuşurken buldu. Onunla bahçede oturup fasulye kırmak çok hoştu. Pek çok kadının yaptığı gibi çapkınlık yapmamıştı. Bunun yerine, bir kız öğrenci gibi kızarmış ve o güzel yüzü ona yıllardır hissetmediği kadar iyi hissettirmişti.

Eve döndüklerinde Charles Grayson'ın Nellie'ye küfrettiğini duyunca inanamamış ve dehşete kapılmıştı. Jace bir an için tepki veremeyecek kadar afallamıştı. Charles trende sevgili kızından başka hiçbir şeyden bahsetmemişti ama burada sanki ondan utanıyormuş gibi davranıyordu.

Kafası hâlâ karışık Jace, Nellie'nin tek kelime etmediği ama kız kardeşinin hiç susmadığı uzun ve sıkıcı bir akşam yemeği boyunca oturmuştu. Charles kızından bahsederken Jace'in bunu anlaması biraz zaman aldı,

Küçük olanı kastediyordu. Jace'in hatırlayabildiği kadarıyla Charles iki kızı olduğundan hiç bahsetmemiştir.

Yemeğin sonunda Jace neler olup bittiğini anlamaya başladı. Görünüşe göre hem Charles hem de küçük kızı Nellie'nin *şışman* olduğunu düşünüyordu. Jace ona baktı ve gerçekten de bazı kadınlardan biraz daha fazla görünüyordu, ama başa çıkabileceğinden daha fazla görünmüyordu.

Çok yetenekli ve çok güzel olması gereken küçük kız kardeşine baktı ve tek duyduğu *ben* kelimesiydi. Terel sadece kendisiyle ilgileniyor gibiydi ve başkalarının da ilgilendiğini varsayıyordu.

Yemek sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu ve Charles ile kibirli kızından uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu. Elinden geldiğince çabuk kaçmış ve arka kapıdan çıkmıştı. Nellie'nin bahçeye gideceğini doğru tahmin etmişti. Onunla bahçede yalnız kalmak hatırladığı kadar hoştu. Ne yaptığını bilmeden önce, Nellie'nin Hasat Balosu'na onunla birlikte gitmesi şartıyla Charles için çalışmayı kabul etmişti -şimdi hakkında çok daha az şey düşündüğü bir adam-.

Kane'in çalışma odasına girerken şimdi gülümsüyordu. Nellie'den birkaç danstan daha fazlasını elde etmek istiyordu.

Kane, arkadaşı ve ortağı, neredeyse Kane kadar iri ama Kane kadar sarışın bir adam olan Edan Nylund'la birlikte büyük masasının üzerine eğilmişti. Yerde oynayan, yavru köpekler gibi yuvarlanan ve bir çift buhar makinesi kadar gürültü çıkaran, yaşları bir ile üç arasında değişen üç çocuk vardı. İki esmer, biri sarışındı, bu yüzden Jace ikisinin Kane'e, birinin de Edan'a ait olduğunu tahmin etti ama çocukların cinsiyetini söyleyemedi.

Jace çocukların gürültüsü arasında, "Merhaba," diye bağırdı. Kane başını kaldırıp baktı. "Seni buraya getiren nedir?"

"Karınızla kaçmaya geldim." Edan'a başıyla selam verdi.

"Güzel," dedi Kane. "O lanet çocukları da yanında götürdüğünden emin olun. Hepiniz sessiz olun!" diye bağırdı ama çocuklar onu duymazdan geldi.

Bir an sonra üç çocuk da sustu ve Jace kapıya doğru baktı. Houston orada, hatırladığı kadar güzel ve dingin bir şekilde duruyordu. "Çocuklar," dedi, "babalarınızı yalnız bırakın. Gidin ve Ian Amca'yı bulun." Çocuklar itaatkâr bir şekilde odadan çıktılar, en büyükleri en küçüklerinin elini tutuyordu.

"Şimdi," dedi gülümseyerek, "senin için ne yapabiliriz, Jocelyn?"

Jace yüzünü buruşturdu ve arkasında Kane homurdandı. Sadece annesi onu gerçek adıyla çağırırdı ve hayatı boyunca başkaları ona Jocelyn dediğinde birkaç burnu kanamıştı. Ama Houston tanıştıklarından beri ona Jocelyn diyordu ve yalnız olduklarında buna aldırımıyordu.

"Gerçekten sadece ziyarete geldim," dedi ama Houston durup ona baktı. Ondan yaşça büyüktü ama ona kendini çocuk gibi hissettiren bir tarzı vardı. Boğazını temizledi.

Arkasından Kane güldü. "Ona söyleyebilirsin. Eğer buraya gelmenin bir nedeni olduğunu söylüyorsa, muhtemelen vardır."

Jace gülümsedi. "Pekala, yakalandım. Houston, seninle özel olarak görüşebilir miyim?" Kane'e baktı. "Sana bir teklifim var."

"Bu evi çocuklarla dolu tutmaya yetecek kadar sık teklif alıyor," dedi Kane, sesinde biraz gururdan fazlası vardı.

Houston kocasının sözlerini duymazdan geliyormuş gibi davrandı ama derisinin altında belli belirsiz bir kızarıklık vardı. "Benimle gel," dedi ve Jace'i küçük, güzel, sessiz bir oturma odasına götürdü.

Oturduklarında "Chandler'a ziyaretiniz nasıl geçti?" diye sordu. "İlginç biriyle tanıştınız mı?"

Jace güldü. "Umarım herkes için bu kadar açık değildir."

"Sizinle San Francisco'da tanıştığımızda o kadar mutsuzdunuz ki cildinizde gri bir renk vardı. Şimdi gözlerinde biraz ışıltı var ve yanılmıyorsam bir şeylerin peşindeymişsin gibi görünüyorsun."

"Öyleyim," dedi yavaş ve tembel bir gülümsemeyle. Pek çok kadının görmediği bir gülümsemeydi bu ve görenler de evet demişti. "Kur yapmaya gidiyorum."

Houston yutkundu. Mutlu bir evliliği vardı ama ölmemişti. "Seçtiğin her kadını kazanacağından eminim."

"İstiyorum ama yardımınıza ihtiyacım olabilir." Jace ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. "Grayson ailesi hakkında ne biliyorsun?"

"Pek sayılmaz. İki kızı olan dul bir adam. Chandler'da sadece birkaç yıldır yaşıyorlar ve korkarım yeni gelenleri karşılamak için eskisi kadar zamanım yok. Dört yıl içinde iki bebek beni meşgul etti."

"Evet, öyle olduğunu hayal edebiliyorum." Tekrar ona baktı. "Onları Hasat Balonuza davet ettiniz mi?"

"Kane" -duraksadı- "Kane onları davet etmememi istedi." "Sakın bana Nellie'den hoşlanmadığını söyleme?"

"Nellie? Nellie bir tanedir. Dünyanın en cömert insanıdır, ihtiyacı olan herkese yardım etmeye her zaman hazırdır ama geçen yıl iki genç adam küçük kızın gözüne girmek için bahçede yumruk yumruğa kavga etti. Kane, küçük kızın karakteri hakkında hoş olmayan şeyler söyledi, bu nedenle bu yıl Grayson ailesine davetiye gönderilmedi. Yine de genç bir adamın onu getireceğinden korkuyorum." Başını sertçe kaldırdı. "Siz onun taliplerinden biri değilsiniz, değil mi?"

Jace gülümsedi. "Beni ilgilendiren Nellie."

Houston uzun bir süre ona baktı. Nellie'yle fazla vakit geçirmemişti ama erkeklerin onun kalın bedeninin ötesini göremeyecek kadar aptal olduklarını düşünmüştü hep. Erkekler o kendini beğenmiş, anlamsız Terel'e deli gibi aşık oluyorlardı ama bir tek erkek bile Nellie'yi kiliseye davet etmemişti. Ama işte Kane'in kuzeni, bu çok yakışıklı adam, Nellie'yle ilgilendiğini söylüyordu. Jace hakkındaki zaten yüksek olan düşüncesi birkaç derece daha yükseldi.

"Nellie'ye hemen bir davetiye göndereceğim. Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Bu tür şeylerden pek anlamam ama Nellie'nin giyecek bir elbisesi olduğunu sanmıyorum. Acaba...?"

"Elbette," dedi Houston, Jace hakkındaki düşünceleri daha da yükselmişti. "Sence de Nellie gümüşler içinde muhteşem görünmez mi? Gümüş ve inci?"

"Bence Nellie her şeyin içinde muhteşem görünür." Houston'ın elini ve öptü. "Sen gerçek bir hanımefendisin, bunu biliyor musun?" Houston'ın neden bu kadar güldüğünü bilmiyordu ama onu memnun ettiği için mutluydu.

Nellie kendini yıpranmış hissediyordu. Bay Montgomery'nin ziyaretinden bu yana geçen iki gün boyunca ailesini utandırdığı için onların gönlünü almaya çalışmıştı. Çok az yediği muhteşem yemekler pişirmiş ve temizlik için enerjisini iki katına çıkarmıştı. Anna'yla birlikte ön salonun perdelerini indirmiş, arka bahçeye taşımış ve saatlerce tozlarını almak için uğraşmışlardı. Akşamları çok yorgun oluyordu ama yine de geç saatlere kadar Terel'e Noel için dikeceği ceketin yakalarını işliyordu.

Eğer yeterince iyi olursa, ailesinin kendisini ve onları bir misafirin önünde aptal durumuna düşürdüğü için onu affedeceğini umuyordu. Babasının ve kız kardeşinin kendisiyle gurur duymasını gerçekten istiyordu.

Şimdi akşam yemeği için elmalı turta hamuru açarken dirseklerine kadar una batmıştı. Ayakta pişecek bir hazırlamış, hatta pirzolarların üst kısımları için küçük kâğıt fırırları bile kesmişti. Bu akşamki yemek için her şey fırına konmaya hazırды.

Turtaya o kadar dalmıştı ki, biri arka kapının çerçevesine vurduğunda yerinden sıçradı. Kapı açıktı, çünkü -odunla dolu ve cayır cayır yanan soba ile- mutfak sıcaktı.

"Kapıyı çaldım ama kimse açmadı," dedi Jace, Nellie'ye gülümseyerek ve elinde sonbahar güllerinden oluşan büyük bir buket tutarak.

"Çok özür dilerim," dedi Nellie, oklavayı yere bırakıp kollarındaki hamurun bir kısmını silerken. "Anna'nın toz alıyor olması gerekiyordu ama sanırım..." Babasının aile işlerini yabancılara anlatmakla ilgili öğütlerini hatırlayarak sözünü kesti. Çiçeklere baktı ve gülümsedi. "Sanırım Terel'i görmeye geldiniz, ama korkarım onu kaçırdınız. O-"

"Seni görmeye geldim." Sorulmadan, aşırı sıcak mutfığa adımını attı. "Senin için," dedi gülleri uzatarak.

Nellie olduğu yerde durdu ve ona göz kırptı. Çiçekleri almadı.

Jace masaya doğru yürüdü, kâsedan bir dilim elma aldı ve yedi. "Gülleri sevmiyor musun? Sevdığını sanıyordum ama sevmiyorsan sana başka bir şey getireyim. Diğer sevgililerin sana ne getiriyor?"

Nellie arkasına bakıp adamın mutfakta konuştuğu başka biri olup olmadığını görmek istedi. "Gülleri severim," fısıldadı, "ve hiç... erkek arkadaşım yok."

"Güzel," dedi ve ona sıcak bir şekilde gülümsedi.

Nellie kıpırdayamadı ama masanın kenarında oturmuş elma dilimleri yerken onu izledi.

"Onları suya mı koymak istiyorsun?"

"Ne?"

"Güller," dedi yine gülümseyerek.

"Oh. Oh, evet." Gülleri Terel'den alırken biraz toparlandı. Grayson'ların evinde Terel'in aldığı pek çok çiçek demetini yerleştirmek için birkaç vazo vardı ama Nellie daha önce hiç bu kadar çok papatya almamıştı. Çiçekleri yavaşça dizdi, kafasını toparlayabilmek için acele etmedi. Bir kez daha sakinleşince ona döndü.

"Çiçekler için teşekkür Bay Montgomery, ama korkarım Terel daha saatlerce dönmeyecek. O-"

"Benimle yürüyüşe çıkmanı istiyorum."

"Yürümek mi? Terel'in olduğu yere yürümekten mi bahsediyorsun? Eminim-"

"Küçük kız kardeşini görmek istemiyorum," dedi sertçe. "Nellie, buraya seni görmeye geldim, başka kimseyi değil. Benimle yürümeni istiyorum."

Nellie geriye doğru iki adım attı. "Bunu yapmam mümkün değil. Yapacak çok fazla işim var. Turtamı bitirmeliyim, rosto birazdan fırına girecek, akşam yemeği için giyinmeliyim ve-"

"Bir saat," dedi. "Senden istediğim süre bu kadar."

"Bu mümkün değil." Nellie ondan daha da uzaklaştı. Adamın ona bakma şeklini hiç umursamıyordu. Kendisini rahatsız hissetmesine neden oluyordu. "Yapacak çok fazla işim var."

"Otuz dakika o zaman. Şehirdeki yalnız bir yabancı için otuz dakikan. Benimle şehir merkezinde yürü ve beni insanlarla tanıştır."

"Çok fazla insan tanımıyorum," dedi hızla, "ve turtamı bitirmem gerekiyor. Mümkün değil-"

"Elmalı turta mı?"

"Evet. Akşam yemeği için. Babam elmalı turtaya bayılır. O-" "Elma olmadan nasıl elmalı turta yapabilirsin ki?"

Önce ona, sonra da biraz önce elma dilimleriyle dolu olan kâseye baktı. "Bay Montgomery!" dedi bir öğretmen edasıyla, "bütün turtayı yemişsiniz!"

"Bir insan için yapması kolay bir şey," dedi yavaşça, onu izleyerek.

Nellie onun, akşam yemeğine geldiği gece bütün tatlıyı yemiş olmasından söz ettiğini hemen anladı. Utancını hatırlayınca yüzüne kan hücum etti ama sonra ona baktı. Gözleri parlıyordu ve yanağındaki gamze görünüyordu. Onunla *alay ediyordu*.

Utancı onu terk etti ve ona gülümsedi, onu bir güzelliğe dönüştüren o sıcak gülümseme. "*Benim için çok kolay olacak gibi görünüyor,*" dedi gülerek. "Şimdi akşam yemeği için ne servis edeceğim? Elmamız kalmadı."

Gözleri dans ediyordu. "Sanırım dükkâna gidip daha fazla almanız gerekecek."

"Öyle görünüyor."

"Belki de tehlike ihtimaline karşı seninle birlikte yürümeliyim."

"Evet, belki de yapmalısınız. Chandler sokakları oldukça tehlikeli olabilir.

Tehlikeli. Daha geçen yıl iki bisikletli çocuk birbirine çarptı. diğer."

"Hayır! Bu korkunç! Böyle bir şeyin tekrar ne zaman olacağını kim bilebilir? Bence kesinlikle bir eskorta ihtiyacın var."

Nellie usulca, "Sanırım ben de öyle," dedi. Aklının bir yanı ona hayır demesini, evde kalıp yemek yapmayı bitirmesi gerektiğini söylüyordu. Bu aşırı tanıdık adamı başından savmalı ve işine devam etmeliydi. Adamın mutfığa bu şekilde girmesinin hiç de uygun olmadığından emindi. Ama zihninin başka bir yanı ona gitmesini söylüyordu. Bu yakışıklı adamla birlikte yürümek ve insanlara merhaba demek çok hoş olurdu. Belki de sadece bir öğleden sonra, diğer genç kadınlar gibiymiş ve yakışıklı bir genç adam onu ziyarete gelmiş gibi davranabilirdi.

Önlüğünü çıkardı ve kapının yanındaki kancaya astı. Muhtemelen yukarı çıkıp bir şapka almalı, aynada kendine bakmalıydı ama onu yalnız bırakırsa ortadan kaybolabileceğinden korkuyordu. Terel'in bir adamı saatlerce bekletse bile geldiğinde orada olacağına dair güveni yoktu.

Jace'e döndü ve gülümsedi. "Ben hazırım."

O da gülümsedi. Nellie'nin evden çıkmadan önce ayna karşısında süslenmek için bir saat kadar zaman harcamamasına çok sevinmişti. Nellie kadar güzel kadınların süslenmek için çok zaman harcadıklarını ve düşündüklerini tecrübe etmişti.

Adam kenara çekildi, böylece kadın kapıdan geçerken onun önünde yürüyebildi ve adam kadının kalçalarının hafifçe sallanışına hayran kaldı. Boynuna dökülen bir tutam saçı kaldırıp ince tenini öpme isteği duydu.

Jace, Nellie'nin konuştuğunu fark ettiğinde, "Özür dilerim, seni duymadım," dedi. Onun için kapıyı açmıştı ve tahta kaldırımdaydılar.

"Sepetimi unutmuşum." Eve doğru geri döndü.

Onu gözünün önünden ayırmaya dayanamıyordu ve eve geri dönerse onu bir daha asla dışarı çıkaramayacağından korkuyordu. "Bütün alışverişlerinizi ben taşıyım." Kendine engel olamadı. Uzandı ve küçük saç telini kaldırdı, parmak uçları kadının boynunda gezindi. Teni hayal ettiği kadar ince ve sıcaktı.

Adam ona dokunduğunda Nellie önce irkildi, sonra da utandı. Saçları bu kadar dağınık mıydı? Tabii ki . Toz aldıktan, otları temizledikten sonra,

Yemek pişirirken ve yıkanırken korkunç görünmesi gerektiğini biliyordu. "Ben-" diye başladı, sonra hızla geri adım attı.

Miss Emily'nin Çay Dükkânı'nı işleten uzun boylu, zayıf, son derece düzgün, yaşlı bir kadın olan Miss 'ye doğru adım attı. Bayan Emily'nin paketleri tahta kaldırıma saçıldı.

"Çok özür dilerim," diye söze başladı Nellie, hiçbir şeyi doğru yapamıyormuş gibi görüldüğü için kendine kızarak. Eğildi ve paketleri toplamaya başladı.

Bayan Emily ayakta kaldı ve paketlerini toplayan iki gence baktı. Aldıklarını dükkânın kendisi için teslim etmesine izin verebilirdi, ama kendi yaşında bir kadın elinde paketlerle kasabada dolaştığında çok ilginç şeyler olduğunu fark etti.

Ayağa kalktıklarında Bayan Emily, "Evet, Nellie," dedi. Genç adam onun paketlerini tutuyor ve Nellie'ye krema yemiş kedi gibi bakıyordu. "Beni delikanlınızla tanıştırmayacak mısınız?"

"Bay Montgomery değil... Yani, biz değiliz..." Nellie kızarak kekeleydi.

Jace sırtarak Bayan Emily'nin gözlerini kırıştırmasına neden oldu. Muhteşem görümlü bir genç adamdı. "Henüz olmayabilirim ama onun genç adamı olmaya niyetliyim," dedi yavaşça. "Ben Jace Montgomery."

"Emily," diye cevap verdi, "ya da isterseniz Bayan Emily." Jace'e sert ve kurnaz bir bakış attı. "Söylemeliyim ki genç adam, kendinden memnun görünüyorsun."

"Öyleyim." Yüzü hâlâ pembe olan Nellie'ye baktı. "Böyle güzel bir kadına eşlik eden hangi erkek öyle olmaz ki?"

Nellie yine onun kimi kastettiğini anlamak için arkasına bakmak istedi ama adamın kendisine gülümsediğini görebiliyordu.

"Vay, vay, vay," dedi Bayan Emily. "Nihayet bu kasabada akıllı başında bir adam var. Nellie iyi bir genç kadın, hem de çok iyi bir kadın ve ona tutunursan çok iyi edersin."

Jace, Nellie'nin elini tuttu ve kolunu kendi kolunun arasından geçirdi. "Sanırım bunu yapabilirim," dedi Bayan Emily'ye gülümseyerek.

"Çay içmek için dükkânıma gel," dedi Bayan Emily. "Üzgünüm ama eve dönmek zorundayım ve-"

Bayan Emily paketlerini alıp yürümeye başlarken Jace, "Orada olacağız," dedi.

Jace, Nellie'nin kolunu sıkıca tutarak ters yönde yürümeye başladı.

"Bay Montgomery," diye başladı Nellie, "gerçekten böyle şeyler söyleyemezsiniz."

"Ne gibi şeyler söyleyeyim?"

"Ben... Ben güzelim ve sen de benim genç erkeğimsin. İnsanlara bizim hakkımızda yanlış izlenim vereceksin."

Nellie'nin güzel olduğunu *bilmediği* Jace'in aklından hiç geçmemiştir. Güzel kadınların genellikle güzel olmadıklarından şikâyet ettiklerini ve bunu da iltifat istedikleri için yaptıklarını biliyordu. Henüz Nellie'ye abartılı iltifatlar etmeye hazır değildi. Ona ne kadar güzel olduğunu söylerken ellerinin vücudunda olmasını istiyordu. "Bizim hakkımızda doğru izlenim ne ?"

"Babam için çalıştığınızı ve onun ev sahibesi olarak..." Ne yapmalıyım, diye düşündü. Babasının diğer çalışanlarından hiçbirisiyle yürüyüşe çıkmamıştı.

"Beni Chandler halkıyla ," diye sözlerini tamamladı. "İşte bu yüzden Bayan Emily'nin dükkânına gitmemiz gerektiğini düşünüyorum." Birden durdu ve ona baktı. Yüzü oldukça ciddiydi, az önce aklına korkunç bir düşünce gelmişti. "Benden hoşlanmıyorsun, değil mi Nellie? Belki de benimle görünmek istemezsin. Belki de ben -Size çok çekici geliyor."

Nellie ona sadece başını kaldırıp bakabildi; hiçbir şey söyleyemiyordu. Ondan hoşlanmıyor muydu? Çekici değil miydi? O hayatında gördüğü en yakışıklı adamdı. Nazik, düşünceli, sıcak, komik ve çekiciydi. "Senden hoşlanıyorum," diye fısıldadı.

"Güzel." Kadının kolunu daha güvenli bir şekilde kendi koluna sıkıştırdı ve tekrar yürümeye başladı. "Şimdi bana bu kasabadan bahset."

Nellie biraz rahatlamaya çalıştı ama bu çok zordu. Onu anlamıyordu çünkü şimdiye kadar tanıştığı tüm erkeklerden farklıydı. Çoğu erkek yukarıdan aşağıya bakar, sonra da görmezden gelirdi. Birkaç erkek ona biraz ilgi göstermişti ama bunlar da genellikle yemek pişirme ve ev idaresi becerileri içindi. Dört yıl önce beş çocuklu dul bir adam babasından Nellie'nin evlenmesini istemişti. Nellie onunla evlenmek isterdi -çocuk sahibi olmayı çok isterdi- ama Charles ve Terel, Nellie'nin adamı geri çevirmesine çok üzölmüşlerdi. Babası ve Terel, adamın onu sadece çocuklarına bakmak için kullanmak istediğini, Nellie'ye gerçekten değeri vermediğini ve "doğru" adamın beklemesi gerektiğini söylemişlerdi. Nellie adamın kendisini sevdiğine inanacak kadar aptal değildi ve yirmi dört yaşında evlenmek için çok fazla şansı kalmadığını , ama babasına ve Terel'e boyun eğmiş ve adamın teklifini reddetmişti.

Daha sonra o kadar çok yemek yemişti ki yirmi kilo almıştı. Babası kilo almasıyla ilgili tek kelime etmedi ama Nellie onun gözlerini sık sık üzerinde hissediyordu. Onu mümkün olan her şekilde hayal kırıklığına uğratiyor gibiydi. Onun için bir yükü, evlenmemiş bir kızdı ve evlenmek için bir adam bulduğunda bile bu adam ona hiç uygun değildi.

Bir gün Terel eve, Nellie'ye evlenme teklif eden adamın başka biriyle evlendiğı ve nehir kıyısındaki büyük eski Farnon evini satın aldığı haberini getirdi. Terel bu haberi dört kiloluk bir kutu çikolatalı şekerleme hediye ederek yumuşattı; Nellie bunların hepsini bir öğleden sonra yedi.

"Peki bu bina nedir?" Jace sordu.

Kurşun Caddesi'nden Chandler şehir merkezine doğru yürüyorlardı ve kadın ona dükkânları ve işyerlerini göstermeye başladı. Denver Oteli, Farrell's Hardware, Bay Bagly'nin terzi dükkânı ve Freyer Drugs'ın önünden geçtiler, sonra Üçüncü Cadde'den sola dönüp yürümeye devam ettiler.

Bir süre sonra Nellie gerginliğini üzerinden atmaya başladı, çünkü Jace kolay bir arkadaşı. O her şeyle ilgileniyor ilgileniyor gibi görünüyordu,

Binaların ne kadar eski olduğunu, kimin neye sahip olduğunu, neyin satılık olduğunu bilmek istiyorlardı.

"Sen ses olarak Eğer sen olabilir olmak göz önünde bulundurarak yaşamak burada kalıcı olarak."

"Olabilir," dedi, Nellie'nin başını çevirmesine neden olacak bir şekilde ona bakarak.

Coal'da, Sayles Sanat Odaları'nın önünde Johnny Bowen ve Bob Jenkins Nellie'yi görüp koşarak geldiler.

"Terel seninle mi?"

"Evde mi?"

"Onu daha sonra görebilir miyim?"

"Akşam yemeği için ne servis ediyorsun?" Bob gülerek sordu.

Nellie dünyaya geri döndüğünü hissetti. Son bir saattir Jace'in sıcak gözlerinin ışıltısının tadını çıkarırken, güzel kız kardeşiyle ilgili her şeyi unutmuştu. "O-" diye başladı Nellie.

"İzninizle," dedi Jace sert bir genç adamlara tepeden bakarak, "Nellie ve benim önceden verilmiş bir sözümüz var."

Genç adamlar o kadar şaşırılmışlardı ki bir an konuşamadılar. "Sen şu Terel'in babası için çalışan yeni adam mısınız?"

"Bay Grayson için, evet," dedi Jace dikkatle.

Bob sırtıttı. "Oh, anlıyorum, patronun kızı. Nellie-"

Jace, Nellie'nin kolunu bıraktı ve genç adamlara doğru adım attı. Jace daha yaşlı, daha iri yarı ve kendine daha çok güvenen biriydi. "Bir şey görecektir zekâyâ sahip olduğunuzdan şüpheliyim, efendim," dedi. Şimdi size acele etmenizi ve Bayan Grayson'ı bir daha kız kardeşinin sosyal sekreteriyle karıştırmamanızı tavsiye ederim."

Adamlar Jace'ten Nellie'ye ve tekrar geriye baktılar. Arkada oturan Johnny, Nellie'ye sanki hayatında ilk kez görüyormuş gibi baktı. Ona Terel'in sessizce çay, kek ve uzun, görkemli akşam yemekleri servis eden şişman ablası olarak değil, bir kadın olarak baktı. Onun ne kadar güzel bir yüzü olduğunu hiç fark etmemişti. Ve onun zevkine göre fazla iri olmasına rağmen, güzel bir şekli vardı.

Johnny Bob'un koluna yumruk attı. "Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz, efendim. Sana da iyi günler, Nellie." Şapkasını eğdi ve iki adam da arkasını döndü, ama Johnny omzunun üzerinden Nellie'ye baktı.

"Küstah yavrular!" Jace mırıldanarak Nellie'nin elini sıktı ve parmaklarını koluna doladı. Bütün bu kasaba delillerle dolu gibi görünüyor, diye düşündü. Bütün erkekler kör müydü, yoksa sadece aptal mı? Nellie etraftayken herhangi bir erkeğin nasıl olup da o kısık suratlı, sıska bacaklı, bencil Terel'le ilgilenebildiğini anlayamıyordu.

İkinci Cadde ile Kömür'ün köşesinde Bayan Emily'nin Çay Dükkânı'nı görebiliyorlardı. "Ben açım, ya sen?" Jace sordu.

Nellie hâlâ Terel'in genç adamlarıyla karşılaşmanın şokunu yaşıyordu. Bay Montgomery adamlara vuracakmış gibi davranmış ve Nellie'nin Terel'in "sosyal sekreteri" olmadığını söylemişti.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi, "hiç aç değilim." Aç olamayacak kadar iyi ve mutlu hissediyordu. Bunun farkında değildi ama omuzları dikti ve yüzünde bir saat önce olmayan bir ışıık vardı.

"Yemek yememin sakıncası var mı?"

Ona doğru baktı. Şu anda ona izin verecekti *herhangi bir şey*. "Elbette hayır," dedi yumuşak bir sesle.

Çay dükkanının içinde Nellie'nin omuzları çöktü, çünkü Terel'in üç güzel, ince kız arkadaşı vardı. Üçü de mükemmel, söğüt gibi vücutlarına sosis kılıfı kadar dar gelen zarif elbiseler ve ceketler giymişti. Küçük belleri sanki ikiye ayrılacakmış gibi görünüyordu.

"Sanırım eve dönmeliyim," diye fısıldadı Nellie, eski ev elbisesinin, dağınık saçlarının ve en önemlisi de boyunun farkındaydı. Bay Montgomery'nin bu sevimli yaratıkları gördüğünde vereceği tepkiyi görmeye dayanamazdı.

Kızlardan biri başını kaldırdı, Nellie'yi gördü, selamlamak için küçük bir gülümseme verdi - ne de olsa Nellie'nin evinde birçok kez yemek yemişti - sonra arkadaşlarına baktı. Ama bir sonraki an geriye dönüp Jace'e baktı. Bir an için ağzı açık kalan kız soğukkanlılığını kaybetti.

Jace ona bir masaya kadar eşlik ederken Nellie gözlerini kaçırdı. Oturdu ve pencereden dışarı baktı. Jace'in güzel kızları gördüğündeki yüz ifadesini görmek istemiyordu.

"Nellie, seni görmek ne güzel!"

Yavaşça pencereden başını çevirip masalarının yanında duran kızlara baktı. Dantel süslemeli elbiseleri, ceketlerindeki kürk parçacıkları, kulaklarındaki mücevherler ve güzel başlarına taktıkları şımarık şapkalarıyla bir buket çiçeğe benziyorlardı.

Ne istediklerini biliyordu: Jace'le tanıştırmak. Bir nefes aldı. Bir an önce bitirmek en iyisiydi. "Sizi tanıştırmak ister miyim?" diye sordu usulca. Onları tanıştırdı ama Jace'e bakmaya, onun onlara nasıl baktığını görmeye hâlâ dayanamıyordu. Kızlardan biri eldivenlerini çıkardı ve Nellie onun küçük ellerini nasıl güzelce oynattığını görebildi.

Hayal meyal Jace ve kızların konuştuklarını duyabiliyordu ama gerçekten dinlemiyordu. Bu adamın kolunda olmak ve onunmuş gibi davranmak harika bir öğleden sonraydı.

"Bize izin verir misiniz?" dediğini duydu Jace. "Nellie ve ben acıktık."

Nellie yerin açılıp onu yutması için dua etti. Onun boyundaki insanlar hiç yemek yememiş gibi davranırlardı.

Kızlardan biri merakla Nellie'ye bakarak, "Oh," dedi.

"Bay Montgomery, siz Terel'in babası için çalışacağını söylediği adam mısınız?"

Nellie sonunda Jace'e bir bakış fırlattı ve görmeyi beklediği mest olmuş ifade yerine kızgınlık gördü.

"*Nellie'nin babası* için çalışmayı kabul ettim," dedi ısrarla, "ancak Nellie'nin benimle gelmesi şartıyla."

Nellie hangisinin daha çok şaşırdığını bilmiyordu, kendisi mi yoksa üç kız mı? Hep birlikte Nellie'ye baktılar ve ifadeden Jace gibi bir adamın Nellie gibi bir kadını neden istediğine dair hiçbir fikirleri olmadığı anlaşıyordu.

Sessizce masalarına döndüler ve o anda güzel başları birbirine eğilerek önce birbirlerine, sonra Nellie'ye ve tekrar birbirlerine baktılar, Jace'e doğru dönen Nellie'nin bir kez daha nutku tutulmuştu.

"Burası hayatımda gördüğüm en tuhaf kasaba," dedi Jace, kısmen öfkeyle, kısmen de şaşkınlıkla. "Sanırsın daha önce hiç kimse bir kadınla erkeği birlikte yürürken görmemiş. Colorado Maine'den çok mu farklı?"

Ona farkın eyaletlerde değil, kadınlarda olduğunu söylemeye başladı. İnsanların tuhaf bulduğu şey, onun Nellie ile birlikte görünmek istemesiydi. Ama bir şey ona sessiz olmasını söylüyordu. Onun istenmeyen, kurumuş bir yaşlı hizmetçi olduğunu bilmiyorsa, bunu ona söyleyecek kişi kendisi olmayacaktı. Yakında öğrenecekti, o halde neden gerekenden daha erken bitirsin ki?

"Belki de Colorado Maine'den farklıdır," dedi. "Bana Maine'den ve teknelerinizden biraz daha bahsedin."

"Memnuniyetle," dedi gülümseyerek, çünkü denizi özlemişti.

Dördüncü Bölüm

Nellie'nin çok az yediği güzel bir çaydan sonra tekrar dışarı çıktılar.

"Eve gitmeliyim," dedi Nellie, bunu söylerken ciddi değildi. O anda sanki bir daha asla eve dönmek istemiyormuş gibi hissediyordu.

"Bunun içinde çok güzel görünürdün," dedi Jace, arabanın camından içeri bakarak. ve mağazasonraki Kapı, Chandler'ın en büyüğü, en çok Pahalı

mağaza, The Famous.

Nellie giysileri üzerinde fazla düşünmezdi. Evle ilgilenmek ve yemek yapmakla çok meşguldü ve eğer boş vakti olursa Rahip Bay Thomas'a hayır işlerinde yardım ediyordu. Şimdi vitrindeki güzel kıyafetlere , giyecek güzel bir şeyi olmasını diliyordu.

"İçeri girmek ister misin?" Jace ısrar etti.

"Hayır," diye cevap verdi, geri çekilerek. Tüm o ince, kendini beğenmiş tezgâhtar kızlara katlanamıyordu ve bir elbise satın alma fikri ona günün uğursuz geçeceği korkusunu veriyordu. "Hayır, eve gitmeliyim. Babam-"

Jace büyük, altın cep saatini çıkardı ve ona baktı. "Düşünsene. Gideli sadece on dakika oldu. Daha çok zamanımız var."

"On..." Nellie başladı, sonra güldü. "Pekala, Bay Montgomery, görünüşe göre elli dakikamız daha var. Nereye gidelim?"

Kadının elini kolunun arasına aldı. "Seninle olduğum her yerde mutlu oluyorum."

Nellie kızardı ama aynı zamanda içine sıcak bir haz yayıldığını da hissetti. "Fenton Park çok uzakta değil," diye yalan söyledi, yarım mil olduğunu biliyordu. Kaburga kızartması ve yapılmamış elmalı turtayı sonra düşünecekti.

Yavaş yavaş yürüdüler, Nellie her adımda biraz daha rahatlıyordu. Jace ona karşı çok nazikti ve Nellie'nin korktuğu gibi onu terk etmedi.

İkinci Cadde'nin sonunda Nellie durdu. Fenton Parkı önlerindeydi ama parkla aralarında bir metre yüksekliğinde taş bir duvar ve sonra da derin bir hendek vardı. Nellie kendini aptal gibi hissederek, "Ben Birinci Cadde'den aşağı inecektim," diye mırıldandı. "Geri dönmek zorundayız."

"Küçük bir duvar nedir ki? Seni yukarı kaldıracığım, sen de tırmanabilirsin."

Nellie ona gülmek istedi. Evleri de kaldırabileceğini mi düşünüyordu? Atları çekebileceğini?

"Çok mu onursuz?" diye sordu yüzüne bakarak.

Söyleyebilirdi de. "Bay Montgomery, üç adam beni o duvarın üzerinden kaldıramaz."

Bir dakika önce Nellie yerdeydi, bir dakika sonra ise Jace ellerini Nellie'nin beline dolamış ve onu kaldırıyordu. Jace yıllarca çapa çekmek ve yelkenleri bağlamaktan dolayı çok güçlüydü ve Nellie onun için özellikle ağır bile değildi.

Nellie duvarın tepesindeyken gülüyordu. Ne gün ama, diye düşündü, ne inanılmaz, inanılmaz bir gün! Sıcak bir sobanın üzerinde durmak ya da çamaşır asmak yoktu; bunun yerine ona güzelmiş gibi davranan ilahi bir adamla yürüyordu.

Duvarın tepesinde durdu ve denge için ellerini uzatarak kenar boyunca yürümeye başladı. Çocukluğu bir gün, on iki yaşındayken, annesinin öldüğü gün sona ermişti. On altı yıl boyunca hayatında hiçbir aptallık, hiçbir boşa geçen saat olmamıştı.

Jace geride durdu ve onun duvarda yürüyüşünü izledi. Her geçen dakika daha da gençleşiyor ve mutlu oluyor gibiydi. Bir sıçrama yaptı ve bir an içinde birlikte duvardaydı ve elini ona uzattığında o da elini tuttu. "Düşerse düşeriz," dedi, hendeğin birlikte yuvarlanma fikri hoşuna gitmişti. "Bu taraftan."

Nellie onun elinden tutarak duvar boyunca güneye, Gece Yarısı Gölü'ne doğru onu takip etti. Bir rüzgâr çıktı ve Nellie neredeyse düşüyordu ama adam onu kollarının arasına aldı ve kendine doğru çekti. Nellie daha önce hiç bir erkek tarafından kucaklanmamıştı ve kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordu.

Jace hızlı bir hareketle saçındaki tokaları çekip attı. Nellie'nin uzun, kestane rengi saçları omuzlarına dökülüyordu.

"Çok güzel," diye fısıldadı ve yanağını onunkinin yanına koydu. Nellie belki de vücudunun çalışmayı durdurabileceğini düşündü.

Geri çekildi, yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı. "Seni öperdim ama seyircimiz var gibi görünüyor."

Nellie hendeğin karşısındaki parka baktığında yarım düzine genç çiftin kroket oynadığını gördü, ancak şimdi duvarın tepesindeki Nellie ve Jace'e bakmak için durmuşlardı. "Utançtan ölmeden önce beni buradan götürün," diye fısıldadı.

"Dileğin benim için emirdir."

Nellie bir an için babasının bunu duyduğunda ne diyeceğini düşündü ama bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. *Şimdi* önemli olan tek şey buydu.

Jace önce indi ve sonra Nellie'nin inmesine yardım etmek için kollarını kaldırdı. Bir an onun kendisini tutabileceğinden kuşkulandı ama ona güvenmeye başlamıştı. Jace onun ağırlığını kolayca aldı ve bir an için onu kendine doğru çekti.

"İnsanlar izliyor," dedi, kızarıp gülerken onu iterek.

Elini tuttu ve onunla birlikte koşmaya başladı, hendeğin bir tarafından aşağıya, diğer tarafından yukarıya, sonra gölün doğusundaki ağaçların arasından, daha sonra da parkın kenarına gelene kadar. Jace durdu, Nellie yanında, kalbi koşmaktan çarpıyordu ve dağlara doğru uzanan kırlara baktı. Uzakta bir tren vardı ve düdüğünü duyabiliyorlardı.

Aşık oluyorum, diye düşündü Jace. Bana sanki iki metre boyundaymışım gibi bakan bu kadına aşık oluyorum. Kalın kirpiklerinin arasından ona baktı ve Jace her şeyi yapabileceğini hissetti. Julie de ona böyle bakmıştı. Ve Julie ile evliyken her şeyi *yapabilirdi*. Ama onun ölümünden beri hiçbir şey yapamıyordu.

Ama şimdi, Nellie'yle geçirdiği her dakikada kendini daha canlı hissediyordu.

Nellie saçını toplamaya çalışıyordu ama ne iğnesi ne de ipi vardı.

"Bırak," dedi, ona bakıyor ve dokunmak istiyordu ama henüz çok erkendi. Nellie ile yavaş yavaş ilerlemesi gerektiğini biliyordu. Ve gerektiği kadar yavaş gitmeye hazırды.

Nellie usulca, ", " dedi ve ellerini koydu.

Onu küçük bir tepeye kadar götürdü, sonra yanına oturması için aşağı çekti ve Nellie oturduğunda dönüp başını onun kucağına koydu. Nellie bir an için cevap veremeyecek kadar şaşırmıştı.

"Bay Montgomery," diye fısıldamayı başardı sonunda, "Sanmıyorum..." Sesi . Her nasılsa, azalan öğleden sonra ışığında

Bu cennetlik adamın başını onun kucağına yaslaması doğru görünüyordu. Bütün öğleden sonra büyüğü geçmişti ve bu da büyüğün sadece bir parçasıydı. Yarın yemek pişirmeye ve temizlik yapmaya geri dönecekti ama bugün büyüye katılacaktı.

Adam gözlerini kapattı ve kadın parmak uçlarını şakağına götürerek oradaki yumuşak saçlara dokundu. Adam gözlerini açmadı ama yanağındaki gamzeyi gösterecek kadar hafifçe gülümsedi. Parmağını gamzenin üzerinde gezdirdi.

"Gamzeni babandan mı aldın yoksa annenden mi?" diye sordu usulca. Şu an için herhangi bir genç kadınmış ve bu adam da onunmuş gibi davranabilirdi.

"Babamın ailesi," dedi gözlerini açmadan. "Montgomery'lerin ara sıra gamzeleri olur ve bazen kızların saçları kızıl olur."

"Peki ya annenin ailesi? Onlar insanlar?"

Nellie'nin eli usulca saçlarını okşarken Jace gülümsedi. "Yetenekli. Tüm Worth'lar yetenek kokuyor. Annem şarkı söyler, kız kardeşi resim yapar, büyükbabam şarkı söyler, büyükannem ve babası resim yapar."

"Peki sen ne ?" Terel gözleri kapalı bir şekilde yatarken Nellie'nin cesareti giderek artıyordu. Terel küçükken Nellie onu kucağına almış ve sevmişti ama Terel büyüdükçe bağımsız olmak istemiş ve Nellie'nin ona annelik etmesine izin vermemişti. Bugün Nellie başka bir insana dokunmanın ne kadar keyifli olduğunu hatırlamaya başlamıştı. Parmaklarını Terel'in gezdirdi, karıştırdıkça kıvrıldığını hissetti. Kaşlarına, çenesine dokundu, derisinin yüzeyinin hemen altındaki bıyıkları .

"İkisinden de biraz," dedi Jace, sesi boğuk çıkmıştı. Sessizce onun kucağında kalmak, onu kollarına almamak onun için zordu. Henüz değil Montgomery, dedi kendi kendine, henüz değil.

"Annem bana şarkı söylemeyi öğretmeye çalıştı," dedi, "ama hiçbir zaman disiplinli olamadım. Bir tekne olmayı tercih ederdim. Büyükannem bana biraz çizim öğretti ve bunu babamın şirketi için birkaç tekne tasarlamak için kullanabildim, ama çoğunlukla sadece yaptım."

Nellie onun alçakgönüllü davrandığından şüpheleniyordu. Onunla ilk tanıştığında nasıl yalnızlığını , şimdi de bunu ona söylemediğini biliyordu.

ona tüm gerçekleri anlattı. "Serserinin teki olmana rağmen babanın sana maaş bağladığına şüphe yok."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Geçimimi sağladım. Aslında, doğu sahilindeki her şeyi geride bırakan bir yat tasarladım. Kardeşlerimden hiçbiri bir sandal tasarlayamazdı ve evde birkaç madalyam var-" Sözüünü kesti, sonra sırtıttı ve tekrar kucağına yerleşti. "Bunun için sana borçluyum, Nellie," dedi gülümseyerek. Kız onu palavracı bir okul çocuğu gibi davranmaya zorlamıştı. Elini kaldırdı ve avucunu öptü. "Şimdi bana kendinden bahset."

"Anlatacak bir şey yok," dedi dürüstçe. "Hiçbir yeteneğim, hiçbir başarım yok." Yemek yemek dışında, diye düşündü. Bir gün tam üç kek yemişti.

"Müzik mi?"

"Hayır."

"Sanat mı?"

"Hayır."

"Yemek yapabilirsin."

"Pek çok kadın da öyle."

Gözlerini açtı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Bana doğruyu söylemiyorsun. Dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğin bir şey olmalı."

"Ailemi seviyorum," dedi itaatkâr bir şekilde, ama adam kaşlarını çatmaya devam edince iç çekti. "Çocuklar. Bazen bir düzine çocuğum olmasını istediğimi düşünmüşümdür."

Jace ciddiyetle, "Size yardım etmeyi çok isterim," dedi.

Nellie'nin onun ne demek istediğini anlaması bir an aldı, sonra öfkeyle kızardı ve adamın omzunu itti. "Bay Montgomery, çok kötüsünüz!"

Kaşlarını oynatarak ona baktı. "Beni kötü hissettiriyorsun, Nellie."

Güldü. Güneş batıyordu ve gün gittikçe kararıyordu. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu ama adam solan ışıktaki daha da güzel görünüyordu.

"Dinle," dedi.

Parkın kuzey ucunda bir kilise vardı ve sessizlikte bir Noel şarkısı duyabiliyorlardı.

"Koro çalışması," diye fısıldadı Nellie. "Noel arifesindeki ayın için."

"Noel," dedi Jace usulca. "Geçen Noel nerede olduğumu bile hatırlamıyorum ama sarhoş oldum ve iki gün boyunca öyle kaldım."

"Karın yüzünden mi?"

Jace doğrulup Nellie'ye baktı, onun güzel yüzüne baktı, sonra elini yanağına koydu, sonra saçlarına dokundu. Vücuduna, iri göğüslerine, ellerini sürmek isteyeceği kalçalarının üzerindeki beline baktı. Kalçalarının boynundaki deri kadar beyaz olup olmadığını merak etti.

Birden aklına Julie'den beri bir kadınla birlikte olmadığı geldi. Dört yıllık gezginliği boyunca hiçbir kadın ona çekici gelmemişti. Kadınlara baktığında tek gördüğü Julie'ydi ve her kadın onun yanında sönük kalıyordu. Ama şimdi Nellie'ye bakarken onu o kadar çok istiyordu ki ellerinin titrediğini fark etti.

"Hadi gidip müziği dinleyelim," dedi sonunda. Onu parkın sessiz yalnızlığından uzaklaştırmak zorundaydı yoksa kendini kontrol edip edemeyeceğini bilmiyordu.

Nellie onun aklından neler geçtiğini bilmiyordu ama parktan ayrılmak istemediğini biliyordu. Daha önce hiçbir erkek ona onun baktığı gibi bakmamıştı ve bu onu korkutsa da aynı zamanda heyecanlandırmıştı. Bugünün tek seferlik bir olay olduğundan ve yarın yakışıklı bir adamla gezintiye çıkmayacağından emindi, bu yüzden bugün alabileceği her şeyi almalıydı.

"Nellie, bana öyle bakma. Ben sadece insanım ve bir erkek ancak bu kadarına dayanabilir."

Tereddüt etti.

Jace topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve inledi.

İnleme Nellie'yi güldürdü. Neler olup bittiğinden emin değildi ama adamın yüzündeki ifade kendisini güçlü ve güzel hissetmesine neden oldu. "Pekâlâ, hadi gidip ilahileri dinleyelim."

Ayağa kalkmasına yardım etti ve elleri bir anda Nellie'nin vücudunun her yerinde gezinmeye başladı. Nellie'nin kalbi boğazına doğru fırladı; kanı şakaklarına hücum etti.

"Gidelim," dedi Jace, elini tutup onu ileri doğru çekerek.

Küçük beyaz kilise karanlık gökyüzünde göze çarpıyordu. Çift kapı açıktı ve altın rengi fener ışığı gecenin serin havasına yayılıyordu. Jace kolunu Nellie'ye doladı ve Nellie titreyince onu kilisenin içine götürdü. Arka tarafta durup koro şefinin kadın ve erkeklere Noel ilahisi üstüne ilahi söyletmesini izlediler ve dinlediler. Koro üyelerinden bazıları Nellie'ye gülümsedi ve soru sorarcasına onun yanında korumacı bir şekilde duran Jace'e baktı.

Nellie kilisenin arka duvarına yaslandı ve hayatında hiç bu kadar iyi hissetmediğini biliyordu. Giysileri Nellie'ninkilere sürtündü ve adam eteğinin arkasından parmaklarını Nellie'ninkilere geçirip sıktı.

Bir süre güzel müziği dinlediler, sadece birbirlerine yakın olmaktan, parmaklarını birbirine dolamaktan ve dinlemekten başka bir şey yapmamaktan memnunnardı.

Koro şefi şarkıcılara ilahilerden ilahilere geçmelerini söylediğinde Nellie, Jace'in kaskatı kesildiğini hissetti.

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Gitmeliyiz," dedi acilen.

İçgüdüleri ona hiçbir koşulda kiliseden ayrılmamaları gerektiğini söylüyordu. Adamın elini sıkıca kavradı ve asi bir çocuğa seslenir gibi, "Kalmalıyız," dedi.

Jace kıpırdamadı, olduğu yerde kaldı ve Nellie onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Koro "Amazing Grace" şarkısını söylemeye başladı ve ilk notalarda Jace'in elinin titremeye başladığını hissetti.

Jace, Nellie'nin elini bırakıp kilise koridorunun ortasına doğru ilerlediğinde koro henüz şarkı söylemeye başlamıştı. Nellie onun gözlerini kapatıp ilahiyi söylemeye başlamasını izledi. Güzel, zengin bir tenor sesi vardı ve tonunun mükemmelliği yıllarca aldığı eğitimi gösteriyordu. Koro üyeleri teker teker şarkı söylemeyi bırakıp onu dinledi.

Jace söylediği sözleri duymadı; onları hissetti.

Bu şarkıyı en son Julie'nin cenazesinde söylemişti. Şubat ayında Maine'in dondurucu soğukunda kuru gözlü, çıplak başlı bir şekilde mezarının başında durmuş ve hiçbir şey hissetmemişti. Ne soğuğu ne de derin üzüntüsünü hissetmişti. Küçük ve güzel karısını tabutunun içinde, minik oğullarını kollarına sarılmış halde hayal etmiş ve hiçbir şey hissetmemişti.

Şarkıyı söylemişti ve diğerleri ağlarken o tek damla gözyaşı dökmemişti. Dört yıl boyunca hiçbir şey hissetmemişti, hareket etmişti, yemek yemişti, uyumuştı ama hiçbir şey hissetmemişti. Dört yıl boyunca ne gülmüş, ne ağlamış, hatta ne de kızmıştı.

Şimdi, ilahinin eski, kederli sözlerini söylerken, Julie'yi hatırladı, gülüşünü hatırladı, çocuklarını doğurmak için mücadele ederken onu hatırladı.

Çok sevdiği kadına veda etme vakti gelmişti. Uzun, çok uzun bir süre sonra gözleri yaşardı. Elveda Julie'm, diye düşündü. Güle güle.

Jace şarkı söylemeyi bıraktığında kilisenin içindeki sessizlik derindi. Kimse nefes bile almadı ve binada tek bir kuru göz bile yoktu. Jace'in sözlerindeki duyguyu hissetmişler ve buna karşılık vermişlerdi.

Sonunda biri burnunu sümkürdü ve büyü bozuldu.

"Efendim," dedi koro şefi, "koromuzda şarkı söylemenizi istiyoruz. Biz-"

Nellie aceleyle ileri atıldı. "Bunu sonra konuşuruz," dedi kesin bir ifadeyle ve Jace'i yarı iterek kapıdan çıkardı. Dışarıda kilisenin duvarına yaslandı ve Nellie onun cebinden mendilini alıp (onunki kirliydi) ona verdi.

Jace yüksek sesle burnunu sildikten sonra Nellie'ye zayıf bir gülümseme verdi. "Bir erkeğin önünde davranması pek hoş değil, değil mi?" diye mırıldandı.

Sözleri Nellie'nin kalbinin çarpmasına neden oldu ama kendini kontrol etti. "Karınız mı?"

Başını salladı. "Cenazesinde bunu söyledim." "Onu çok mu seviyordun?"

Kendini toparlıyordu ve ölümünden bu yana ilk kez Julie'nin onun için eskisi kadar net olmadığını fark etti. Nellie'ye baktı ve Julie'nin yerine onun yüz hatlarını gördü. "Sevdim," dedi geçmiş zamanı vurgulayarak. "Evet, sevdim." Elini Nellie'nin yanağına koydu. "Sizinle eve kadar yürüyebilir miyim, Bayan Grayson?"

"Ev mi?" diye sordu, sanki bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi. Sonra aniden, suyla ıslanmış ateş gibi, gerçekliğe geri döndü. "Saat kaç? Sakın söyleme. Babam çılgına dönecek. Akşam yemeklerini yememiş olacaklar. Olamaz, ne yaptım ben?"

Jace, "Değişiklik olsun diye kendin için bir şey al," dedi ama Nellie çoktan batıya, evine doğru koşmaya başlamıştı. Jace onun peşinden koştu.

Nellie ve Jace parktayken Terel de Dr. Westfield'ın kliniğine giriyordu. Koyu erik rengi bir takım elbise giymişti, dar ceketi karmaşık bir tasarımla dikilmiş siyah örgülerle kaplıydı.

Ofisteki diğer tek kişi, Terel'den birkaç yaş büyük, ince burunlu genç bir kadın olan Mary Alice Pendergast'tı. Terel'e göre Mary Alice de tıpkı Nellie gibi yaşlı bir hizmetçiydi ve bu nedenle ne bir rakibi vardı ne de fazla ilgi görmeye değerdi.

Mary Alice'i selamladı ve oturdu.

"Ben Dr. Westfield'i bir kadın doktordan çok daha yetkin buluyorum, ya siz?" Mary Alice, Dr. Westfield'in eşi tarafından işletilen kadın kliniğine atıfta bulunarak şöyle dedi.

"Hem de çok," diye onayladı Terel. "Bir kadına güvenmezdim, özellikle de kalp çarpıntım gibi ciddi bir konuda."

"Mmm," dedi Mary Alice, onaylayarak. "Ve Dr. Westfield çok yakışıklı, sence de öyle değil mi?"

"Bunun hiçbir ilgisi yok," diye Terel, gözlerini başka tarafa çevirerek. Ona göre Dr. Westfield, Bay Montgomery kasabaya gelene kadar gördüğü en yakışıklı adamdı. Doğrusu, erkekler arasında seçim yapmak zor .

Bay Montgomery yemeğe geldiğinden beri Terel onun hakkında biraz araştırma yapmıştı. Görünüşe göre biraz parası vardı; ne kadar olduğundan emin değildi ama kaynakları onun fakir olmadığını fısıldıyordu. O bayağı Kane Taggert'in akrabasıydı ve o adam kesinlikle yeterince zengindi.

Terel bir süre Bay Montgomery'nin neden babasının yanında işe girdiğini düşündü. Neden zengin kuzeni için çalışmıyordu? Akşam yemeğinde ona nasıl baktığını hatırlayınca anladı. Bay Montgomery hiç şüphesiz Terel'e yakın olmak için babasının işini kabul etmişti. Terel erkeklerin kendisine bakmasına alışkındı ama Bay Montgomery ona farklı bakmıştı, o kadar farklı bakmıştı ki birkaç kez kızardığını hissetmişti.

Tabii ki ona bakan ilk *erkek* oydu; diğerleri sadece erkekti.

Bugünü terzisiyle geçirmişti. Yeni bir girişimde bulunurken yeni bir gardırobun asla zarar vermeyeceğini düşünüyordu. Ve yeni girişimi Bay Montgomery'nin peşine düşmektir. Zengin olmasa da hali vakti yerindeydi; yakışıklıydı ve görünüşe bakılırsa Terel için deli oluyordu. Elbette zengin Taggert'larla olan bağlantıları da buna yardımcı oluyordu. Evlilik yoluyla kuzeni olacaktı ve Taggert'lar bir daha onu o büyük evlerine girmekten asla mahrum edemeyeceklerdi. Belki Bay Montgomery ile evlendikten sonra Taggert'larla aynı evde yaşayabilirlerdi. Ev kesinlikle yeterince büyüktü.

Evet, diye düşündü, koltuğuna geri yerleşirken. Bay Montgomery'yle evlenirse çok güzel olur.

Kapı birden açıldı ve Terel'in en yakın üç arkadaşı içeri daldı.

"İşte buradasın, Terel," dedi Charlene, Mary Alice'i görmezden gelerek. "Her yerde seni arıyorduk."

"Nellie'nin yanındaki ilahi adam kim?" Mae sordu. "Nellie'nin yanındaki mi? Nellie evde."

Kızlar birbirlerine baktılar. Terel'in bilmediği haberleri pek sık almazlardı. Tahta sandalyeleri bir çember haline getirip Terel'in etrafında toplandılar, tabii Mary Alice'in kulaklarını dört açmış dinlediğini fark ettiler.

"Nellie'yi çaya götürdü," dedi Louisa.

"Ve Nellie'nin üzerinde iğrenç, eski bir elbise vardı. Kolları çok küçüktü. Bir gün bile olsa dört yıl modası geçmiş."

"Ve eteğinde un vardı." "Kiminle ?"

Terel sordu.

"Uzun boylu, çok uzun boylu, siyah saçlı ve gözlü, yakışıklı-" "*Çok* yakışıklı."

"Geniş omuzlu ve-"

"*Adı* neydi?" Terel onun kim olduğunu bildiği için şimdiden sinirlenmeye başlamıştı.

"Montgomery. Nellie onun baban için çalışacağını söyledi."

Louisa elini göğsüne götürerek, "Babam için çalışan hiç kimse *böyle* görünmez," dedi.

Terel sertleşti. "Babam için çalışıyor ve Nellie ona sadece Chandler'ı gösteriyordu. O-"

"Parkın yanındaki duvarın tepesinde kucaklaştıkları sırada yaptığı şey bu muydu?"

Mary Alice'in nefesi kesildi, sonra daha iyi duyabilmek için öne doğru eğildi. "İnanamıyorum-" Terel başladı.

"En az bir düzine insan onları gördü!" Mae söyledi. "Bütün kasaba bunu konuşuyor. Bay Montgomery Nellie'yi duvara kaldırdı ve-"

"*Nellie*'yi kaldırdın mı?" Mary Alice söyledi.

"Evet. Her neyse," dedi Charlene, "onu duvara kaldırdı, sonra onunla birlikte yukarı tırmandı ve herkesin önünde... o..."

"Onu kollarının arasına aldı," dedi Mae hülyalı bir şekilde.

"Ve saçındaki tokaları çıkardı! Orada, tüm kasabanın görebileceği şekilde kucaklaşıyorlardı ve adam kızın saçlarını çözdü ve duyduğumuza göre neredeyse onu *öpecekti*. Herkesin önünde!"

Orada oturup Terel'e baktılar ve ondan bir yanıt beklediler. "Sana inanmıyorum," dedi Terel.

"Herkes sorabilirsiniz," dedi Louisa. "Ve olan tek şey onların duvarda olması değildi. Johnny Bowen ve Bob Jenkins'e göre, Bay Montgomery sokakta neredeyse onlara saldırıyormuş. Tek yaptıkları Nellie'ye seni sormak olmuş."

"Beni mi soruyorsun?" Terel fısıldadı. Johnny ve Bob onun en sevdiği iki talibiydi. Terel'den hiçbir şey istemeyen ama her zaman onun emirlerini yerine getirmeye hazır, tapılası köpek yavrularıydılar.

"Johnny, Bay Montgomery'nin Nellie'nin sizin sosyal sekreteriniz olmadığını söylediğini anlattı." Mae Louisa'ya döndü. "Bu doğru, değil mi? Öyle dedi, değil mi?"

"Evet," diye cevap verdi Louisa. "Bay Montgomery, Nellie'nin sizinle ilgili sorulara cevap vermeyeceğini söyledi ve Johnny de Bay Montgomery'nin Nellie'den oldukça etkilenmiş görüldüğünü söyledi."

"Çay dükkanında," dedi Mae, "ona sanki aşıkmiş gibi bakıyordu."

"*Nellie* ile mi?" Mary Alice söyledi. "Nellie Grayson ile mi?"

Terel duymak istediğinden fazlasını duymuştu. Ayağa kalktı. "Bay Montgomery çok nazik bir adamdır ve Nellie gibi kadınlara karşı büyük bir sempatisi vardır. kız kardeşimin çok az sosyal hayatı var ve ona acıdığı için onu bir günlüğüne dışarı çıkardı."

"Keşke Bay Montgomery *bana* acısa," dedi Mae, ama Terel ona sakinleştirici bir bakış atınca sustu.

Terel onun Erik boyalı çocuk eldivenlerini salladı. "Bay Montgomery'nin davranışları yanlış anlaşıldıysa özür dilerim ve gerçeğe dayanmayan dedikoduları yaymayı bırakırsanız memnun olurum."

Genç kadınların arasından geçerken bilerek Mae'nin elbisesinin dantellerine bastı.

"Peki ya kalp çarpıntın?" Mary Alice seslendi. "Kalbinde bir sorun yok, doktora ihtiyacı olan şey öfkesi," dedi Charlene. dedi ve dört kadın da kıkırdamaya başladı.

Terel eve doğru yürümeye başlarken çok öfkeliydi. Nellie bunu ona yapmaya nasıl cüret ederdi! Chandler'daki diğer bekâr kadınlarla yeterince sorunu yokmuş gibi, bir de kendi kız kardeşinin ona bu şekilde ihanet etmesi dayanabileceğinden çok daha fazlaydı!

Coal Bulvarı'na kadar hışımla yürüdü ve her blokta biri onu durdurup Nellie'yi sordu.

"göksel adam kimdi?"

Bay Mankin gülerek, "Görünüşe göre Nellie sizi mihraba kadar yenebilir," dedi.

"Hasat Balosuna birlikte gideceklerini duydum." Bayan Applegate söyledi. "Geçen yıl olanlardan sonra davet edileceğini düşünüyor musun?"

"Bugüne kadar Nellie'nin ne kadar güzel olduğunu hiç fark etmemiştim," dedi Leora Vaughn. "Sanırım onu bahçe partime davet edeceğim."

"Terel," dedi Sarah Oakley, "gelecek haftaki kilise partisine Nellie'yi getirmelisin." Güldü. "Bu kasaba Nellie'yi daha fazla saklamana izin vermeyecek."

Terel evinin kutsallığına ulaştığında kanı kaynıyordu. Nellie'yi parçalara ayırmaya hazırdı. Ne cüretle böyle davranırdı? Nasıl böyle dikkatleri üzerine çekmeye cüret ederdi?

Terel önce mutfağa, sonra bahçeye gitti ama Nellie ikisinde de yoktu. Evin başka bir yerinde de yoktu. Terel'in Nellie'nin hâlâ Bay Montgomery ile dışarıda olduğunu anlaması birkaç dakika sürdü.

Salondaki bir tabureye sertçe oturdu. Nellie *her zaman* evdeydi. Terel küçük bir kız olduğundan beri Nellie evde onu bekliyordu. Okuldan eve döndüğünde Nellie'nin mutfakta ütü yapıyor olduğunu hatırlıyordu. Nellie zamanlar sadece on dört yaşındaydı, bu yüzden ütü yapmak için yeterince yüksek olabilmek için bir kutunun üzerinde durmak zorunda kalmıştı.

Ama Terel döndüğünde aşağı inip ona süt ve kurabiye getirecekti.

Şimdi Terel küçük el çantasını masanın üzerine koydu ve yüzeyin tozlu olduğunu tiksintiyle fark etti. Yavaşça ayağa kalktı ve mutfığa geri döndü. Genelde her yer düzenli ve temizdi ama şimdi büyük masa unla kaplıydı ve bir tarafta kurumuş, çatlamış bir hamur yığını vardı. Kapı açık bırakılmıştı ve sinekler her şeyin üzerinde vızıldıyordu. Ocaktaki ateş sönmüştü.

Alt kattaki diğer odalarda her şey tozluysa, Nellie sürekli tembel Anna'nın başında durmazsa, kız hiçbir şey yapmazdı. Şimdi, Nellie günün çoğunda evde olmadığına göre, Anna muhtemelen bir yerlerde uyuyordu.

Üst kattaki odalar da bir o kadar kötüydü. Banyo temizlenmemişti ve babasının bıyık dolu köpükleri leğenin üzerinde kurumuştur. Terel'in odasında her yerde giysiler vardı. Bu sabah bugün ne giyeceğine karar vermekte zorlanmıştı ve karar verdiği tüm kıyafetler hâlâ odanın içindeydi. Yatağın üzerinde Terel'in Nellie'den özellikle tamir etmesini istediği pembe tafta vardı ama eteği hâlâ belinden yırtıktı.

Babasının odasına gitti ve kendi odasından daha iyi görünmüyordu. Bir gün önceki giysileri yerdeydi ve Nellie'nin parlatması için altı çift ayakkabı hazırlanmıştı ama altısı da hâlâ tozluysa.

Terel koridorda ilerledi. Nellie'nin odası her zamanki gibi temiz ve düzenliydi ama bu kaotik evdeki tek düzen parçasıydı.

Terel düşünceli bir şekilde aşağıya, salona indi. Kasaba halkının söylediklerine bakılırsa, Nellie ile Bay Montgomery arasında her ne ciddiydi. Kalıcı olacak kadar ciddi. Nellie'yi alıp götürecek kadar ciddiydi.

Terel tozlu salona baktı ve üst kattaki odaları düşündü. Eğer Nellie evlenir ve evi terk ederse, yemek ve temizlik işleriyle kim ilgilenecekti? Babasının kendisini rahatsız etmeyeceğini biliyordu. Nellie babalarına pembe gözlüklerle bakma eğiliminde olsa da, Terel onu olduğu gibi görüyordu. Babası

eli sıkı bir adamdı. Terel'in babasının nakliye şirketinin epey para kazandığına dair bir fikri vardı ama Charles Grayson yardım edebileceğinden fazlasını elden çıkarmak istemiyordu. Bu yüzden çok sıradan bir evde yaşıyorlardı ve sadece çok kötü ama ucuz bir hizmetçileri vardı. Charles yaşam standartlarını yükseltmek için değerli parasından vazgeçmezdi.

Terel onunla nasıl başa çıkacağını öğrenmişti. Yeni kıyafetler istediğinde bir mağazaya gidiyor ve parasını ödüyordu. Babasının gururu, faturaları ödemeyi reddetmesini engelliyordu.

Ama Nellie babaları hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Charles'ın tek yapması gereken daha fazla hizmetçiye karşılayamayacağını söylemekti ve Nellie geçimlerini sağlamak için çabalarını iki katına çıkardı.

Peki Nellie giderse ne olur, diye düşündü Terel. Ya Terel ve Charles'ı yalnız bırakıp giderse? Terel, Charles'ın onun hayatını cehenneme çevireceğini biliyordu. Hiç şüphesiz Terel'in günlerini yemek yaparak ve tembel Anna'ya bir şeyler yaptırmaya çalışarak geçirmesini beklerdi. Eğer Terel iş yapmaktan kurtulursa, bu ancak bir savaşa eşit olacak kadar çok mücadele vererek olacaktı. Babası hoş biri olabilirdi; belki soğuktu ama temel ihtiyaçları karşılandığında ve çok fazla para harcamak zorunda kalmadığında iyiydi. Ama akşam yemeğinin gecikmesi gibi basit konularda zorba olabiliyordu. Terel, akşam yemeğini hazırlamak zorunda kalırsa nasıl öfkeleneneğini hayal bile edemiyordu. Yemek pişirmek hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Nellie benden önce gidemez," diye fısıldadı Terel. Hiçbir koşul altında Nellie'nin evlenmesine ve Terel'i babalarına bakması için yalnız bırakmasına izin vermeyecekti. Terel'in çenesi sıkıca kapandı. Hiç değilse Nellie, Bay Montgomery gibi biriyle evlenemezdi. Bugün, şişman, sıkıcı Nellie bir adamla olursa neler söylenebileceğinin sadece bir örneğiydi. Charlene'i şimdi duyabiliyordu. "Kocan iyi biri ama Nellie'nin kocası kadar zengin ya da yakışıklı değil. Nellie'nin böyle çirkin elbiseler giyerken sezonun avını yakalayacağı kimin aklına gelirdi? Terel, belki de yemek yapmayı öğrenmeliydin."

Hayır, düşündü Terel, alay edilmeye katlanamazdı ve buna katlanması için hiçbir neden olmadığını görmeye niyetliydi.

Saat altıda Terel'in de bildiği gibi babası kapıdan içeri girdi ve gülümsedi, çünkü Nellie hâlâ dönmemişti. Mendilini çıkardı, birkaç kez kokladı ve koşarak babasının yanına gitti.

"Ah, baba," diye feryat etti Terel, kollarını onun boynuna atarak, "Eve döndüğüne çok sevindim. Çok ama çok korkuyorum."

Charles tiksintiyle Terel'in kollarını boynundan çekti. Fiziksel sevgi gösterilerine inanmazdı. "Seni ne korkuttu?"

Terel mendilini yüzüne götürdü. "Nellie evde değil."

"Nellie evde değil mi?" Charles, "Dünya dönmeyi bıraktı mı?" demek için kullanabileceği ses tonuyla sordu. "Nerede o?"

"Sana söylemeye korkuyorum. Baba, umarım iyi ismimiz bu skandalın üstesinden gelebilir."

"Skandal mı? Nedir bu?" Terel'i tozlu salona doğru yarı itti. "Şimdi bana her şeyi anlat. Hiçbir şeyi saklamayın."

Terel, bir yandan ağlama numarası yaparken bir yandan da bildiği her şeyi ve daha fazlasını anlattı. "Duvarın tepesinde kucaklaşıyorlardı! Ve kasabadaki herkes onları gördü. Bundan sonra insanlar sizinle olan sözleşmelerini iptal ederse hiç şaşırırmam. Nellie bizi hiç umursamıyor, sadece kendini düşünüyor. Akşam yemeği hazırlanmamış ve üst kat darmadağın."

Charles'ın gözleri büyüdü, sonra yukarı çıkmak için odadan çıktı. Tekrar aşağı inmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. Terel'in tiyatrosuna rağmen Charles sorunu çok iyi anlamıştı. Nellie'nin skandal yaratan davranışlarının iş kaybına neden olmasından endişe etmiyordu, çünkü böyle bir şey mümkün olsaydı, Terel'in davranışları yıllar önce şirketine zarar verirdi.

Onu endişelendiren cilasız ayakkabılardı. İki yıl önce Nellie evlenmek istediğinde onu evlenmemeye ikna etmişti. Nellie olmadan hayatının nasıl olacağını biliyordu. Eğer Nellie giderse,

Terel'in tembelliğiyle, kendisine doğrudan fayda sağlamayan hiçbir şeyi yapmayı reddetmesiyle tek başına uğraşmak zorunda kalacaktı.

Charles, Jace Montgomery ile ilk tanıştığında onun kim olduğunu biliyordu. Bir yıl önce birisi onu Warbrooke Nakliyat'ın sahibinin oğlu olarak göstermişti. Charles onu tanıştırmaya çalışmış ama adam tanışmadan şehri terk etmişti. Bir yıl sonra Charles şansına şükretmişti ki, adam birdenbire ortaya çıkmış ve onu serserilerin elinden kurtarmıştı.

Charles hemen plan yapmaya başlamıştı. Damat için ne güzel bir av olacaktı! Jace, Grayson ailesini Warbrooke Denizcilik'e bağlayacaktı. Charles, Grayson-Warbrooke adında büyük bir kara ve deniz şirketi hayal etti. Böylece Charles güzel kızından bahsetmeye başlamış ve saatler süren konuşmanın ardından Jace'i akşam yemeğine gelmeye ikna etmişti.

Sonra her şey ters gitmişti. Charles, Montgomery'nin ne kadar önemli olduğunu söylediğinde Terel her zamanki gibi onu dinlememiş ve bu yüzden adamı Nellie'ye teslim etmişti. Nellie'yle neden ilgilendiğini bir tek Tanrı biliyordu, ama en başından beri ilgileniyordu.

Terel'e sahip olabilir, diye düşündü Charles, ama Nellie'ye olamazdı. Ya da en azından Terel evlenip gidene kadar ona sahip olamazdı. Charles şımarık küçük kıızıyla yalnız kalmayacaktı.

"Aptal adam!" Charles mırıldandı. Nellie'de ne buluyordu ki? Nellie, Terel için yaşlı bir saban atının şık bir yarış kısırağına olan yakınlığı gibiydi.

Salona geri döndü. "Onu aramaları için adam göndereceğim," dedi Terel'e. "Ailemizin bu skandala dayanabileceğini sanmıyorum. Montgomery'yi bir daha görmesini yasaklayacağım." Terel'e delici bir bakış attı. "Belki de adamın Chandler sosyetesine tanıtılmasını sağlayabilirsin."

"Elimden geleni yapacağım," dedi Terel ciddiyetle. "Baba, sana her zaman yardım etmeye hazır olduğumu biliyorsun."

Beşinci Bölüm

Nellie üç gündür yiyordu. Duracak gibi görünmüyordu. Üç turta pişirdi ve birini yedi. Pastaneden dört kek sipariş ediyor ve bir tanesini kendi yiyordu. Altı düzine kurabiye pişirdi ve soğumadan iki düzinesini yedi. Bay Montgomery ile geçirdiği günün akşamını her hatırlayışında açlıktan ölüyordu.

O gecenin dehşeti -Terel'in ağlaması, babasının onu hayal kırıklığına uğratması- o günden beri her gün, her dakika aklından çıkmıyordu. Üç gün boyunca, Nellie'nin skandal yaratan davranışları yüzünden insanların nakliye sözleşmelerini iptal etmelerinden korkarak yaşamıştı. Babası, Nellie kendisinden başka kimseyi umursamayacak kadar bencil olduğu için, üçünün de yiyeceksiz bir şekilde sokağa atıldığını, Colorado'da açıkta bir kış geçirmek zorunda kaldıklarını anlatan kasvetli bir tablo çizmişti.

Nellie'nin davranışının çirkin olduğu, onun adına gelmeye başlayan çok sayıda davetiyeyle doğrulanmıştı.

Charles davetiyeleri ateşe atarken, "Senin ahlaksız bir kadın olduğuna inanıyorlar," demişti.

Nellie'nin bir yanı Terel'in davet almasına rağmen iffetsiz bir kadın olarak görülmediğine dikkat çekmek istiyordu. Terel sanki onun düşüncelerini okumuş gibi, bütün kasabanın kendisini bir erkeğe sarılırken görmediğini söylemişti. Gecenin büyük bir bölümünü parkta bir erkekle baş başa geçirmemişti.

Nellie sekiz buçukta evde olduğunu söyleyerek kendini savunmaya çalışmış, ancak babası adamın piçini doğurma ihtimali olup olmadığını sorduğunda gözyaşlarına boğulmuştu.

Terel, Nellie'ye Bay Montgomery gibi dünyevi bir adamın Nellie'yi sadece çok masum olduğu için istediğini ve ondan istediği her şeyi alabileceğini anlatmıştı. "Kendine bir bak, Nellie.

Başka neden seni istesin ki?" Terel söylemişti. "Onun gibi adamlar senin gibi kadınlardan, onlarla bütün gece dışarıda kalacak kadınlardan yararlanırlar ve sonra da saygın kadınlarla evlenirler. Sana biraz saygısı olsaydı, evin arkasına gelip senden onunla gizlice kaçmanı istemezdi. Bir kadına saygı duyan bir erkek ona saygılı davranır."

Ne babası ne de Terel Nellie'nin peşini bıraktı. Konuştular, konuştular ve konuştular. Ve Nellie yedi, yedi, yedi.

Haklı olduklarından emindi. Onları çok utandırdığını biliyordu ama bazen, genellikle gece geç saatlerde, Bay Montgomery'nin ona nasıl baktığını hatırlıyordu. Kimse onun başını kucağına koyduğunu bilmiyordu ve Nellie bilselerdi, kurtulabileceğine dair bir umut beslemeyeceklerinden emindi; ama bazen onun saçlarının parmak uçlarında bıraktığı hissi hatırlıyordu. Ona hayatta ne yapmaktan hoşlandığını nasıl sorduğunu hatırlıyordu. İlahiyi söylerken yanaklarındaki gözyaşlarını hatırladı.

Tüm anılarında, Terel'in onu düşündüğü gibi sinsi bir baştan çıkarıcı gibi gösteren hiçbir şey düşünemiyordu. Babası onun nakliye ofisine gelen bütün güzel kadınlarla flört ettiğini söylemişti. Terel de Bay Montgomery'nin Pazar günleri kilisede Mae ile Louisa'nın arasına oturduğunu söylemişti. Charles, Nellie'nin o gün kiliseye gitmemesinin daha iyi olacağını, henüz insan içine çıkmaması gerektiğini söylemişti. Onun yokluğunun, skandal yaratan davranışlarıyla ilgili dedikoduların azalmasına yardımcı olacağını umuyordu. Böylece Pazar günü Nellie evde kaldı ve Terel ona Jace'in diğer güzel, zayıf, genç kadınlarla oturduğunu söyledikten sonra yarım düzine kek yedi.

Şimdi evde yalnızdı, babası ofisinde, Terel terzideydi ve Anna da pazara gitmişti. Bir önceki gecenin yemeğinden kalan tencereleri karıştırıyordu.

"Merhaba."

Dönüp adamın orada durduğunu gördü ve birlikte geçirdikleri o harika öğleden sonra ve akşamın anıları geri geldi. Son üç günü hatırlamadan önce ona gülümsedi, sonra kaşlarını çattı.

"Gitmen gerekiyor," dedi ve bulaşıklara geri döndü.

Jace elindeki çiçek buketini masanın üzerine bıraktı, yanına gitti, omuzlarından tuttu ve onu çevirdi. "Nellie, sorun ne? Seni günlerdir görmedim. Her akşam uğradım ama baban rahatsız olduğunu söyledi. Hasta değilsin, değil mi?"

Kimse ona geldiğini söylememişti. Ondan uzaklaştı. "Ben tamamen iyiyim ve gitmen gerekiyor. Benimle yalnız kalamazsın. Bu uygun değil."

"Düzgün mü?" diye sordu şaşkınlıkla. Eğer hasta değilse, belki de onu görmek istemediği için görmemişti. "Nellie, seni gücendirecek bir şey mi yaptım?" Doğruldu. "Belki koro çalışmasında ben..." .

Ona şaşkın bir bakış attı. Gözyaşlarının onu rahatsız ettiğini mi düşünüyordu? "Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Bu..." Ona söyleyemezdi.

"Ne? Beni görmemen ne yanlış yaptım?"

Nellie'nin şaşkınlığı karşısında gözyaşlarına boğuldu. Yüzünü ellerinin arasına sakladı ve ağlamaktan omuzları sarsıldı. Birkaç dakika Jace oradaydı, kolunu ona dolamıştı ve ona bir bardak konyak uzatıyordu. Kadın oturduğunda, "İç bunu," diye emretti.

". Ben-" "İç şunu!"

Kadın ona itaat etti, sıvıyla boğuldu ama hepsini içti. "Şimdi," diyerek boş bardağı aldı ve onun önüne oturdu, "Bana neler olduğunu anlat."

"Rezilce davrandık," dedi ve içindeki konyakla yaptıkları o kadar da korkunç bir şey gibi görünmüyordu.

Jace anlamamıştı. Belki davranışları biraz çirkindi ama Chandler'daki hiç kimse bunu umursamıyor gibiydi. Aslında gittiği her yerde insanlar Nellie'yi merak ediyordu. göre kasabada daha önce kimse onu fark etmemişti bile.

Onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Yalnız olmamız mı? Eğer bu seni rahatsız ediyorsa başka insanlarla da çıkabiliriz." Bunun ellerini ondan uzak tutmasına da yardımcı olabileceğini düşündü.

"Duvar," dedi burnunu çekerek.

"Duvar mı?" Gülümsedi. "Sana duvarda sarıldığım için mi üzgünsün? Düşmek üzereydin."

"BEN... BEN..." Ona daha fazlasını söyleyemezdi, insanların sözleşmeleri iptal etme ihtimalinden bahsedemezdi ya da ona saygı duymadığını söyleyemezdi. Ona şimdi baktığı gibi baktığında sağlıklı düşünemiyordu.

Mutfak kapısının önünden gelen ayak sesi gözlerinin dehşetle açılmasına neden oldu. "Bu Terel. Gitmen gerek." Sesinde panik vardı.

"Merhaba diyeceğim."

"Hayır, hayır, hayır. Git buradan. Gitmelisin."

Jace aciliyetin ne olduğunu bilmiyordu ama gitmeye hiç niyeti yoktu. Terel mutfağa girdiğinde o da kilerden içeri süzüldü. Raflara yaslanarak mutfağı net bir şekilde gördü ve Nellie ile kız kardeşini tamamen görebildi. Şimdiye kadar gözleri sadece Nellie'yi görmüştü ama şimdi iki kız kardeş arasında böyle bir zıtlık olması ona tuhaf geliyordu. Terel pahalı bir yün takım elbise giymiş, saçlarını düzeltmiş ve bakımlı görünürken, Nellie oldukça eski görünen bir elbise giymişti.

Nellie kekeleyerek, "Erken döndünüz," dedi.

"Evet." Terel çocuk eldivenlerini çıkardı. "Kasabada kalıp daha fazla skandal dinleyemezdim. Sen ve o adam dışında kimse bir şey konuşamaz."

Nellie'nin gözleri kilere kaydı. "Bunu şimdi tartışmamız gerektiğini sanmıyorum. Belki de salona gitmeliyiz."

"Salona gitmek istemiyorum." Terel şapkasının düğmelerini çözdü. "Açlıktan ölüyorum. Öğle yemeği bile yiyemedim çünkü herkesin benimle konuşmak istediği tek şey sendin ve o adama nasıl davrandığındı. Buna gerçekten dayanamadım."

"Terel, lütfen, salona gidelim. Yapabiliriz-"

"Çiçeklere bak! Nellie, çiçeklerim olduğunu neden bana söylemedin? Kimden gelmişler? Johnny'den mi? Bob'dan mı? Lawrence olmayabilir mi?" Terel buketi aldı ve kartı aradı, sonra açtı. "Bu

"Dünyanın en güzel kadınına" yazıyor. Ne kadar güzel. Lawrence *olmalı*." Kartı kapattı ve sonra "Nellie'ye, Jace'ten sevgilerle" yazdığını gördü.

Terel'in gerçekten anlayabilmesi için kartı üç kez okuması gerekti. Çiçekleri yere fırlattı. "Buradaydı, değil mi?" diye bağırdı. "Bu odadaydı. Babam ve benim sana söylediğimiz onca şeyden sonra, ahlaksız davranışlarına devam ediyorsun. Bunu nasıl yaparsın, Nellie? Nasıl yapabildin?"

"Terel, lütfen," diye yalvardı Nellie. "Yapamaz mıyız?"

"Ve konyak da," dedi boş bardağı kaldırarak. "Bu iş çok ileri gitti. Babama söyleyene kadar bekle. Nellie, senin aptal olduğunu hiç bilmiyordum. Seni seven insanların senin için en iyisini bildiğini bilmiyor musun? Senin gibi bir kadından ne istediğini anlamıyor musun? Seni sarhoş etmek ve-"

Terel'in sırtı kilere dönüktü ama Nellie mutfağa bakıyordu ve dehşet içinde Jace, Terel'le savaşmaya hazır bir şekilde mutfağa adım attı. Nellie başını şiddetle salladı ve mutfağa doğru koşmaya başladı. Terel mendiliyle uğraşırken Nellie Jace'i kilere geri itti. Vücudu mutfaktaydı ama uzanmış kolu kilerin içinde saklıydı.

"-ve seninle ilişkiye girecek," diye Terel. Bunun üzerine Jace homurdandı.

"Bana mı gülüyorsun?" Terel dehşet içinde sordu.

"Hayır, elbette gülmem. Sana asla gülmem. I-" Nellie daha fazla bir şey söyleyemedi çünkü Jace onun elini göğsünden çekmiş ve parmak uçlarını kemirmeye başlamıştı.

"Onun gibi adamları tanımıyorsun, Nellie," diyordu Terel. "O bir... şey, o bir kadın baştan çıkarıcısı."

Jace bileğinin iç ısıırıyordu ve dilinin ucunu teninde hissedebiliyordu.

"Nellie! Beni dinliyor musun?"

"Evet," dedi hülyalı bir şekilde.

"Onun gibi adamlara güvenemezsin ve babam onunla tekrar görüşmeni yasakladığında haklıydı."

Terel bunu söylediğinde Jace Nellie'nin elini öperken bir an durakladı ama devam etti. Nellie'yi öpmenin yanı sıra, yalancı kaltağın söyleyeceklerini de duymak istiyordu.

"Babam size onun flörtlerinden bahsetti, ben de onu kilisede gördüm. O sadece elde edebileceği kadar çok kadın istiyor. Seni neden fetihlerinden biri olarak seçtiğini bilmiyorum ama seçti. Nellie, seni önemsemişimizi ve senin için en iyisini istediğimizi bilmiyor musun?"

Nellie zar zor başını sallayabildi. Kolunu bulaşık yıkamak için yukarı kaldırmıştı ve şimdi dirseğinin iç kısmını öpüyordu.

"Adamın senden tek istediği Grayson Freight'e girmen. Babamın ortağı olmak istiyor. Beni baştan çıkarmaya çalışacaktı ama erkekler hakkında onun skandal yöntemlerine kanmayacak kadar çok şey bildiğimi biliyordu. Sana yaptığı gibi beni herkesin içinde küçük düşürmesine asla izin vermezdim. Bu yüzden beni elde edemeyeceğini bildiği için senin peşine düştü ve Nellie, sana söylediği her kelimeye inandın. Söyle bana, sana güzel olduğunu söyledi mi?"

Nellie kilerden Jace'e baktı. Jace onun kolundan başını kaldırdı ve başıyla onayladı. "Evet," diye fısıldadı Nellie. "Bana güzel olduğumu söyledi."

"İşte, görüyorsunuz. Bu onun bir yalancı olduğunu kanıtlıyor."

Bunun üzerine Jace Nellie'nin kolunu bırakıp kilerden çıkmaya başladı ama Terel dolaptan bir bardak almak için arkasını dönerken Nellie elini göğsüne koyup ona yalvaran bir bakış attı.

"Terel, neden yukarı çıkıp uzanmıyorsun? Öğle yemeğini bir tepside getireceğim."

"Evet, belki de böylesi daha iyi olur. Çok yorucu bir gün oldu. Kendi kız kardeşim hakkında dinlemek zorunda kaldığım dedikoduları hayal bile edemezsiniz."

Nellie Jace'ten uzaklaşmaya başladı ama Jace ona izin vermedi, o da olduğu yerde durdu ve Terel'e zayıf bir gülümseme verdi. Terel iç geçirerek odadan çıktı.

Nellie hemen ona döndü. "Bay Montgomery, bunu yapamazsınız. -" diye başladı ama daha fazlasını söyleyemedi çünkü adam onu kilerin içine ve kollarının arasına çekti.

Onu öptü. Nellie ilk başta o kadar şaşırmıştı ki öylece durdu, gözleri açıktı, adamın güçlü kolları onu kendine doğru çekiyordu.

"Nellie," diye fısıldadı boynunu öpmek için hareket ederken, "babanın arkadaşlığıyla ilgilenmediğimi anlamıyor musun? Benim ilgilendiğim sensin."

Dudakları boynunda gezinirken onu zar zor duydu. Adamın iri elleri Nellie'nin vücudundaydı ve Nellie dizlerinin bağının çözüldüğünü hissedebiliyordu. Adam tekrar Nellie'nin ağzına döndü, önce onu nazikçe öptü; sonra Nellie ona karşı gevşedikçe öpücüğü derinleştirdi. Dilinin ucu onun kine dokundu. İlk başta Nellie ondan uzaklaşmaya başladı ama adam onu kendine yakın tuttu.

Nellie onun kendisine dokunmasına gerçekten tepki vermeye başlayana kadar birkaç dakika geçti. İçinde ne kadar büyük bir özlem ve arzu biriktiğinin farkında bile değildi. Sevgisini dışa vuramamış sevgi dolu bir kadındı. Elleri onu sarmak ve daha yakına çekmek için yanlarından hareket etti ve onu öpmeye devam ederken nefesi daha sert ve daha hızlı geldi.

"Nellie," diye fısıldadı ve dişlerini ve dudaklarını boynunda gezdirmeye başladı. Nellie kollarını yukarı kaldırarak ellerini onun saçlarına gömdü. Yanaklarını, boynunu öptü, dilinin ucunu teninde gezdirdi ve bıyıklarını hissetti. Adam güzel kokuyordu; kendini iyi hissediyordu; tadı da güzeldi.

Birkaç dakika içinde Nellie artık ne görebiliyor ne de düşünebiliyordu. Sadece hissediyordu, büyük, kocaman, kırmızı bir duygu yığınıydı.

"Nellie," dedi Jace, ondan uzaklaşmaya çalışarak ama çok zorlanarak, "durmalıyız." Ona bakmak için başını kaldırdı. Yüzü pembe kızarmıştı, gözleri kapalıydı, uzun, kalın kirpikleri yumuşak yanağına değiyordu ve dudakları yumuşak, dolgun ve davetkâr bir şekilde ayrılmıştı.

"Nellie," dedi tekrar ve bu kez sesi bir iniltiye dönüştü. "Daha fazla dayanamayacağım. Durmak zorundayız." Onu bir kez nazikçe öptü,

sonra geri çekildi. "Sanırım ailen bizi kilerin zemininde sevişirken bulsa biraz şaşırabilir."

Nellie yavaşça gözlerini açtı ve ona baktı. Birbirlerine iyice sokulmuşlardı, adamın bacakları onunkilerin arasındaydı ve az önce ne kadar ahlaksızca davrandığını hatırladı. "Ben... Ben özür dilerim Bay Montgomery," diye mırıldanarak onu serbest bıraktı. "Öyle demek istemedim..." Ne diyeceğini bilemedi.

"Gayet iyi," dedi, hiçbir şey gibi gülümseyerek, ama alnında bir ter parıltısı vardı.

Nellie birden çok utandı ve yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde kilerden geri geri çıkmaya başladı.

"Nellie." Adam kızın kolundan tutup kendine doğru çekti ama kız onu itti ve özgürlüğünü kazandı.

"Bay Montgomery, davranışım için... gerçekten özür dilerim," diye mırıldanarak mutfığa doğru ilerledi. Ona bakmamak daha iyiydi. Ona bir daha bakmazsa, belki de az önce nasıl davrandığını unutabilirdi.

"Lütfen bana bak," dedi ve kız bakmayınca onu omuzlarından tutup yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Kız kardeşinin benim hakkımda söylediklerine inanmayacaksın, değil mi? Kasabada senden başka hiçbir kadına bakmadım. Kilisede o iki aşırı süslü kısrak *benim* yanıma oturdu, ben onların yanına oturmadım. Babanın ofisinde de hanımlara karşı kibar olmaktan başka bir şey yapmadım."

Ondan uzaklaştı. "Bay Montgomery, sosyal hayatınızın beni ilgilendirdiği fikrine nereden kapıldınız bilmiyorum. Kasabadaki tüm genç ve güzel kadınların peşinden gitmekte özgürsünüz." Terel'e bir tabak yemek hazırlamak için ekmek ve et dilimlemeye başladı.

Kadının ona inanmadığını görebiliyordu. Şu küçük velet Terel'e lanet olsun, diye düşündü. Nellie onun söylediği her şeye inanıyordu. "Kız kardeşinize karşı hiçbir zaman bir girişimde bulunmadım, ne de-"

"Kız kardeşimin yalan söylediğini mi ima ediyorsun?"

"Ayakkabı uyuyorsa giy," dedi düşünmeden önce.

Ona ters ters baktı. "Artık gidebilirsiniz Bay Montgomery. Ve geri dönmeniz gerektiğine inanmıyorum."

"Nellie, özür dilerim. Doğru olsa bile kız kardeşin hakkında böyle bir şey söylemek istememiştim. Demek istediğim-" Devam edemedi çünkü Nellie ona büyük bir öfkeyle bakıyordu. "Nellie, lütfen benimle gel. Her şeyi burada bırak ve benimle yürü. Sana benim için ne kadar önemli olduğunu göstermeme izin ver."

"Kilerde yaptığınız gibi mi? Hayır, Bay Montgomery, . Ben ne olduğumu biliyorum. Ben zengin bir babası olan yaşlı bir hizmetçiyim. Sizi anladığıma göre benimle daha fazla vakit kaybetmenize gerek yok."

Yalvaran bakış Jace'in yüzünü terk etti ve yerini öfke dolu bir ifadeye bıraktı. "Sana karşı hiçbir zaman dürüst olmadım," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, "ve dürüst olmamakla suçlanmaktan hoşlanmıyorum." Ona doğru bir adım attı ve Nellie geri çekildi. Adamın yüzündeki öfke korkutucuydu. "Bir gün, Nellie, bir seçim yapmak zorunda kalacaksın - ya kendi hayatın ya da ailenin hayatı. Yardım etmeye hazırım ama bana yalancı denirse ve bir kadına sadece babasının parasını almak için kur yaptığım söylenirse olmaz. Beni tanımak için biraz zaman ayırırsan, öyle biri olmadığımı anlarsın. Ben-" Sözüünü kesti. Ona nasıl biri olduğunu söyleyecek değildi. Eğer kız kardeşine inanmışsa, doğru olduğunu bildiği şeylere değil de başka birinin söylediklerine inanmışsa, bu onun sorunuydu. Ona karşı kendini savunmayacaktı.

Masadan şapkasını aldı. "Eğer yaşlı bir hizmetçi olmak istiyorsan, bu senin kararın. Seninle tanıştığıma memnun oldum, Nellie," dedi ve sonra topuklarının üzerinde dönerek mutfaktan çıktı.

Nellie bir an için düşünemeyecek kadar sersemlemişti. Hareket edemeden boş kapı aralığına baktı.

Sonunda Terel'in haklı olduğunu düşündü. Sadece babasının parasını istiyordu. Parayı alamayacağını anladığında, Nellie'nin sinsi planından haberdar olduğunu bildiğinde çekip gitti.

Nellie bir an için onun peşinden gitmeyi düşündü. Bir an için adamın onu babasının parası için isteyip istemediğinin bir önemi düşündü. Ona olan ilgisinin nedeni her neyse

Birlikte geçirdikleri öğleden sonra ve akşam hayatının en mutlu saatleriydi. Gözlerini kapattı ve onunla duvarda oturduğunu, kendisini nasıl hafif ve güzel hissettirdiğini hatırladı. Konuşurlarken başının kucağında olduğunu hatırladı. İlahiyi nasıl söylediğini ve gözyaşlarının yanaklarından nasıl süzüldüğünü düşündü. Ve bugün kilerde. Daha önce hiç tutku hissetmemişti ve bu yeni ve baş döndürücü bir deneyimdi. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ön kollarını ovuşturdu.

Para, diye düşündü. Tek istediği babasının parasıydı ve Terel'in dediği gibi, onu elde etmek için şişman, yaşlı bir kıza kur yapıyordu.

Arkasından mutfak kapısı açıldı. "Öğle yemeğini istiyor," dedi Anna, biraz iş yapmak zorunda kaldığı için suratı asıktı.

Nellie şimdiki zamana geri döndü. "Evet, geliyorum," dedi, tepsiyi ve yiyecekleri toplarken.

Terel yatakta oturmuş kitap okuyordu, arkasına yastıklar koymuştu, ipek eteği altında kırıışmıştı. Nellie tepsiyi kucağına koydu ve Terel'in giysilerini asmaya başladı.

"Çiçek yok."

"Ne?" Nellie dalgın dalgın sordu. Sürekli Jace'in gözlerini görüyordu. Ona çok kızmıştı. Belki de onu böyle suçlamamalıydı. Belki de onun niyetinin şerefsizce olduğuna dair biraz daha kanıt toplamalıydı. Belki de-

"Tepsime her zaman bir çiçek koyarsın," dedi Terel, sanki gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi. "Ah, Nellie, artık bizi değil, sadece onu önemsiyorsun."

Nellie tepsiyi Terel'kucağından aldı, küçük kız kardeşini kollarına çekti ve saçlarını okşadı. Benim çocuğum, diye düşündü Nellie. Terel sahip olabileceğim tek çocuk. Bir an için o da ağlayacak gibi hissetti. Belki de kendi evine ve ailesine sahip olmak için sahip olabileceği tek şans az önce elinden kayıp gitmişti.

"Seni önemsiyorum," dedi Nellie. "Son zamanlarda o kadar meşguldüm ki çiçeği unuttum. Bu artık sana değer vermediğim anlamına gelmiyor."

"Babamı ve beni *ondan* daha mı çok seviyorsun?"

"Tabii ki biliyorum."

Terel Nellie'yi kucakladı. "Onunla bizi terk etmezsin, değil mi?"

Nellie geri çekildi ve Terel'e gülümsedi. "Benim gibi şişman, yaşlı bir hizmetçi mi?"

Beni kim ister ki?"

Terel burnunu çekti. "*Biz* seni istiyoruz. Baban ve ben seni istiyoruz."

Nellie acıkmaya başlamıştı. Terel'den uzaklaştı ve tepsiyi kucağına yerleştirdi. "Yemeğini yemeli ve belki biraz kestirmelisin. Muhtemelen tüm bu endişelerden dolayı yorgun düşmüşsündür."

"Evet, sanırım öyleyim, ama Nellie, gitme."

Nellie isteksizce yatağın kenarına oturdu. Açlık midesini kemiriyordu.

"Gerçekten gitti mi?" Terel ağzı dolu bir şekilde sordu. "Aşağıda bir yerlerde gizleniyor olamaz, değil mi?"

"Hayır." Nellie her geçen saniye daha da acıkıyordu.

"Ah, Nellie, benim gibi genç ve güzel olmanın ne büyük bir lanet bilmiyorsun. Erkeklerin sana yakın olmak için çok korkunç nedenleri var." Nellie'nin o sabah pişirdiği ekmekten bir parça kopardı ve kız kardeşine sert bir bakış attı. "Hasat Balosu'na davet edildin mi?"

Nellie yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. "Evet," diye fısıldadı.

Terel yemek tepsisini yatağın yanındaki masaya koydu, sonra ellerini yüzüne kapattı. "Ben davet edilmedim. Kasabada gitmeyen tek kişi benim."

Nellie kız kardeşini tekrar kollarının arasına aldı. "Davetiyemi alabilirsin. Artık gideceğimi sanmıyorum ve ayrıca böyle bir şey için ne giyebilirim ki?"

"Davetinizi kabul edemem. Taggert'lar sosyal olarak kabul edilebilir olduğumu düşünmüyorlar. Ben mi? Herkes Taggert'lerin kömür madencilerinden biraz iyi olduğunu bilir. Oh, Nellie, keşke..."

"Ne diliyorsun?"

Terel burnunu çekerek uzaklaştı. "Keşke Chandler'daki en popüler kız ben olsaydım. Keşke her partiye, her geziye davet edilseydim. Keşke Chandler'da hiç kimse bensiz bir parti vermeyi düşünmeseydi."

Nellie gülümsedi. "O zaman ben de bunu diliyorum." "Gerçekten istiyor musun?"

"Evet, gerçekten istiyorum. Keşke Chandler'ın gördüğü en popüler kız olsaydın ve kabul edebileceğinden çok daha fazla davetiye alsaydın."

"Evet, isterim," dedi Terel gülümseyerek. "Bu seni mutlu eder mi?"

"Evet, Nellie, popüler olsaydım çok mutlu olurum. Hayattan tek istediğim bu."

Nellie, "O zaman umarım dileğin gerçekleşir," dedi. "Şimdi neden biraz kestirmiyorsun? Yapacak işlerim var."

"Evet," dedi Terel, gülümseyerek ve yatağa uzanarak. Elbisesi kırıyordu ama bu onun için önemli değildi; ütülemek zorunda değildi.

Nellie sessizce tepsiyi aldı ve odadan çıktı. Mutfakta tekrar yalnız kaldığında Jace hakkında daha çok düşündü. Eğer babasının parası için onun peşinde değilse, o zaman ona büyük hakaret etmişti. Kur yapmak hakkında ne demişti? Kur yaptığı kadının ona yalancı demesiyle ilgili bir şey.

Düşündükçe Nellie daha da acıyordu. İştahını irade gücüyle kontrol etmeye çalışıyordu ama her düşündüğünde açlığı daha da artıyordu. Jace seçenekleri olduğunu, ailesini kendine tercih ettiğini söylemişti. Tabii ki ailesini kendine tercih ediyordu! Bir insanın yapması gereken bu değil miydi? İncil bir insanın almak için vermek zorunda olduğunu öğretmiyor muydu?

Nellie ekmek hamurunu masaya çarptı. Bay Montgomery, hayatın en büyük zevkinin başkalarına vermek olduğunu fark etmeyecek kadar bencil bir adam olmalı. Onun ve ailesinin birbirlerine nasıl destek olduklarına bir bakın. Babası iki kızına sevgisini ve desteğini verdi ve Terel

sevgi de verdi. Sevgilerinin karşılığında Nellie onlar için yemek pişirdi, evi temiz tuttu, onlara hizmet etti, ayak işlerini yaptı, onları dinledi, onlarla ilgilendi ve-

Düşüncelerinin akışını durdurmak için Nellie yemek yemeye başladı. Bulabildiği her şeyi yedi: beş dilim biftek, yarım turta, bir aralık şeftali, bir somun ekmeğin topuğu; mutfakta yiyecek kalmayınca kilere geçti. Kilere girdiğinde Jace'i hatırladı, ona nasıl sarıldığını, onu nasıl öptüğünü hatırladı.

"Beni sadece babamın parası için istemesi umurumda değil," diye fısıldadı ve sonra ağlamamak için bir kavanoz çilek reçeli açtı ve parmaklarıyla yemeye başladı.

Nellie kilerdeyken Terel'in ilk davetiyesi geldi ve uykusundan uyandığında beş davetiye onu bekliyordu.

"Nasıl?" Terel fısıldayarak Nellie'nin ellerini ona uzattı. "Dilekler," dedi Nellie, Terel'i bu kadar mutlu gördüğüne sevinerek gülümseyerek. "Sen Bunu dilediniz ve elde ."

Terel bir an için davetiyeleri göğsüne bastırdı, sonra gözlerini kocaman açtı. "Ne *giyeceğim* ben? Oh, Nellie, terzimi çağırıp kumaş örnekleri ve kalıplar getirmesini söylemelisin."

"Ben gidemem, akşam yemeği hazırlamam lazım. Anna'yı gönderirim ya da belki sen ona gitmelisin."

"Gelemem. Davetiyelerden biri bugün çay için. Ve Anna'yı gönderemezsin. Mesajı asla doğru anlayamaz. Kendin gitmek zorundasın, Nellie. Keşke babam bir telefon koysaydı!"

"Terel, zamanım yok-"

Terel ona döndü. "Popüler olmamı istediğini sanıyordum. Gerçekten ama gerçekten popüler olmamı istediğini sanıyordum."

", ama..."

Terel kolunu Nellie'ye doladı. "Lütfen bana yardım et. sürü insanla tanışırsam, belki evlenecek bir adam bulurum ve o zaman sonsuza dek yakanızdan düşerim. Belki gelecek yıl bu zamanlar burada yaşıyor olmayacağım ve

benim ihtiyaçlarımla uğraşmak zorunda kalmayacaksın. O zaman sadece babamla ilgilenerek istediğin kadar boş zaman geçirebilirsin."

Nellie babasıyla yalnız yaşamayı düşünmekten hoşlanmıyordu. Terel'in olmadığı bir evi düşünmek bile çok kasvetliydi. "Ben giderim," dedi Nellie. "Sen giyin."

Saatler sonra Nellie yine mutfaktaydı. Babası birazdan evde olacaktı ve akşam yemeği henüz hazır değildi. Terziyi Terel'e ulaştırmayı başarmış ve Howard Bailey arabasıyla onu almaya gelmeden önce Terel'in giyinmesine ve saçını yapmasına yardım etmişti. Şimdi aceleyle akşam yemeğini hazırlamaya çalışıyordu.

"Neler oluyor?" Charles Grayson mutfığa sordu. "Anna, Terel'in bugün elbiseler için bir servet harcadığını söyledi."

Nellie Anna'yla konuşmak için sessiz bir yemin etti. "Terel bu öğleden sonra davetler almaya başladı ve bu davetler için yeni kıyafetlere ihtiyacı olduğunu hissetti."

"Terel *her zaman* yeni kıyafetlere ihtiyacı olduğuna inanır." Masaya baktı, doğranmış ama pişirilmemiş sebzelere dikkat etti. "Yemeğin gecikmesinin nedeni Terel mi?"

"Ona yardım ediyordum, evet."

"Terel ile oynuyor ve işini ihmal mi ediyordun?"

Nellie oklavayı öyle sert tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. "Akşam yemeğini saat altıda masada hazır edeceğim."

"Güzel," dedi Charles, sonra söyleyecek başka bir şey arar gibiydi. "Anna davetiyeleri Terel'in kabul etmesini istediğini söyledi."

"Biraz saçma sapan bir şeydi, hepsi bu."

"Madem dileklerin gerçekleşiyor, o zaman tüm bu yeni elbiselerin parasını ödeyecek parayı bulmamı dile." Arkasını döndü ve mutfaktan çıktı.

Nellie bir an için gözlerini kapadı. "Babamın çok başarılı olmasını diliyorum," diye fısıldadı. "Umarım Terel'in elbiselerinin parasını ödeyecek kadar çok kazanır."

Gözlerini açtı, sonra gülümsedi. Ne kadar saçma, diye düşündü. Dilekler gerçekleşmez, çünkü gerçekleşseydi... Jace'i düşündü ama

sonra görüntüyü zihninden uzaklaştırdı. Baba, diye düşündü. Umarım istediğini alır.

Altıncı Bölüm

Kane Taggert ofisinin penceresinde durmuş, bahçede volta atan kuzenini izliyordu. Karısı arkasında durmak için geldiğinde Kane dönmedi.

"Ne zamandır orada?" Houston sordu.

"Bu üçüncü gün. Grayson denen adam için çalışmaya gidiyor ama günün geri kalanını dışarıda dolaşarak geçiriyor." Kane kaşlarını çatı. "Beni rahatsız etmeye başladı."

Houston, "Onun acısının sizinkinden çok daha büyük olduğunu tahmin ediyorum," dedi.

Dönüp ona baktı. "Dünyadaki tüm paraya sahip olsam bile o flört dönemini bir daha yaşamam."

Gülümsedi ve yanağından öptü, ama uzaklaşmaya başladığında adam onu kendine çekti. "Sence yaşlı Jace cehennemde midir?" diye sordu.

"Sanırım öyle," diye üzüntüyle cevap verdi. "Chandler'da hiç kimse Nellie ile onu günlerdir birlikte görmedi ama Terel her yerde."

Kane karısını öptü, sonra onu bıraktı ve masasına geri döndü. "Nellie Grayson." Sesinde şaşkınlık vardı. "Nasıl olur da böyle bir kadını ister-"

Houston hemen, "Öyle söyleme," dedi. "Nellie çok hoş bir kadın. Ailesi ne zaman dışarı çıkmasına izin verse, bir sürü şey yapar."

kilise işi. Kalbi sevgi dolu ve nazik ve sanırım Jace de onda bunu görüyor."

"Evet, belki harika bir insan, ama Jace kötü görünümlü bir adam değil, o zaman nasıl oluyor da böyle bir kadını istiyor?" - karısına baktı - "Çok mu büyük?"

"Jocelyn'in annesi LaReina."

Kane'in onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Dallas'ta şarkı söylediğini duyduk."

"Oh," dedi hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. "Bir opera sanatçısı. Bunun Jace'in Nellie'den hoşlanmasıyla ne ilgisi var?"

"Geleneklere göre, opera sanatçıları Rubenesque'dir ve Jace'in bize anlattığına göre, annesinin arkadaşlarıyla çevrili olarak büyümüş."

Kane karısının ne anlamakta biraz zorlandı ama sonra gülümsedi. "Oh, anlıyorum. Yani Jace her zaman şişman kadınların etrafında olmuştur."

Houston'ın gözleri kısıldı. "Koloratur soprano olacak kadar kutsanmış bir sese sahip olan hiçbir kadın 'şişman kadın' olarak nitelendirilmeyi hak etmez. "

Kane gülümsemeye devam etti. "Herkesin kendine göre, sanırım. Ama f..." Durdu. "Tombul ya da değil, görünüşe göre Jace'in istediği kadını elde etme yolu pek de kolay değil. Gidip onunla konuşsan iyi olur."

Houston evlilik yoluyla kuzeninin bir patikada kayboluşunu izledi. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Kane bir kahkaha attı. "Şimdi işler yoluna girecek."

Houston bahçeye çıkarken cevap vermedi. "Merhaba, Jocelyn," dedi usulca ve sonra ona gülümsedi. ona doğru döndü. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve sanki bu sabah tıraş olmamış gibi görünüyordu. Doğru giysiler içinde korsan gibi görüneceğini düşündü.

"Nellie nasıl?" diye sordu.

Jace ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve arkasını döndü. "Bilmiyorum. Beni görmeyecek."

"Kavga mı ettiniz?"

"Evet. Sanırım öyle." İç geçirdi, sonra ağır ağır taş bir banka oturdu. "Houston, bu hayatımda gördüğüm *en tuhaf* aile."

Onun yanına oturdu ve devam etmesini bekledi.

Jace sırtını bir ağaca yasladı ve uzun bacaklarını uzattı. "Charles Grayson'la tanıştığımda tek konuşabildiği güzel kızıydı. Konuşma tarzından ailemin parasını bildiği ve çirkin bir kızı benimle evlendirmek istediği izlenimini edindim. Neden bilmiyorum, belki de ilgimi çekmişti, ama bu kızla tanışmak için evine gittim. Charles'ın evde olmayacağını bildiğim için bir saat erken gittim."

Jace bir an için gözlerini kapattı. "Nellie babasının söylediği her şeye sahipti. Güzeldi, nazikti ve gözlerinden içinde çok şey olduğunu görebiliyordum. O ilk geceden itibaren onu yanımda götürmek ve ona dünyayı göstermek istedim."

"Ama ailesi sizi durdurdu," dedi Houston.

Jace'in yüzü şaşkınlığını gösteriyordu. "Onları anlamıyorum. Görünüşe göre istersem küçük kız kardeşe sahip olabilirim ama Nellieye sahip olamam."

Ayağa kalktı ve yüzü öfkeyle doldu. "Üç gün önce Nellie'yi görmeye gittim ve o ailesinin beni görmesinden korktu. Orada olmaması gereken bir bakkal çocuğu gibi kilerde saklanmak zorunda kaldım. O... o kız kardeşi geldi ve Nellie'ye benim hakkımda yalan üstüne yalan söyledi, babasının parasının peşinde olduğumu söyledi - sanki adamın parası varmış gibi."

Houston zengin adamların kibri karşısında bir gülümsemeyi bastırdı. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

Jace ellerini iki yanına bıraktı; omuzları çöktü. "Bilmiyorum. Nellie beni görmüyor. Çiçekler, iki mektup gönderdim, hatta ona bir köpek yavrusu bile yolladım, ama her şey bana hiçbir açıklama yapılmadan geri gönderildi, hiçbir şey." Houston'a baktı. "Benim bilmediğim Batılı bir kur yapma yöntemi var mı? En son bir kadına kur yaptığımda ona çiçekler gönderdim, birlikte dışarı çıktık, bir gün sordum

Benimle evlenmesini istedim, o da evet dedi. Kur yapmanın bu kadar zor olduğunu hatırlamıyorum."

Houston yanındaki koltuğu okşadı ve Jace tekrar oturdu. "Seninle Hasat Balosu hakkında konuştuğumdan beri bazı insanlarla Nellie hakkında konuştum. Söylesene, Charles Grayson cömert olmayan bir adam mı?"

Jace gözlerini devirdi. "Scrooge'a ders verebilir. Çalışanlarına mümkün olduğunca az ödeme yapıyor ve geç kaldıkları her dakika için maaşlarını kesiyor. Ofiste kalmaya zor dayanıyorum. Üç gün önce Denver'dan bir kontrat aldı - nasıl olduğunu bilmiyorum, çünkü her anlaşılmadan büyük karlar elde etmeyi bekliyor - ama aldı ve iki nakliye şoförünü kovdu çünkü diğer şoförlerin daha uzun saatler çalışabileceğini söyledi. Çok cimri bir adam ve Nellie olmasaydı onunla hiçbir işim olmazdı."

"Bu da Nellie'den neden bir ev dolusu hizmetçinin işini yapmasını beklediğini açıklıyor. Nellie'yi çalışanlarından daha çok çalıştırıyor ve ona onlardan daha az para ödüyor."

Jace bir an sessiz kaldı. "Grayson çok çalışan ve parasını hiç almayan bir çalışanını kaybetmek istemezdi."

"Aynen öyle."

Jace başını bir ağaca yasladı. "Sanırım Nellie'ye kendimi o kadar kaptırmışım ki ailesine hiç bakmadım. Küçük kızı tam bir sürtük. Ah, ."

"Pekala, ben de aynı , ama o oldukça güzel ve son zamanlarda oldukça popüler. Son birkaç gündür her sosyal etkinlikte büyük rağbet görüyor."

"Nellie'nin yarısı kadar bile güzel değil," dedi Jace gülümseyerek. "Nellie'nin bir erkeğe bakış tarzı var... bana her şeyi yapabileceğimi hissettiriyor. Onunla tanıştığımdan beri bir teknenin dümen mekanizması için bazı eskizler yapıyorum. O zamandan beri ilk kez bir şey çiziyorum..." Julie'nin ölümünü hatırlayarak, ama ilk kez kendini boşlukta hissetmeyerek sözünü kesti.

"Aklını bana karşı zehirlediler," dedi Jace usulca. "Ona iyi bir şey yapmadığımı söylüyorlar, sonra da beni göremeyeceğini söylüyorlar. Ben bile

kendimi savunma fırsatı bulabilirim. Onu bir süreliğine onlardan , belki ona kötü biri olmadığımı gösterebilirim."

Houston düşünceli bir tavırla, "Onu kaçıramazsın," dedi. "Kadınlar kaçırmayı pek hoş karşılamazlar."

Jace gülümsemedi. "Bu fikirden çoktan vazgeçtim. Onu bir tekneye kaçırıp dünyanın dört bir yanına yelken açmayı ama Colorado okyanustan çok uzakta."

Houston gözlerini kırıştırdı. "Alabileceğiniz daha az sert bir önlem olmalı. Nellie'nin sevdiği, dünyada her şeyden çok sevdiği bir şey var mı?"

"Çocuklar," dedi hemen. "Belki de bu yüzden şımarık kız kardeşinin ona yapmasını söylediği her şeyi yapıyor. Terel'i kendi çocuğu gibi görüyor. Ona kendi çocuklarından birkaç tane vermek için gönüllü olmuştum ama artık bu şansı bulabileceğimi sanmıyorum."

Houston ayağa kalktı. "İşte. Cevabını aldın." Jace

boş boş baktı. "Yani onu hamile mi bırakayım?"

Yüzünü buruşturdu. "Tabii ki hayır. Nellie'ye gerçekten istediği şeyi verin, o da size gelecektir."

"Anlamıyorum."

"Bunu bir düşün Jocelyn," dedi elini onun omzuna koyarken. "Eğer Nellie'yi istiyorsan, onun için savaşman gerekecek gibi görünüyor. Onu yeterince istersen ve yeterince savaşırsan, bence onu elde edebilirsin ama bu kolay bir kur yapma olmayacak. Bir müşteri için bunlardan biri."

Jace Houston'ın elini tuttu ve öptü. "Ne yapacağımı bulmama yardım etmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. Sadece gözlerinizi açıp bakmanız gerekiyor, o zaman ne yapılması gerektiğini görebilirsiniz."

Ona gülümsedi. "Keşke seninle Kane'den önce tanışsaydım. Ona parasının karşılığını verirdim."

Gülümsedi. "Çocukluğumdan beri beni o seçti. Benim hiç şansım olmadı, senin de olmazdı. Şimdi içeri girip çocuklarımı görmeliyim."

O uzaklaşırken Jace arkasından seslendi, "Bir köpek yavrusu ister misin?"

"Gönder" dedi gülerek.

Yalnız kaldığında Jace, Houston'ın söylediklerini düşündü. Nellie'yi kazanmanın bir yolu olmalı.

Nellie yüz on derece olması gereken mutfaktaydı. Ocak, Terel'in ertesi gün vereceğı çay için hamur işlerini pişirmek ve üstündeki altı ütüyü ısıtmak için tam ısıda çalışıyordu. Nellie ağır ütü masasının üzerine eğilmiş, Terel'in ipek bluzundaki narin dalgalanmalara yivli bir ütü uyguluyordu.

Grayson'ların evinde geçen hafta yaşanan değışiklikler Nellie'nin işini üç katına çıkarmıştı. Terel'in yeni popüleritesi, yeni yıkanmış ve ütülenmiş giysilere olan ihtiyacını büyük ölçüde artırmıştı. Nellie Anna'dan yardım istemişti ama aptal kız sıcak ütüyü Terel'in en güzel elbiselerinden birinin eteğinde bırakmış ve elbiseyi mahvetmişti. Charles daha sonra Nellie'ye ütü işini kendisinin halletmesi gerektiğini, çünkü giysilerinin mahvolmasını göze alamayacağını söyledi.

Bu yüzden Nellie, Terel'in sürekli artan gardırobuna ayak uydurmaya ve evi dolduran çok sayıda misafir için yemek pişirmeye çalışıyordu. Terel, kendisi davetiye göndermeden davetiyeleri kabul edemeyeceğini söylüyordu.

Bütün ütü, temizlik ve yemek işleri boyunca Nellie, Bay Montgomery ile geçirdiğı o muhteşem öğleden sonrayı düşünüp durdu. Ayrıca onun mutfağı gelip kilerde kendisini öptüğü günü de düşündü.

Pembe broker eteğine bir ütü indirdi. Kur yapmak buraya kadarmış, diye düşündü. Kilerdeki o günden beri ondan hiç haber almamıştı. Oysa Terel sık sık ondan söz ederdi; birbiri ardına sosyal etkinliklere katıldığını ve Olivia Truman'la sık sık birlikte görüldüğünü anlatırdı.

"Terel onun hakkında haklıymış," diye mırıldandı, kendisini o adamdan uzak tuttuğı için kız kardeşine minnettar olduğunu hissettirmeye çalışıyordu. Ama onunla geçirdiğı öğleden sonrayı her düşündüğünde, bir parçası

onu tekrar görmek istiyordu. Bir yanı onun babasının parasının peşinde olup olmadığını umursamıyordu.

"Merhaba."

Nellie sesin geldiği yöne doğru yarım adım sıçradı ve Jace'i görünce düşünmeden önce ona sıcak bir şekilde gülümsedi. Çabucak kendini tuttu. "Burada olmamalısınız Bay Montgomery," dedi sertçe, gözlerini ondan kaçırmaya çalışarak ama aslında yüz hatlarını ezberlemek istiyordu.

"Biliyorum," dedi alçakgönüllülikle, "ve özür dilerim. Yardımınızı istemeye geldim."

"Yardım mı?" diye sordu. Unutma, dedi kendi kendine, bu adam sadece babanın parasıyla ilgileniyor. O alçakların en kötüsü. "Eminim ihtiyacın olan her konuda sana yardım edecek başka birini bulabilirsin."

"Bir tarife ihtiyacım var."

Ona göz kırptı. "Yemek tarifi mi?" Ne için, Bayan Truman'a kek yapmak için mi? Kendi kendini azarladı. Adamın ne yaptığı onu hiç ilgilendirmiyordu.

Ceketinin içinden küçük bir not defteri ve kısa bir kalem çıkardı. "Chandler'daki en iyi aşçılardan biri olduğunuzu duydum, bu yüzden belki bisküvi yapmayı biliyorsunuzdur diye düşündüm. Oturmamın sakıncası var mı?"

"Hayır, tabii ki değil." Ütüsünü yere bıraktı. "Bisküvi tarifini ne için istiyorsun?"

"Sadece ihtiyacım var. Şimdi, , una ihtiyacın var, ama ne kadar?"

"Kaç tane bisküvi yapmak istiyorsun?" Masanın yanına doğru yürüdü.

"Altı çocuğa yetecek kadar, peki ne kadar un?" "Neden anneleri bisküvi yapamıyor?"

"O hasta. Elli kilo unla kaç tane bisküvi yapabilirim? Başka bir şeye ihtiyacım var mı? Sadece su ekleyeceğim, değil mi?"

"Un ve sudan tutkal olur, bisküvi değil." Onun karşısına oturdu.

"Ah, doğru, tutkal," dedi, yazarken. "Mayaya var, değil mi?" "Bisküvi için değil. Kimin çocukları bunlar?"

"Eskiden baban için çalışan yük gemilerinden biri. Baban onu kovdu ve zavallı adamın bakması gereken altı çocuğu ve hasta bir karısı var. Babalarına Denver'a bir yük mısır taşıma işi buldum ama çocuklara bakacak kimse yok, ben de gidip onlar için bir şeyler pişireyim dedim. Şimdi, bu bisküviler hakkında - eğer maya kullanmıyorsanız, ne kullanıyorsunuz?"

"Kilisede Peder Thomas'a gittiniz mi? Her zaman yardıma hazır insanları vardır. Kadınlardan biri-"

Ona üzgün bir bakış attı. "Bunu ben de düşündüm ama kendimi bu insanlara karşı sorumlu hissediyorum. Belki de babanla işi kabul etmemiş olsaydım, şoför kovulmayacaktı. Gördüğünüz gibi, babanız için yeni sözleşmenin yapılmasını sağlayan iş teklifinin hazırlanmasına yardımcı oldum. Peki, bu bisküviler hakkında-"

"Babam onu neden kovdu?"

"Ne kadar az insana ödeme yapmak zorunda kalırsa, o kadar çok para kazanır," dedi Jace basitçe. "Karbonat mı? Bisküvilerin içine giren bir şey mi o? Peki ya domuz yağı? Krep yapmayı bilmiyorsun, değil mi? İçlerinde maya mı kullanıyorsunuz?"

Nellie ayağa kalktı. "Hayır, siz kreplerde maya kullanmayın. Mr. Montgomery, ben de sizinle geliyorum." "Benimle mi?"

"Yardıma ihtiyacı olan altı aç çocuk var gibi görünüyor ve onlara bu yardımı sağlamak için sizinle geliyorum."

"Yapman gerektiğinden emin değilim." "Neden olmasın?" diye sordu.

"Babanın bundan hoşlanmayacağından korkuyorum, peki ya senin itibarın? Benimle tek başına kırlara doğru yirmi mil gidiyorsun ve ne kadar çapkın olduğumu duydun."

"Görünüşe göre bu çocukların açlığına babam neden oldu, bu nedenle onlara yardım etmek benim Hristiyanlık görevim." Ona, siyah saçlarına ve gözlerine, geniş omuzlarına baktı. "Benim itibarım

aç çocuklarla kıyaslanamaz bile. Şansımı seninle denemek zorundayım."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve yanağındaki gamzeyi göstermek için gülümsedi. "Hepimiz zaman zaman fedakârlık yapmalıyız."

Nellie, Terel'in bir yığın elbisesini henüz ütülenmemiş olarak bıraktığını aklından çıkardı. Hamur işlerini fırından çıkardı, soğumaya bıraktı, sonra bir dürtüyle hepsini kanvas bir torbaya doldurdu. Yarın Terel'in çayı için ev yapımı hiçbir şey olmayacaktı ve bu akşamki yemeğin geç olacağı neredeyse kesindi.

Babasına aceleyle bir not yazıp nereye gittiğini söyledi, sonra Jace'e döndü. "Ben hazırım."

Ona tekrar gülümsedi ve dikkatini o kadar dağıttı ki, yazdığı notu alıp cebine soktuğunu görmedi. "Dışarıda bir araba dolusu yiyecek var, artık gidebiliriz." Biri bizi görüp durdurmadan önce, diye düşündü.

"Kabartma tozu ile mi?"

"Elbette," dedi, arabanın içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bakkala arabayı doldurmasını söylemiş ve içindekilere hiç bakmamıştı.

Jace, Nellie'nin arabaya binmesine yardım etmekten büyük zevk aldı ve Nellie oturur oturmaz atların dizginlerini çevirip yola koyuldu. Chandler'dan olabildiğince çabuk uzaklaşmak istiyordu. Evler uzaklaşana ve açık arazi etraflarını sarana kadar nefesini tuttu.

Atları dizginledi ve yavaşça yürümelerini sağladı. "Nasılsın, Nellie?"

Nellie ona baktı, o kadar yakışıklıydı ki, yumuşak ve sıcak olduğunu bildiği dudaklarına karşı güçlü beyaz dişleri görünüyordu ve yutkundu. Belki de onunla birlikte gitme kararında aceleci davranmıştı. "Pekâlâ," diye mırıldandı, koltukta ondan uzaklaşmaya çalışıyordu ama adamın bacaklarını iki yana açarak arabayı sürmesi, kalçasının onunkine değmesine neden oldu.

"Duyduğuma göre sen ve kız kardeşin şehirdeki her yere davet ediliyormuşsunuz."

"Terel yaptı, ben değil."

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Dün Bayan Emily bana size gönderilen tüm davetiyeleri neden reddettiğinizi sordu. İnsanlar onları küçümsediğinizi düşünmeye başladı."

Şaşıрма sırası Nellie'deydi. "Ama ben davet edilmedim. Bütün davetler Terel'e yapıldı."

"Hmmm," dedi atlara dönüp bakarak.

"Bay Montgomery, kız kardeşimin davetiyeleri benden sakladığını mı ima ?"

"Gönderdiğim çiçekleri aldın mı? Geçen hafta boyunca sana her gün çiçek gönderdim."

"Hiç çiçek almadım," dedi usulca. "Peki ya gönderdiğim iki mektup?"

Nellie cevap vermedi.

"Yavru köpek mi?"

"Köpek yavrusu mu?"

"Sevimli küçük Collie yavrusu. Benden hiçbir şey istemediğinizi ve beni bir daha görmek istemediğinizi belirten bir notla birlikte otele iade edildi. Kıpır kıpır bir yavruydu, değil mi?"

"Onu hiç görmedim," diye mırıldandı Nellie. "Özür dilerim, sizi duyamadım."

"Yavru köpeği görmedim," dedi Nellie daha yüksek sesle. Terel ya da babası onun bu hediye ve mesajlardan haberdar olmasını engellemiş olabilir miydi? Bunu neden yapsınlar ki? Terel, Bay Montgomery'den hiçbir haber gelmediğini söylemişti. "Olivia Truman nasıl?"

"Kim?"

"Olivia Truman. Çok güzel bir kızıl. Babasının Chandler'ın dışında oldukça büyük bir arazisi var."

"Onunla tanıştığımı hatırlamıyorum."

"Onunla bu hafta katıldığınız sosyal etkinliklerden birinde tanışmış olmalısınız. Bahçe partisi? Öğle yemeği? Kilise yemeği?"

Jace anlamaya başlamıştı. "Seni son gördüğümde beri babanın ofisinde çalıştım, bir yığın kirli defterin üzerine ve akşamlarımı kuzenimin evinde geçirdim. Houston sana bu hafta her akşam onların evinde yemek yediğimi ve sosyal hayatımın o üç çocuğu bir milyon kez sırtıma alıp gezdirmekten ibaret söyleyecektir."

Nellie bir süre sessiz kaldı. Terel her akşam ona Bay Montgomery'yi nerede gördüğünü ve kiminle birlikte olduğunu anlatıyordu. İçlerinden biri doğruyu söylemiyordu ve içgüdüsel olarak bunun Terel olduğunu biliyordu. Belki de beni korumak istiyordu, diye düşündü Nellie. Belki de benim için en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordu.

"Chandler'ın keyfini nasıl çıkarıyorsunuz Bay Montgomery?" diye sordu kibarca sohbet etmeye çalışarak.

"Tekrar yanımda olduğun için bundan oldukça keyif alıyorum," diye cevap verdi.

Nellie ne cevap vereceğini bilemiyordu. Babası ve Terel'in tasvir ettiği kötü adam mıydı, yoksa ona görüldüğü gibi biri miydi? Daha önce ailesinden şüphe etmek için hiçbir nedeni olmamıştı ama şimdi kafasını karıştıran şeyler vardı.

Kasabadan birkaç mil uzaklaşmışlardı ki, bir tepeyi aşan Jace vadiye baktı ve yük şoförünün mısır yüklü arabasının hâlâ kulübenin yanında durduğunu gördü. Adamın planını anlamadığını hiç şüphesiz biliyordu.

Jace arabayı durma noktasına getirdi. "Nellie, seni burada bırakmak zorundayım. Korkarım şoförün karısının bulaşıcı bir hastalığı olabilir. Seni buna maruz bırakmaya dayanamam."

"Saçmalama," diyordu, adam inmesine yardım etmek için vagonun etrafından dolanırken bile. "Sen buna maruz kalabiliyorsan, ben de kalabilirim." Ama adam onu dinlemedi, sadece güçlü kollarını kaldırarak inmesine yardım etti. "Bay Montgomery, sizinle gelmek istiyorum. I-"

Onu usulca ama dikkati dağılmış bir şekilde öptü, "Senin için olabildiğince çabuk döneceğim tatlım. Merak etme."

Arabaya atladı, dizginleri salladı ve bir toz bulutu içinde oradan ayrıldı.

Nellie öksürerek geri çekildi ve onu izledi. "Tatlım," mırıldandı. Daha önce hiç kimse ona tatlım dememişti.

Jace Everett'lerin kulübesine vardığında çok sinirliydi. Atları durdurup arabadan aşağı atlarken, "Boynunu kıracağım," diye mırıldandı. Kulübenin ön kapısı Hint yazının sıcaklığına açıldı ve içeride bütün aile

-İki yetişkin ve altı çocuk sessizce öğle yemeği yiyordu. Masa jambon, sebze ve mısır ekmeği ile doluydu ve bir turta büfede bekliyordu.

"Burada ne halt ediyorsunuz?" Jace bağırarak tüm gözlerin ona çevrilmesine neden oldu. "Kullandığım dil için özür dilerim hanımefendi," dedi içeri girerken şapkasını çıkararak, "ama burada ne arıyorsunuz?"

Frank Everett, "Bütün gece mısır yüklemek için ayaktaydım," dedi. "Daha yeni kalktım."

Jace ona ters ters baktı. "Ona söylemedin, değil mi?"

Frank sandalyesinde arkasına yaslandı. Üzerinde askılı kirli donu vardı. Esnedi ve kolunu kaşıdı. "Doğrusunu söylemek gerekirse Bay Montgomery, her şeyi anladığımdan emin değilim."

Jace'in öfkesi onu terk etti ve yerini utanca bıraktı. Ayakkabısının burnuna baktı.

Adamın karısı ayağa kalktı. "Oturup yemeyecek misiniz? Yeterince var. Sanırım sen Frank'e mısır taşıma işini veren adamsın."

"Evet, öyleyim." Şimdi buradaydı ve yapmayı planladığı şey çok saçma görünüyordu. "Ama yemek yiyemem. Beni bekleyen biri var."

Frank şaşkın bir ifadeyle karısına döndü. "Senin hasta olmanı ve çocukların aç kalmasını istiyor, sonra da buraya genç bir bayan getirip hepimizi kurtarmak istiyor. Bana hiç mantıklı gelmiyor."

Bayan Everett düşünürken bir an için kaşlarını çattı, sonra yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Neden, Frank, o aşık."

Büyük çocuklar başlayınca Jace'in yüzü daha da kızardı.

Bayan Everett sözü devraldı. "Birkaç gün dinlenmekten memnun olurum ve eğer kasabalı kadınlardan biri bizi kurtarmak isterse, kesinlikle kurtarabilir." Çocuklarına baktı. "Sarah, Lissie'nin senin hoşlandığın Simons'ların en yaşlısıyla göz göze geldiğini gördüm. Ve kardeşin Frank Jr. haftanın her günü senden daha hızlı koşup seni vurabileceğini söyledi."

En büyük kızlar hemen kulak tırmalayan bir tartışmaya girdiler ve en büyük iki oğlan, tek bir kelime bile konuşmadan, yumruklar havada uçuşarak birbirlerine düştüler. En küçük çocuklar korkarak ağlamaya başladı.

Frank ailesine, saçlarını yolmaya başlamak üzere olan kızlara, yerde yuvarlanıp birbirlerini öldürmeye çalışan oğullarına, ağızları yüzlerinden daha büyük olacak kadar enerjik çığlıklar atan bebeklere ve sonra tekrar Jace'e baktı. "Bir kadına kur yapmak istediğine *emin* misin?" diye bağırdı gürültünün üzerine.

Bayan Everett kocasını iterek geçti. "Hadi git." diye bağırdı Jace'e. "Sen git genç hanımını al ve buraya getir. Gördüğü en muhtaç aile biz olacağız."

Jace başıyla onayladı ve Colorado'nun serin havasının verdiği huzurla dışarı çıktı. Nellie'ye dönmek için acele etmedi. Bu saçmalığı sahnelemekten hoşlanmıyordu ama onu ailesinin boyunduruğundan kurtarmanın başka bir yolunu da bilmiyordu. Döndüğünde Nellie sessizce oturmuş onu bekliyordu ve yavaşça kulübeye geri döndüler. Oraya vardıklarında Nellie'ye ona yalan söylediğini, Bayan Everett'in hasta olmadığını ve Jace Bay Everett'e iş verdiği için ailenin açlıktan ölmediğini söylemeye hazırdı. Ama kulübeye girdikleri anda yaptığı şeyden memnun olmuştu. Altı çocuk da gözyaşlarıyla dolu yanaklarıyla üzgün ve kimsesiz görünüyordu. Evde bir lokma yiyecek yoktu; Bayan Everett çok kötü görünüyordu, yatakta yatıyordu; ve Frank ile arabası gitmişti.

Nellie hemen işi devraldı. Birkaç dakika içinde arabayı boşaltmış, ocağı yakmış ve yemeği pişirmişti. Jace başından beri Nellie'nin gerçekte nasıl biri olduğuna dair bir fikre sahipti ama fikirleri gördüklerine değil hissettiklerine dayanıyordu. Şimdi, korkunç ailesinin etkisinden kurtulmuş, çiçek açmıştı. Burada ona sade, şişman ve yaşlı olduğunu söyleyen bir Terel yoktu. Babası da

sahip olduğu her şey için minnettar olması gerektiğini hatırlatmak için oradaydı.

Kulübede sadece onun harika olduğunu düşünen sekiz kişi vardı, çünkü Jace, Nellie'nin çocukları sevmesinin, çocukların Nellie'yi ne kadar sevdiğiyle alakası olmadığını gördü. Gelişinden bir saat sonra altı çocuğun hepsi birden onunla konuşmaya başlamıştı. En küçük kız Nellie'nin tamir etmesi için bir oyuncak bebek çıkardı, oğlanlar kahramanlıklarıyla övünüyorlardı ve en büyük kızlar kasabadaki genç erkekler hakkında her şeyi bilmek istiyorlardı. Nellie onlara Jace'in on yedi yaşındaki çok yakışıklı Zachary Taggert'in akrabası olduğunu söyledi ve bundan sonra Jace için huzur yoktu.

Nellie ayrıca Bayan Everett'le de ilgileniyor, ona tepside bir tabak yemek getiriyor, yastıklarını kabartıyor ve genel olarak onu hayatında hiç olmadığı kadar rahat ettiriyordu,

Jace koşuşturmanın içinde arkasına yaslanıp izledi ve katıldı. Hayatında kendini hiç bu kadar evinde hissetmemişti. Bir çocuğu kucağına almış, Nellie'nin turtta için hamur açmasını ve bir oğlana yardım izliyordu. En büyük kızlar yumurta toplamaya ve inek sağmaya gitmiş, bir çocuk da atları beslemişti.

Jace kucakındaki çocuğun başının üzerinden baktı ve Nellie'yle bir gülümseme alışverişinde bulundu. Hayatında istediğı tek şey buydu. Hiçbir zaman bir sürü kadın isteyen kardeşi Miles gibi olmamıştı. Hayır, Jace sadece bir eş ve çocuklarla dolu bir ev, güvenli bir yer ve sevileceğini bildiğı bir yer istemişti.

Nellie masanın karşısında, kucakında sarışın çocuğuyla oturan adama baktı ve onun kendisine hiçbir konuda yalan söylemediğini biliyordu. Eğer ona değer verdiğini söylüyorsa, gerçekten de değer veriyordu. Eğer başka kadınlarla çıkmadığını söylüyorsa, çıkmamıştır. Ona gülümsedi ve aklından hayatının geri kalanında ona gülümsemeye devam etmek istediğı geçti.

Birkaç gün yetecek kadar yemek pişirdiğinde, en küçük iki çocuğu yıkadığında ve diğerlerini yatağı yatırdığında, saat gecenin dokuzuydu ve dışarısı tamamen karanlıktı.

Nellie evin sessizliğinde Jace'e, "Ailemin yanına dönmeliyim," dedi. "Ama Bayan Everett'i yalnız bırakmaktan nefret ediyorum."

Jace elini tuttu ve onu dışarıya, serin ve temiz havaya çıkardı. Evin sıcaklığından ayrılmak onu ürpertmişti. Onu göğsüne doğru çekti ve kollarını etrafına doladı. "Yakında kış olacak. Kış ve kar ve yanan ateşler ve-"

"Noel," dedi.

"Noel için ne istediğimi biliyorum," dedi boynuna sokularak.

"Jace..."

"Bu güzel için Biliyorum Ben de Sonunda mezun oldu
itibaren olmak Bayım.

Montgomery."

Ona yaslandı. Burada ve şimdi, bu adama bu kadar yakın dururken, bu anın sonsuza dek sürebileceğine neredeyse inanabilirdi. "Eve gitmeliyim," dedi ama adamın kucağından kalkmak için hiçbir çaba göstermedi.

"Arabada fener yok ve ay da görünmüyor. Bu gece burada kalmak zorundayız." Ona daha sıkı sarıldı. "Sanırım tüm bu refakatçilerle güvende olacaksın."

Onun kollarında döndü. "Güvende olmak istediğimden emin değilim."

Adamın nefesini içine çektiğini hissetti, sonra onu uzun, derin ve sevgiyle öptü, ona her geçen gün daha fazla değer verdiğini hissettirdi.

Verandadan bir dizi kıkırdama geldi.

"Bir dinleyicimiz var," diye fısıldadı kulağını ısırırken.

"Öyle görünüyor." Kadın onu bırakmak istemiyordu ama kıkırdamalar tekrar başladı, bu yüzden kollarını indirdi ve adam elini tuttu ve kulübeye doğru geri dönmeye başladılar. Önlerindeki kulübeye koşturan çocukların sesi geliyordu.

Jace, "Çocuklarımız böyle davranırsa kışlarını bronzlaştırırım," dedi.

Nellie güldü. "Birine, hele de bir çocuğa vurduğunuzu hayal bile edemiyorum."

"Belki de olmaz. Belki de bizim yatak odamızı evin bir ucuna, çocuklarınıkini de diğer ucuna koyarım."

Nellie ancak daha sonra, kızlarla birlikte yatağa girdiğinde, sanki evlilikleri kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi konuştuklarını fark etti. Gülümseyerek uyumaya gitti.

Yedinci Bölüm

Nellie ertesi sabah uyandığında hâlâ gülümsüyordu. Altı çocuk ve üç yetişkine kahvaltı hazırlamak için yapılacak çok şey vardı ama o bu koşuşturmayı ve aktiviteyi seviyordu. Çocuklar Jace'in disiplin söz konusu olduğunda kolay lokma olduğunu gördüler ve o günkü işlerini yapmamak için konuştular. Nellie ancak sağılmamış inek böğürdüğünde, soba için odun olmadığında ve kuyudan su getirilmediğinde peşlerinden gitti.

Jace onunla alay etti, önlüğünün iplerini çözdü, sonra Nellie'yi onlarla oynamaya ikna etti. Çocuklar saman balyalarını ahırın çatısına yığdılar, sonra da bir kaydırak yaptılar. Bir sürü alay ve gülüşmeden sonra Jace ve çocuklar Nellie'yi de kaydıraktan kaymaya ikna ettiler. Jace onun arkasına oturdu, bacaklarını Nellie'ninkilerin yanına uzattı ve birlikte aşağıya doğru kaymaya başladılar, aşağıya bir saman ve iç eteklik yığını halinde indiler. Jace ona kendini düzeltmesi ve itibarını geri kazanması için "yardım" etmeye çalıştı ama elleri bir anda kızın üzerindeydi ve kız o kadar çaresizce gülüyordu ki tekrar samanların üzerine düştü, çocuklar da onun ve Jace'in üzerine yuvarlandı.

Hava almak için ayağa kalktığı anda, başlarında duran şerifi ilk başta fark etmedi.

"Merhaba," diyebilirdi, bir yandan saçındaki samanı çekerken bir yandan da bir çocuğu düzeltmeye çalışıyordu.

"Nellie," dedi şerif, "tüm Chandler'ın seni aradığını biliyor muydun? Kaçırıldığına ya da daha kötüsüne dair söylentiler var."

Nellie gözlerini kırpıştırarak adama baktı. "Ama bir not bırakmıştım," diyebildi ve dönüp yanındaki samana yarı gömülmüş olan Jace'e baktı. Adam gözlerini kaçırdı ve Nellie onun notu çaldığından hiç şüphesi olmadığını anladı.

Şerif, "En iyisi benimle geri dön, Nellie," dedi, "ve herkese iyi olduğunu göster."

"Nellie," dedi Jace, elini onun omzuna koyarak, "seninle geri döneceğim. Kaybolmanın benim hatam olduğunu açıklayacağım."

"Yapmasan iyi olur," diye fısıldadı. Onu evde nelerin beklediğini biliyordu: babasının öfkesi, Terel'in gözyaşları ve onları bu kadar endişelendirdiği için kendi suçluluk duygusu. "Onlarla yalnız yüzleşmeliyim, ayrıca Bayan Everett kadar çocuklarla kalman gerekiyor."

Jace onu şerifin arabasına kadar götürdü ve merdivenleri çıkmaya başladığında onu kendisine doğru çevirdi. "Nellie, sana çok sert davranmalarına izin verme. Bugün daha sonra babanı görecekim ve açıklayacağım."

"Hayır," dedi hemen, "işini kaybedebilirsin."

Ona gülümsedi. "İşim hakkında endişelenme." Herkesin onu kollarına aldı ve öptü. "Yarın iş için Denver'a gitmem gerekiyor ama Hasat Balosu'nun olduğu gün dönecekim. O zaman görüşürüz." Onu tekrar öptü. "Her dansı benim için sakla."

Kadın ona başını salladı ve isteksizce onu serbest bıraktı; adam da kadının arabaya binmesine yardım etti.

Araba hareket etmeye başladığında Jace, "Kızıma iyi bak şerif," diye seslendi.

Nellie arkadan baktı ve Jace'e, çocuklara ve geceliğiyle verandada duran Bayan Everett'e el salladı. Bir damla gözyaşını sildi ve önündeki yola bakmak için döndü.

Onu evde karşılayan şey hayal ettiğinden de kötüydü. Babasını hiç bu kadar öfkeli görmemişti.

"Bildığım kadarıyla öldürülmüş olabilirdin," diye bağırdı. "Kız kardeşin ve ben, kasabanın yarısından bahsetmiyorum bile, bütün gece seni aradık. Sen... sen..." Konuşamayacak kadar öfkeliydi.

Terel'in böyle bir sorunu yoktu. Dantel süslemeli bir mendile ağladı. "Chandler'ın alay konusuyum. Kendi kız kardeşim o adamla oynuyor. Geceyi nerede geçirdin, Nellie? Onunla mı?"

Konuştukları her kelimedede Nellie'nin içine suçluluk duygusu sızıyordu. İkisinden biri bütün bir gece boyunca ortadan kaybolursa, endişeden hasta olurdu. Bir yanı Jace'in notu yok etmiş olmasına seviniyordu, yoksa son yirmi dört saati hatırlayamayacaktı. Diğer bir yanı ise ailesini bu kadar endişelendirdiği için çok üzgündü.

"Bizi umursadığına inanmıyorum, Nellie," dedi Terel hıçkırarak. "Bize yaşattığın sefalet umurunda değil."

"Evet, biliyorum," dedi uysalca.

"Ama böyle bir şeyin tekrar olmasını ne engelleyecek? Bana öyle geliyor ki Bay Montgomery'nin tek yapması gereken küçük parmağını oynatmak ve siz de koşarak geliyorsunuz."

"Öyle değil," dedi Nellie ama öyle olduğunu biliyordu. Eğer Jace tekrar onunla gitmesini isterse, muhtemelen giderdi. "Seni endişelendirdiğim için özür dilerim. Gerçekten özür dilerim." Gözyaşları akmaya . Gerçekten de çok düşüncesiz bir davranış sergilemişti. "Keşke..."

"Ne diliyorsun?" Charles sert bir şekilde söyledi.

"Keşke ikiniz de benden istediğinizi alabilseydiniz," dedi ve hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak odadan çıktı.

Terel ve Charles onun ardından bakakaldılar. Anlaştıkları tek bir konu vardı: Nellie'den istedikleri şey rahatlarına müdahale etmemesiydi. Doğruyu söylemek gerekirse, ikisi de Nellie'nin yokluğuna çok üzülmemişti ama rahatlarının bozulmasına çok kızmışlardı. Charles dün gece soğuk bir akşam yemeği yemiş, Terel eve döndüğünde giysilerinin ütülenmemiş olduğunu görmüştü ve bugün de Nellie evde kalıp yemek hazırlamadığı için çay partisini iptal etmek zorunda kalmıştı.

Charles, "Bu umarım gerçekleşecek bir dilek," diye mırıldandı.

Terel, K  m  r Caddesi'nden terzisine doğru ilerledi. Hasat Balosu için giyeceği elbisenin bir provası daha vardı ve sonra hazır olacaktı. Elbiseye çok fazla para harcamıştı ama babasının   fkesini sonra d  şünecekti.   zellikle elbiseden çok memnundu. Eteğinde ve bedeninde y  zden fazla pembe ipek g  l vardı. Kısa kollar dantellerle kaplıydı ve pembe ipek karamelli d  k  ml   bir   st eteğin altında dantelden bir etek vardı.

Balo gecesini Taggerts'lara yapacağı girişi d  ş  nd  k  e g  l  msemekten kendini alamıyordu. Aslında pek çok şey için g  l  msemekten kendini alamıyordu. En iyisi ve en şaşırtıcı olanı, Hasat Balosu için bir davetiyeinin kendisine ulaşmış olmasıydı. Geçen yıl o çocuklarla yaşadığı k    k karışıklıktan sonra bir daha asla davet edilmeyeceğinden emindi. Ama Terel artık o kadar pop  ler olduğunu tahmin ediyordu ki Taggert'ler onu g  rmezden gelemezdi. Ayrıca, son d  rt g  nd  r Nellie tam bir neşe kaynağıydı. Ev hiç bu kadar sorunsuz çalışmamıştı. Yemekler zamanında ve lezzetliydi ve Terel'in t  m giysileri m  kemmek bir şekilde  t  lenmiş ve gardırobuna asılmıştı.

Nellie'nin kaybolduğu geceden bir daha s  z edilmemişti ve Bay Montgomery'den de bir iz yoktu. Haftalar s  ren kargaşadan sonra Grayson ailesi normale d  n  yor gibi g  r  n  yordu. Ancak Terel artık Chandler'ın en çok aranan gen   kıızıydı ve kendisine gelen t  m davetleri kabul etmesi m  mk  n değildi. Ve babasının işleri her zamankinden daha iyi gidiyordu.

Bir saat sonra Terel, terzisinin at  lyesinde aynanın karşısında dururken balo elbisesinin içinde kendine baktı ve g  l  msedi. Her şeye rağmen, g  ky  z  nde tek bir bulut bile yoktu.

"Evet, m  kemmek," dedi Terel. "Evime g  nder."

Terzi sonunda Terel'i memnun edebildiği için mutluydu. Bu kadar çok g  l   yapmak çok zaman almıştı. "Nellie'ninkini de g  ndereyim mi?"

Terel aynanın   n  nde pirouet yapmayı bıraktı. "Nellie'nin nesi?"

"Hasat Balosu için elbisesi. Nellie'nin balo elbisesini sizinkiyle aynı anda evinize göndereyim mi, yoksa son bir prova mı ister?"

O kadar meşguldü ki, Nellie'nin de baloya davet edildiğini tamamen unutmuştu.

"Elbiseyi göreyim," diye fısıldadı Terel.

"Elbette," dedi terzi, perdenin arkasından çalışma odasına geçerken gülümseyerek. "Onunla çok gurur duyuyorum. En iyi tasarımlarımdan olduğunu düşünüyorum. Nellie'nin bu kadar mükemmel bir kıyafet zevki olduğunu hiç bilmezdim. Tabii ki tüm kasaba Nellie'de hiç fark etmedikleri çok şey olduğunu söylüyor. Ben kendi adıma onun güzel olduğunu hiç fark etmemiştim." Perdeyi aralayarak geri çekildi, kollarında buz mavisi satenden bir elbise vardı. "Nellie elbisenin içinde çok güzel görünüyor, gerçekten çok güzel."

Elbise çok sade, omzu açık, dekolteliydi ve Terel, Nellie'nin bu elbisenin içinde gerçekten de çok güzel görüneceğini biliyordu.

Terzi Terel'in donuk yüzüne baktı. "Yanlış bir şey mi söyledim? Belki de Nellie bunu bir sürpriz olarak düşünmüştü ve şimdi ben bunu mahvettim."

"Evet," dedi Terel, toparlanmaya çalışarak. "Sanırım bunun bir sürpriz olması gerekiyordu. Nellie'nin baloya gelebileceğini umuyordum ama gelebileceğinden emin değildim."

"Nellie bu konuda bir şeyler söyledi. Aslında söylediği şey oldukça tuhaftı. O akşam hem sen hem de baban dışarıda olacağınız için, baloya gitmesinin sizin rahatınızı bozacağını düşünmediğini söyledi. Tuhaf değil mi? "Rahatını bozmak. Aynen böyle söyledi."

Terel başını Nellie'nin güzel elbisesine çevirdi. "Belki de elbiseleri ayrı ayrı gönderseniz daha iyi olur, böylece Nellie'nin elbisesini gördüğümde şaşırabilirim."

"Evet, tabii ki. Bu iyi bir fikir."

Daha sonra Terel sokağa çıktığında ne yapacağını biliyordu. Beş-on bir markette durdu ve büyük bir torba çocuk misketi aldı.

Nellie yatağının üzerine örtülmüş olan balo elbisesini düzeltti. Mavi ipeğe dokunduğunda içinde bir beklenti çırpıntısı vardı. Bu gecenin çok özel olacağını biliyordu. Bir an için gözlerini kapadı ve Jace ile vals yaptığını hayal etti.

Kapının çalınması onu gerçeğe döndürdü. İlk aklına gelen elbisesini saklamak oldu ama Nellie kıpırdayamadan Terel içeri girdi.

"Nellie, merak ettim-" diye başladı Terel, ama sonra elbiseyi gördü. "Ne kadar güzel, ne kadar olağanüstü güzel." Nellie'ye şaşkınlıkla baktı. "Senin de bu akşam baloya gideceğin tamamen aklımdan çıkmış."

Nellie yüzünün kızardığını hissediyordu. "Bay Montgomery beni davet etti, ben de siz ve babam bu akşam evde olmayacağınız için dışarı çıkmamın sizin için bir sakıncası olmayacağını düşündüm. Bütün balo boyunca kalmazdım. I..." Terel'in yüzündeki öfkeyi gördüğünde akşam için umutlarının azaldığını hissedebiliyordu.

"Nellie, sanki babam ve ben canavarmışız ya da daha kötüsü hapisteymişiz gibi davranıyorsun. Bir canavar olarak görülmekten hoşlanmıyorum."

"Hayır, tabii ki hayır. Sizi kırmak istemedim. Sadece senin rahatına engel olmak istemedim. Baloya gitmek zorunda değilim. Gidebilirim."

Terel odanın içinde birkaç adım attı ve Nellie'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Ne kadar aptalsın. Gerçekten de benim rahatım. Önemli olan *senin* rahatın." Yataktan elbiseyi aldı. "Bu çok güzel ve bunu giydiğinde sen de çok güzel olacaksın. Oh, Nellie, oradaki en güzel iki kız olacağız."

Nellie gülümsedi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bundan eminim." Elbiseyi ışığa doğru tuttu. "Bu gerçekten çok zarif bir ipek ve rengi senin için mükemmel. Kendiniz mi seçtiniz?"

"Evet," dedi Nellie, rahatlamaya başlamıştı ve neden korktuğunu merak ediyordu. Elbiseyi Terel'den bilerek saklamış, baloya gideceği gerçeğini gizlemişti.

Terel elbiseyi kırıştırmamak için dikkatlice kollarına geçirdi. "Birlikte giyinmeliyiz. Saçını yapmana yardım edeceğim ve-Nellie, opal kolyem bu elbiseyle harika durur. ," dedi kapıya geldiğinde. "Orada öylece durma, yapacak işlerimiz var. Yarın kasabadaki herkes Grayson kızları hakkında konuşuyor olacak."

Nellie kendini o kadar mutlu hissetti ki ağlamak istedi. Ne için endişelenmişti ki? Gülümseyerek Terel'i odadan çıkarken takip etti.

Üç saat sonra Nellie, Terel'in odasındaki uzun aynanın önünde durdu. Elbisesi umduğundan da güzel görünüyordu ve opal kolye elbiseyle mükemmel uyum sağlamıştı. Saçlarının bir tarafı diğerine göre daha dolgundu ve alnının üzerindeki bukleler saç maşasından dolayı yanmıştı ve biraz tuhaf görünüyordu ama Terel saç konusunda pek iyi olmadığını itiraf etti. Nellie buna aldırmadı. Nellie ilk kez kendisine bakan yansımanın güzel olduğunu düşündü ve iyi görüldüğünü hissetmenin yanı sıra, kız kardeşiyle geçirdiği keyifli üç saat nedeniyle içinin ısındığını hissetti. Bu öğleden sonra, Nellie'nin sık sık hissettiği gibi anne-kızdan gerçekten kız kardeşlermiş gibi görünüyordardı. Birbirlerinin saçlarını düzenlemişler, korselerinin iplerini çekmişler ve birbirlerinin elbiselerini bol bol beğenmişlerdi.

"Benim için kumaş seçmeniz gerekecek," dedi Terel, soğuk mavi elbisesi içindeki Nellie'ye bakarak. "Belki benim için farklı bir balo elbisesi seçerdin."

Yaklaşan akşamın sevincinden neredeyse başı dönecek gibi olan ve ilk kez kendini yaşlı ve rüküş hissetmeyen Nellie düşünmeden konuştu. "Daha az gül ve pembenin o tonu değil."

Terel'in gülümsemesi yüzünü terk etti. "Oh?"

Nellie'nin neşesinin bir kısmı kaçtı. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Sadece demek istedim ki..." Ne söyleyeceğini bilemedi.

Terel tekrar gülümsedi ve tuvalet masasına oturdu. "Belki de haklısın. Bir dahaki sefere elbiselerimi benim için seçmeni istiyorum. Aman Tanrım, saate bak! Erkekler yakında burada olur."

Jace'i tekrar görme düşüncesi bile Nellie'nin nefesini hızlandırmıştı.

"Aman Tanrım," dedi Terel, "yine yaptım. Mürekkep Ő sesinin kapağını unutmuşum. Teşekkür notları yazıyordum ve kapağını unuttum. Nellie, Ő seyi bana uzatır mısın? Ve dikkatli ol, sakın dökme."

Hala Jace'i düşünen Nellie gülümseyerek yatağın yanındaki masaya gitti ve  ini mürekkebi Ő sesini aldı. Terel'in misket torbasını açıp yere attığını görmedi. Misketler yerde yuvarlanmaya başlayınca Terel  ks r k krizine girerek gürültüyü bastırdı. Nellie endiŐeyle kız kardeşinin yanına koştu. Daha    adım atmamıŐtı ki bir miskete basıp kaydı ve Terel'in yatağına yanlamasına düştü.

"Nellie!" Terel haykırdı. "Şu bak!"

Nellie dehşet içinde güzel elbisesine, eteğini kaplayan mürekkebe baktı. Elbise tamir edilemeyecek kadar mahvolmuŐtu.

" abuk, çıkar Şunu. Mürekkebi ıslatacağız ve-"

"Mahvoldu," diye fısıldadı Nellie, ayağa kalktı, sonra eğilip iki misket aldı.

"geldiler?" Terel sordu. "Yerdeydiler."

Terel dehşet içinde elini ağzına götürdü. "Oh, hayır, Nellie, ayağının kaymasına bu mu neden oldu? Bilyeleri Taggert çocuklarına götürmek için almıŐtım. Geçen yıl olanlar için Taggert'ların beni affetmesine yardımcı olabileceğini düşündüm. Hiç düşünmemiştim-"

Terel daha çok Şey söyledi ama Nellie dinlemiyordu. Bir yanı kendine, bu akşamı mahvedecek bir Şey olacağını bilmesi gerektiğini söylüyordu. olmasını o kadar çok istemişti ki. Bir başka yanı ise öfkeliydi. Terel bunu ona nasıl yapabilmiŐti?

"Bu bir kazaydı," diye mırıldandı kendi kendine.

"*Elbette* bir kazaydı," dedi Terel kızgın bir ifadeyle. "Benim yapabileceğimi düŐünmüyorsun değil mi..." Ellerini yüzüne kapattı. "Nellie, elbiseni mahvetmek isteyebileceğimi düşünecek kadar benden nasıl nefret ? *Neden* seni incitmek isteyeyim ki?"

Nellie'nin öfkesi Terel'e sarılırken onu terk etti. "Özür dilerim. Elbette bir kazaydı. Elbette böyle bir şey yapmazdın." Elbisesine baktı. Artık baloya gidemeyecekti, çünkü ona uygun başka bir elbisesi yoktu.

Terel Nellie'den uzaklaştı. "Acele edip sana giyecek başka bir şey bulmalıyız. Adamlar yakında burada olur."

"Başka hiçbir şeyim yok," dedi Nellie yorgun bir sesle.

"O zaman benim bir şeyimi giymen gerekecek. Benim yeşil elbisemi giyebilirsin. Bu renk sana çok yakışacak."

Nellie saygınlığını korumaya çalışıyordu. "Sizin elbiselerinizden birini giymem mümkün değil. Ben çok... Ben senin bedeninde değilim."

"Oh," dedi Terel, Nellie'ye bakarak. "Dikişleri bile yeterince açabileceğimizi sanmıyorum. Bir elbise ödünç almamız gerekecek. Şimdi, kasabada senin bedeninde kim var?"

"Kimse benim ölçülerimde değil," dedi Nellie gözyaşlarıyla savaşıyor. "Hem de hiç kimse." "Bayan Hutchinson," dedi Terel düşünceli bir ifadeyle. "Evet, bu, gidiyoruz. Bayan Hutchinson'a ve-"

Bayan Hutchinson kasabanın kenarında yaşayan korkunç yaşlı bir kadındı. Bir ons olsa üç yüz kiloydu ve bir erkek gibi giyiniyor ve yetiştirdiği domuzlar gibi kokuyordu. Gençliğinde katır derisi yüzdüğü söylenirdi.

"Hayır," dedi Terel, "Bayan Hutchinson'ın asla balo elbisesi olmaz. Ama şehirde sizin kadar büyük başka kim var?"

Ağlamamak için kendini zor tutan Nellie'nin boğazındaki kaslar çalışıyordu. Bayan Hutchinson kadar şişman mıydı?

Terel omuzlarını geriye attı. "Gitmeyeceğim. Eğer kız kardeşim , ben de gitmem."

Nellie elinin tersiyle gözlerini sildi. "Bu çok saçma. Elbette gideceksin."

Terel yerden misketleri toplamaya başladı. "Hayır, yapmayacağım. Burada tek başına kalmana izin verirsem nasıl bir kardeş olurum, ayrıca o benim mürekkebidim ve misketleri alan bendim. Ve öksürüğüm onları masadan düşürmüş olmalı. Onları masadan düşürmemeliydim."

Öksürdüm. Son zamanlarda neden öksürdüğümü bilmiyorum. Dr. Westfield'ı görmeliyim. Bu gece evde kalıp dinlensem iyi olacak. Sen ve ben kurabiye yaparız, sen de hepsini yersin. Evet, Nellie, öyle yaparız. Şimdi, elbisemi çıkarmama yardım eder misin? Zaten çirkin bir elbise olduğunu söylemiştin."

Terel'in sözleri Nellie'nin kendini düşünmeyi bırakmasını sağladı. "Elbisen çok güzel, sen de çok güzelsin ve baloya gitmelisin."

"Sensiz olmaz."

Nellie'nin Terel'i baloya onsuz gitmeye ikna etmesi kırk beş dakika sürdü. Kavalyesi geldi ve Nellie Terel'i onsuz gitmeye ikna etmeye çalışırken otuz dakika boyunca salonda beklemek zorunda kaldı. Ama sonunda Terel eskortuyla birlikte güller, danteller ve pembe ipekler içinde ayrıldı ve Nellie kapıyı arkalarından kapattı.

Hâlâ mavi elbisesini giyyordu, mürekkep lekesi artık eteğin çoğunu kaplamıştı. Açlık ona saldırdı, derin, kemirici bir açlık. Kapıdan uzaklaştı ve mutfığa doğru ilerlemeye başladı ama kapının çalınması onu durdurdu. Kapıyı açtığında Jace'in orada durduğunu gördü. Koyu renk gece kıyafetleri giymişti ve bir peri masalındaki prens kadar yakışıklı görünüyordu.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi, "ama tren yolunda inekler vardı ve tren gecikti ve-Nellie, sorun ne?"

Bunu söylerken bile onu kollarına çekti ve bir saatten uzun süredir tuttuğu gözyaşları dökülmeye başladı. Jace onun ne söylediğini güçlkle anlayabildi. Başını omzundan çekti ve parmaklarını çenesinin altına koydu. "Gidemeyecek olman da neyin nesi?"

"Elbisem mahvoldu."

Eteğine bakmak için geri adım attı. "Küçük kız kardeşin yine iş başında mı?"

"Bunu Terel yapmadı. Öksürüyordu, misketler düştü ve ben -"

"Uh-huh. Elbette." O çekildi dışarı onun
MENDİL ve silinmiş
Nellie'nin gözleri. "Şimdi tatlım, burnunu sümükür, çünkü

Sizin için bir sürprizim var." Geri adım atınca arkasında biri kadın biri erkek iki kişi belirdi. Adamın kolları kutularla doluydu, kadın ise küçük bir deri çanta taşıyordu. Nellie soru sorarcasına Jace'e baktı.

"Bu Houston'ın hizmetçisi ve saçınızı yapmaya geldi." Nellie'nin başındaki buklelere baktı. "Terel seninkini yaktı mı?"

"İsteyerek , o-"

"Ve adamın senin için birkaç parça giysisi var."

"Giysi mi? Anlamıyorum."

"Yukarı çık ve Elsie'nin seni giydirmesine izin ver. Her şeyi sonra açıklayabilirim. Kız kardeşin gitti, değil mi? Bu elbiseye mürekkep bulaşmasını ve saçlarını yakmasını istemiyorum."

"Terel yapmadı-"

"Kay!" diye emretti ve Nellie ona itaat ederek, iki hizmetçiyi de arkasına alarak merdivenleri hızla .

Houston'ın hizmetçisi hızlı, becerikli ve saç konusunda çok iyiydi. "Ne kadar güzel, gür saçlar," dedi Nellie'nin saçlarını ustalıkla toplayıp yerine tuttururken. "Ve ne mükemmel bir cilt!"

Nellie kadının iltifatları karşısında kızardığını hissetti. Elbiseyi gördüğünde ise Nellie'nin nutku tutuldu.

"Harap olmuş elbisenizi çıkarmalıyız ve-"

"Bunu giyemem," diye soluk soluğa kaldı Nellie. "Benim için çok güzel." Elbise cennet gibi bir gümüş satendi ve eteğinin her tarafı tohum incilerle işlenmişti. Düşük, kare kesimli korsajın kolları gümüş dantelden yapılmıştı. Nellie'nin o güne kadar gördüğü en zarif, en ilahi güzellikteki elbiseydi.

Houston'ın hizmetçisi Nellie'nin tereddütlerine katlanamadı. Birkaç dakika içinde Nellie'yi harap elbiseden çıkarıp gümüş elbiseyi giydirdi. Nellie aynanın önünde durmuş kendine bakıyordu. Gördüğü yansımanın kendi yansıması olduğuna inanamıyordu.

"Ve şimdi de mücevherler," dedi Elsie. Nellie'nin boynuna üç kat elmaştan oluşan bir kolye taktı, sonra da kulaklarına daha fazla elmaş taktı. Nellie'nin saçına da üç elmaş kümesi taktı.

"Bu ben miyim?" Nellie aynaya doğru fısıldadı.

"Büyüleyici," dedi Elsie gülümseyerek. "Oradaki en güzel kız sen olacaksın."

Nellie aynadan başka tarafa baktı. "Ben bir kız değilim ve bu bedenle güzel de değilim."

"Bay Montgomery bedeninizde bir sorun olduğuna inanmıyor gibi görünüyor."

"Öyle değil, değil mi?" Nellie şaşkınlıkla aynaya baktı. Bu gece neredeyse yaşlı bir kız olmadığına, en güzel çağını geride bırakmış şişman bir kadın olmadığına inanacaktı.

"Bu daha iyi," dedi Elsie gülerek. "Umarım bu gece harika vakit geçirirsiniz."

"Ben de öyle." Nellie gülümsedi ve Terel'i düşündü. Artık Terel'in mürekkep kazası yüzünden kendini kötü hissetmesine gerek kalmayacaktı.

Alt katta, Jace'i gördüğünde görünüşüyle ilgili tüm şüpheleri yok oldu. Nellie hayatında ilk kez, güzelliği bir erkeğin gözlerine yansıdığına bir kadının kendini ne kadar güzel hissedebileceğini deneyimledi. Jace ona hayranlıkla baktı ve Nellie değiştiğini hissetti. Jace'in hayranlığının tadını çıkararak merdivenlerden aşağı süzüldü.

"Bu çiçekler benim için mi?" diye sordu onun önünde dururken. Adam ağzı açık ona bakıyor, tek kelime bile edemiyordu.

Elsie, Nellie'nin omuzlarına vizon bir pelerin geçirirken Nellie güldü ve çiçekleri onun elinden aldı.

"," dedi Elsie, onları kapıdan çıkmaya zorlayarak.

Arabada Taggert'ların evine doğru giderken, Jace sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakmaya devam etti. Baloya vardıklarında Nellie, Elsie'nin belki de haklı olduğunu, sanki dünyanın en güzel kadını olduğunu düşünüyordu.

Baloya en son gelenler onlardı ve bir uşak Nellie'nin pelerini çıkarmasına yardım etmeye başladığında Jace onu sahiplenerek itti.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın," diye fısıldadı Jace. "Başka bir erkeğin sana bakmasını istediğimden emin değilim."

Nellie ona gülümsedi. "Eminim burada benim gibi şişman ve yaşlı bir hizmetçinin güzel olduğunu düşünecek tek erkek sizsiniz," dedi ama ilk kez bu sözlere inanmamıştı. Bu gece, bu elbisenin içinde kendini şişman ya da yaşlı hissetmiyordu.

Balo salonunun içinde diğer erkekler de Nellie'ye Jace'in baktığı gibi bakıyorlardı.

"Bu Nellie Grayson mı?" diye sordu bir adam. "Terel'in kız kardeşi mi?"

"Terel kim?"

Adamlar gülerek Nellie ve Jace'in üzerine çullandılar.

"Eee?" Houston, Nellie'ye bakarken kocası Kane'e sordu. "'Şişman kadınlar' hakkında ne demiştin?"

Kane sırıttı. "Şişmanlık var, bir de şişmanlık var. Bir şeftaliye benziyor, bir şeftali kadar dolgun ve olgun."

Houston kolunu kocasınınkinin arasından geçirdi. "Şeftalilere olan sevgini bildiğimden, Nellie'den uzak durmanı tercih ederim."

Karısına gülümsedi. "Bahse girerim o küçük kız kardeşi Nellie'nin görünüşünden hoşlanmayacak."

Houston yumuşak bir sesle, ", " dedi.

Terel'in kendisine hayranlık duyan erkeklerin onu terk ettiğini fark etmesi biraz zaman aldı. Geldiğinden beri odadaki en popüler kız olmuştu. Önümüzdeki haftalarda yapılacak danslar ve sosyal etkinlikler için davetiye yağmuruna tutulmuştu. Güzel, yaldızlı bir sandalyeye oturmuş ve tebaasıyla konuşan bir prensesin tüm küçümseyiciliğiyle mahkemeyi yönetmişti. Louisa, Charlene ve Mae bir köşede birlikte durmuş ve Terel'e öfke dolu bakışlar atmışlardı. Her bakış Terel'in daha da iyi hissetmesine neden olmuştu.

Sayının azaldığını fark edene kadar altı adam gitmişti. Çok yakışıklı bir adamın diğerine yumruk attığını ve başıyla hareket ettiğini gördü. Her iki adam da kalabalığın içinde kayboldu. Terel Charlene'e baktı ve onun da odanın ortasına doğru baktığını gördü.

Terel yelpazesini dalgalandırmayı bıraktı ve m zık durup dansçılar kenara çekildiğinde herkesin neye baktığını gördü. Odanın ortasında, her kadının uğruna ruhunu satabileceği bir elbise giymiş olan Nellie duruyordu. Yalnız bu Nellie, başı dik, vücudundan elmaslar fışkıran, güzel yüzünde mutluluk gülümsemesi olan Nellie,  amaşır yıkayıp  t leyen Nellie değildi. *Bu* Nellie tamamen farklıydı.

Jace Montgomery'ye bakıyordu ve Terel onun her zamankinden daha yakışıklı olduğunu gördü ve hiçbir erkeğin Terel'e bakmadığı kadar Nellie'ye bakıyordu.

Terel yumruklarını öyle sert sıktı ki tırnakları avuçlarını kesti. "Kim düşünebilirdi ki," Charlene fısıldadı, "senin rekabet kendi kız kardeşinden mi gelir?"  ok kızgındı Terel'in son zamanlardaki açıklanamaz popülaritesine.

"Nellie güzel görünmüyor mu?" Mae söyledi. "Onu hiç bu kadar güzel görmemiştim. Sence bu elbiseyi nereden almıştır?"

Terel insanların kendisine baktığını fark etmeye başıladı. Zorla gülümsedi, sonra ayağa kalktı ve Nellie'ye doğru ilerledi,

"Terel," dedi Nellie kız kardeşinin yanağından öperek, "sonunda gelebildim."

Terel, Nellie'nin boğazındaki ve kulaklarındaki elmaslara ve elbisesindeki incilere baktı. " ok memnun oldum. Bu elbiseyi sana bir erkek mi aldı?" Sesinde Nellie'nin elbise için "iyilik" yaptığını ima eden bir ifade vardı.

Nellie daha konuşamadan Houston, "Elbiseyi Nellie'ye ben verdim," dedi ve Terel'e sert bir bakış attı.

Terel insanların onu izlediğinin farkındaydı, sanki bir şey söylemeye ya da yapmaya cesaret ediyormuş gibi.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?" Jace Nellie'ye sordu. Terel'in başka bir şey söylemesine fırsat vermeden onu alıp götürdü.

Bundan sonra balo Terel için tüm heyecanını kaybetti. Hiçbir şey onun için bir anlam ifade etmiyordu; ne aldığı davetler, ne erkeklerin iltifatları, hiçbir şey. Gözlerini bir türlü

Nellie. Nasıl? Terel düşündü. Nellie kadar şişman ve sıkıcı biri nasıl bu kadar ilgi çekebilirdi? Neredeyse balodaki herkes Nellie'nin etrafında toplanmıştı. Terel'in etrafında genç erkekler vardı, evet, ama ne genç ne de yaşlı hiçbir kadın yoktu.

Ama herkes Nellie ile konuşuyordu. Yaşlı kadınlar, genç kadınlar, erkekler, hatta baloya birkaç dakikalığına girmelerine izin verilen Taggert çocukları bile kuzenleri Jace'i görmeye gittiler ve Nellie'ye iyi geceler öpücüğü vererek baloyu bitirdiler. Terel, çocukların Nellie'yi öperken çıkardıkları ooh seslerini duyunca yüzünü buruşturdu.

Nellie'nin varlığına sadece yaşlı insanlar ilgi gösterseydi katlanılabilirdi ama Terel'i çileden çıkaran erkeklerin ilgisiydi. Bütün oğlanlar Terel'i dansa kaldırdı ama bütün *erkekler* Nellie'yi dansa kaldırdı. Dr. Westfield'ın Nellie'yle dans ettiğini, sonra da Nellie'nin söylediği bir şeye kahkahalarla güldüğünü gördü. Terel'e hiç bakmamış olan Edan Nylund ve Rafe Taggert, Nellie'yi dansa kaldırdı.

"Nellie'ye daha önce hiç bakmamıştım," dedi Terel'le dans eden genç adam. "Sanırım onun yaşlı ve belki de biraz şişman olduğunu düşünmüştüm ama bu gece şişman görünmüyor. Bir tanrıça gibi hareket ediyor."

Terel dansı bıraktı ve adamı dans pistinde tek başına bıraktı. Balo salonunu terk etti ve gecenin serin havasında dışarı çıktı.

"İnsanların Nellie'yi ne kadar çok sevdiğini görmeye dayanamadım mı?"

Yerinden sıçradı, sonra dönüp gölgelerin arasında duran Jace'i gördü. "Ne demek istediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok Bay Montgomery. Kız kardeşimi bu kadar mutlu gördüğüme çok sevindim."

"Kimsenin sizden daha fazlasına sahip görmekten memnun değilsiniz."

"Burada durup bu şekilde aşağılanmayacağım." Balo salonuna geri dönmeye başladı ama Jace onu kolundan yakaladı.

"Neyin peşinde olduğunu biliyorum, beni hiç kandıramazsın. Sen hayatı boyunca kendisine her şey verilmiş şımarık bir veletsin ve Nellie'nin bu dünyaya sana her şeyi vermek için geldiğini sanıyorsun. Bu gece kıskançlıktan çatlıyorsun çünkü oradaki herkesin Nellie'den hoşlandığını ve hiçbirinin senden hoşlanmadığını biliyorsun."

Kolunu adamın elinden çekip aldı. "Hoşlanmaktan bahsetmelisin! Yaşlı hizmetçi kız kardeşimden tek istediğin babamızın parası. Ben sadece kız kardeşimi korumaya çalışıyorum-" Durdu çünkü Jace ona gülüyordu.

"Babanın parası," dedi alaycı bir tavırla. "İnsanları suçlamadan önce biraz araştırma yapmalısın. Nellie'yi istiyorum çünkü o bir kadının olması gereken her şeye sahip, senin olmadığın her şeye." Tehditkâr bir tavırla Terel'in üzerine eğildi. "Seni uyarıyorum, Nellie'yi rahat bıraksan iyi edersin. Artık elbiselerine mürekkep sürmek yok, ona şişman olduğunu söylemek yok. Beni anlıyor musun? Onu ağlatmaya devam edersen bana hesap vermek zorunda kalırsın."

Bunun üzerine döndü ve balo salonuna geri döndü.

Terel bir süre kıpırdayamayacak kadar afallamıştı. Daha önce hiç kimse onunla böyle konuşmamıştı ve onun Nellie'ye gidişini izleyip ikisinin birlikte dans etmeye başladığını görünce Terel'in öfkesi daha derin bir şeye dönüştü. Araştır, demişti ve bunu sanki onun hakkında bilmesi gereken bir şey varmış gibi söylemişti.

Balo salonuna geri döndü ve sorular sormaya başladı. Jace Montgomery'nin Warbrooke Denizcilik'in varislerinden biri olduğunu öğrenmek için fazla soru sormaya gerek kalmadı. Terel'in, babasının Warbrooke Denizcilik hakkında her şeyi bildiğinden ve Jace'i bu yüzden işe aldığından ve adamın sırf Nellie'ye yakın olmak için işi kabul ettiğinden hiç şüphesi yoktu.

Terel dans ederken, gülümserken ve sohbet ederken zihni çalışıyordu. Hiçbir koşulda şişman, yaşlı kız kardeşinin Amerika'nın en zengin adamlarından birini yakalamasına izin vermeyecekti. Nellie New York'ta bir malikanede yaşarken o, Terel, Chandler'dan bir çocukla evlenip küçük bir eve mi yerleşecekti? Ya da Paris'te? Ya da nerede yaşamak istiyorsa orada mı? Hayatını gazetelerin sosyete sayfalarında Nellie hakkında yazılanları okuyarak mı geçirecekti? Belki Nellie küçük kız kardeşinin yoksulluğuna üzülür ve Terel'e eskiyen giysilerini gönderirdi. Nellie, sırf Jace Montgomery ile ilk o tanıştı diye Terel'in hayatta istediği her şeye sahip olacak mıydı? Eğer Terel

Akşam yemeğine geldiği gece adamı karşılamak için aşağıya ilk inen o olsaydı, şimdi ona aşık olacağına şüphe yoktu.

Benim olması *gereken* her şeyi alıyor, diye düşündü Terel. Öz kardeşim istediğim her şeyi alarak bana ihanet etti.

Onu alamaz, diye düşündü Terel. Benim olan benimdir ve onu benden alamaz.

Jace'in yanında durmuş bir fincan punç içen ve Kane Taggert'ı dinleyen Nellie'ye baktı. Adam Terel'e hiç zaman ayırmamıştı.

"Onu yakalayacağım," diye fısıldadı Terel. "Denerken ölsem bile, benim olanı almasına engel olacağım."

Nellie'den uzaklaştı ve yanındaki genç adama gülümsedi. Her ne kadar eğleniyor gibi görünse de zihninde bir plan yapıyordu.

Sekizinci Bölüm

MUTFAK

Berni küvetten çıktı ve bir kez daha listesine baktı. Lüks odada ne kadar kaldığını bilmiyordu ama listeden üç şey seçecek kadar uzun bir sreydi.

Berni, Nellieye  dileğini ilettikten sonra Lüks odaya girdi ve kendisine aralarından seçim yapabileceği uzun bir zevk listesi verildi. nceki on dört yılını partilerde geçirdiği için listeden seçtiği ilk şey "videolar" oldu.

Sisin içinden altın ışıkları takip ederek, şimdiye kadar yapılmış her filmin ve her TV şovunun her bölümünün videolarının raflarla dolu devasa bir odaya girdi. Sadece başlıklara bakması yeterliydi ve hepsi onun için seçilmişti. Birkaç yüz film ve eski TV şovu seçtikten sonra - Mary Tyler Moore'un oynadığı her şey ve "Bonanza "nın ilk bölümleri- ışıkları takip ederek güzel bir yatak odasına girdi. İki yüz elli dolarlık çarşaflar ve el yapımı dantellerle süslenmiş yastık kılıflarıyla kaplı yatak yerden yüksek ve kuş tüyü kadar yumuşaktı (Mutfak'ta "sizin için iyi" ortopedik şilteler yoktu). Çok uzun bir süre yatakta yattı, bitmek bilmeyen kaseler dolusu tereyağlı patlamış mısır yedi ve birbiri ardına videolar izledi. Kasetleri değiştirmek için yataktan kalkmasına bile gerek yoktu ve Mel Gibson birini öptüğünde kaset otomatik olarak hızını yavaşlatıyordu.

Birçok videodan sonra yataktan kalktı ve listesine baktı. Seçtiği bir sonraki lüks "kadınlarla arkadaşlık" oldu. Berni'nin dünyada hiç kadın arkadaşı olmamıştı ama diğer kadınların birbirleriyle sağlam, sevgi dolu arkadaşlıkları olduğunu hep duymuş ve hatta buna inanmıştı. Böylece, uzun bir süre boyunca Berni'nin kadın arkadaşları oldu. Birlikte alışverişe gittiler, birlikte kıkırdadılar, öğle yemeği yediler. Arkadaşları ona doğum günü partisi verdi ve her zaman onu dinlemek için oradaydılar. Arkadaşlarından biri erkek arkadaşından ayrıldığında, Berni bütün gece onunla kaldı.

Ama Berni başkalarını dinlemekten yoruldu ve listesine tekrar baktı. Bu sefer "köpük banyosu "nu seçti. Büyük bir küvete oturdu,

Sıcak su ve bolca baloncukla dolu yumuşak bir küvet, değersiz romanlar okumak, çikolata kaplı kirazlar yemek ve pembe şampanya içmek. Su hiç soğumazdı; baloncuklar hiç patlamazdı; kitaplar her zaman güzel, şeker ve şampanya ise lezzetliydi.

Şimdi küvetten çıkarken yine listesine bakıyordu. "Yeni kıyafetler" ilgisini çekmişti. Dünya üzerinde giymeyi gerçekten sevdiği tek kıyafetin yeni kıyafetler olduğunu fark etmişti. Bir şeyi sadece bir kez giymek ve sonra atmak isterdi. "Televizyondakiler gibi davranan çocuklar" da ilgisini çekmişti. "Ödüller kazanmak", "lisede popüler olmak" ve "takdir edilmek" de vardı.

Pauline banyoya girdiğinde karar vermeye çalışıyordu. Berni onu görür görmez banyo ortadan kayboldu ve Berni bir kez daha gömüldüğü takım elbisesini giydi.

Pauline sert bir sesle, "Benimle gelmelisiniz," dedi. "Grayson'ların evinde bir sorun var."

Berni yüzünü buruşturduktan sonra Pauline'i sisin içinden takip etti. O şişko Nellie'yi, ona üç dilek hakkı verdiğinden beri hiç düşünmemişti. "Ne yapmış bu? Küçük kız kardeşinin mezara girmesini mi diledi?"

Pauline İzleme Odası'na girene kadar cevap vermedi; sonra elini salladı ve sis . Berni, Grayson'ların evinin bir kesitini görebiliyordu, daha çok bir bebek evi gibi, üst kat ve alt kat aynı anda gösteriliyordu. Terel salonda güzelce giyinmiş, aynı derecede iyi giyimli yarım düzine arkadaşını çay ve kekle ağırlıyordu. Charles yemek odasında dört adamla birlikte yeni bir nakliye ofisinin planlarına bakıyordu. Adamlar viski içiyor ve kalın biftekli sandviçler yiyorlardı. Nellie mutfaktan salona, oradan da yemek odasına koşuyor, kız kardeşi ve babasının her isteğini yerine getirmeye çalışıyordu.

Berni sahneye baktı ve kaşlarını çattı. "İsteklerini yerine getirmemesine engel olabilir miyim? Eğer çok aptalsa bu benim suçum değil-"

"Nellie dileklerini diledi, sadece başkaları için bir şeyler diledi."

"Diğer insanlar için mi? Başka biri için nasıl dilek tutabilirsin?"

Pauline eve doğru baktı. "Nellie'nin ilk dileği kız kardeşine verilmişti. Terel kasabadaki en popüler kız olmak istediğini söyledi, bu yüzden Nellie de onun için diledi. Tabii ki Nellie, küçük kız kardeşinin yeni popülaritesi nedeniyle yemek pişirmek, temizlik yapmak ve Terel'in gardırobuyla ilgilenmek zorunda kaldı."

Pauline dönüp Berni'ye baktı. "Nellie'nin ikinci dileği babasının işinin daha başarılı olmasıydı. Öyle de oldu ama gördüğünüz gibi Nellie'nin omuzlarına daha da fazla iş yüklendi."

"Bunu kaldırabilecek kadar büyükler," diye mırıldandı Berni. "Üçüncü dileği neydi?"

"Aslında alışılmadık bir dilekti. Babası ve kız kardeşinin ondan istediklerini almalarını diledi. İstedikleri şey Nellie'nin onların rahatına engel olmamasıydı."

"Rahatları mı?"

"Evet," dedi Pauline. "Nellie'nin üçüncü dileği onu neredeyse babasının ve kız kardeşinin kölesi haline getirdi. Ailesinin rahatını bozmayacağından emin olmadıkça evden çıkamıyor. Ona bir bakın." Pauline tekrar ekrana döndü. "Şu anda başlangıçta olduğundan çok daha kötü durumda. En azından sen ona bu dilekleri vermeden önce özgürce seçim yapabiliyordu."

Berni, Nellie'nin odadan odaya koşturmasını, hem kız kardeşinin hem de babasının ona yeterince hızlı hareket etmediği için tıslamalarını izledi. Berni, Nellie'nin olmadığı zamanlarda mutfakta hizmetçi Anna'nın gizlice içeri girdiğini ve dışarıda saklanan itibarsız görünümlü bir erkek arkadaşına vermek için yiyecek çaldığını görebiliyordu. Nellie mutfaktayken Anna'ya sesleniyordu ama hizmetçi saklanıp kıkırdıyordu.

"Neden dileklerini kendisi için kullanmadı?" Berni sordu. "Her şeye sahip olabilirdi."

"Üç dileği olduğunu bilmesine izin vermediniz ve dileklerinin *gerçekten istediği* şeyler olduğunu söylediniz. Nellie diğer insanların mutlu olmasını istiyor."

Berni kaşlarını çatı. "Yakışıklıya ne oldu?"

"Hâlâ buralarda ve Nellie'ye aşık ama korkarım bir şeyler olacak."

"Ne ?"

"Dün bir balo vardı ve Nellie çok güzel görünüyordu. Bu Terel'i çok kıskandırdı ve-"

"Kıskanmak mı? Küçük güzel Terel, Nellie gibi bir balonu mu kıskanmış?"

"Bir insanda şişmanlıktan daha fazlası vardır," dedi Pauline. "Kasabadaki herkes Nellie'yi seviyor ve onu güzel ve Bay Montgomery gibi bir adamla birlikte görmekten mutlu oluyorlar. Terel'in tüm güzelliğine rağmen, Nellie kadar iyi biri değil."

Berni kaçırdı. Hayatında kıskançlıktan çatladığı zamanlar olmuştu ve onu kıskandıran güzellik kraliçeleri değil, gittikleri her yerde aşk uyandıran Nellie gibi kadınlar olmuştu.

"Peki şimdi ne yapacağım?" Berni usulca sordu. "Ona daha fazla dilek hakkı mı vereyim? dilekleri geçersiz kılabilir miyim?"

"Hayır. Olan oldu. Nellie'ye nasıl yardım edeceğini bulmalısın. Bu sana bağlı."

Berni'nin içine yeni bir duygu giriyordu. Bu suçluluk duygusuydu. Pauline'e hayatında hiç kimseyi incitmediğini söyleyerek övünmüştü, en azından kendisine kötü bir şey yapmamış olanları. Ama bu Nellie Berni'ye hiçbir şey yapmamıştı, yine de ona gerçekten zarar vermeyi başarmıştı.

"Nellie'yi son gördüğümünden beri neler olup bittiğini görebilir miyim?"

"Elbette." Pauline elini salladı ve ekran Jace Montgomery'nin akşam yemeğine ilk kez geldiği o geceye döndü.

Berni bir bankete yerleşti ve izlemeye koyuldu. Jace'Nellie'yi kendisiyle birlikte yürümeye ikna edişini, Nellie'nin duvara tırmanmasına yardım edişini, Jace ona dokunduğunda Nellie'nin yüzünün nasıl aydınlandığını gördü.

"Ve onun zengin olduğunu bile bilmiyor," diye mırıldandı Berni. Nellie'nin günü Terel'le geçirdiği haberini duyduğunda Terel'i görmüştü.

Jace. Berni, Charles ve Terel'in Nellie'yi dışarıda bir gün geçirdiği için nasıl azarladıklarını duyunca ve görünce yüzünü buruşturdu.

Berni, "Sadece Nellie onlara yemek hazırlamadığı için endişeleniyorlar," diye mırıldandı.

"Ne?" Pauline sordu.

"Nellie'yi umursamadıklarını, sadece kendilerini düşündüklerini söyledim." "Bunu nereden biliyorsun?"

"nk ben-" Berni durdu ve sesi alçaldı. "nk ben de kız kardeşime aynı şeyi yaptım. Tek yapmam gereken ona bencil olduğunu ve istediğim *her şeyi* yapacağını söylemekti." Berni tekrar ekrana baktı. "Keşke Nellie zayıf olsaydı..."

"Bunun ne faydası olacak?"

"Bilmiyorum ama eminim tüm sorunları şişman olmasından kaynaklanıyordur."

"Haklı olduğunuzdan emin değilim. Belki de tüm olanları gördüğünde, Nellie'nin dileklerini ne zaman yerine getirdiğini ve-"

Bir kadın koşarak odaya girdiği için konuşmasını yarıda kesti. "Bir gemi battı!"

Pauline gülümseyerek, "Aman Tanrım," dedi.

"Ne oldu?" Berni sordu.

Eski Mısır kıyafetleri giymiş, siyah saçları yağla kaplanmış yeni kadın çok heyecanlı görünüyordu. "1742'de bir gemi battı. Bütün mürettebat onunla birlikte battı."

Pauline ayağa kalktı. "Gitmeliyim. Bu çok sık olan bir şey değil ve ben bunu kaçırmak istemiyorum. Sen kal ve Nellie'ye göz kulak ol."

"Bir dakika bekleyin." Berni Pauline'in kolunu yakaladı. " olduğunu açıkla."

"Adamlar gemiyle birlikte battı. Genellikle yüzlercesi vardır, ge ve sağlıklıdır ve bazen bir yıl ya da daha uzun süredir denizdedirler. Tek başlarına. Kadınsız."

Berni anlamaya başlamıştı. "Yani birkaç yüz-"

"İki yüz otuz altı," dedi Mısırlı kadın.

"İki yüz otuz altı yalnız genç denizci Mutfak'a mı geliyor?"

"Aynen öyle," dedi Pauline.

"Yani Nellie'yi izlemeyi bitirdiğimde-"

"Mutfaka erkeklerin girmesine izin yok, unuttun mu? En azından *gerçek* erkeklere. Bazı odalarda erkekler var ama onlar aslında sadece görüntü. Bu adamlar *gerçek*."

Berni erkeklerle ilgili sevdiği her şeyi düşündü; gülüşlerini ve kasılmalarını, erkeklerin sizi muhteşem hissettirmelerini, aynı hem çürümüş hem de harika hissettirmelerini. "Gerçek erkekler," dedi Berni hülyalı bir şekilde.

"Evet." Pauline gülümsedi. "Bir gemi battığında ya da bir mayın patladığında ya da çok sayıda insanın öldüğü başka bir doğal felaket olduğunda, bazen cennete ya da cehenneme gönderilmeden önce buraya gönderilirler. Burada sadece birkaç saat kalırlar ve sonra giderler. Eğer onları ziyaret etmek istiyorsanız, *hemen* gitmelisiniz. "

Berni tekrar ekrana baktı. Nellie mutfaktaydı, kolunu kilere uzatmıştı ve o muhteşem Jace Montgomery onu açlıkla öpüyordu. Berni, Nellie'nin çok kötü görüldüğünü düşünmüyordu. Keşke bu kadar şişman olmasaydı...

"Hadi denizcilere gidelim," dedi

Berni. "Ama Nellie ne olacak?"

Berni kolunu salladı. "Zayıfla, evlat." Pauline'e baktı. "Bu iş görür. Bir deri bir kemik kalırsa hayatında hiçbir sorun yaşamaz."

"Pek emin değilim. Belki de kalmalısın ve-"

," dedi Mısırlı kadın. "Biz oraya varana kadar erkeklerin hepsi olacak."

Berni Pauline'e, "Merak etme," dedi. "Nellie iyi olacak. Zayıf ve güzel olacak ve tüm sorunları çözülecek. Şimdi gidelim."

Pauline bir anlık tereddütten sonra uzun eteklerini kaldırdı ve Berni ile Mısırlı kadının peşinden koşmaya başladı.

CHANDLER, COLORADO

1896

Jace, otel odasının kapısına vuran biri tarafından uykusundan uyandırıldı. Bir kibrit çaktı, yatağın yanındaki lambayı yaktı ve cep saatine baktı. "Tamam, geliyorum," diye seslendi ve pantolonunu çekip kapıya doğru giderken düğmelerini ilikledi. Kapıyı açtığında on ya da on bir yaşlarında iri yarı bir çocuğun kapıda durduğunu gördü.

"Sana bir telgraf getirdim," dedi ocuk.

Jace uykulu bir şekilde gözlerini telgrafi aldı ve baktı.

BABAN AĞIR HASTA. HEMEN EVE GEL.

Jace düşünceleri netleşmeye başlamadan önce üç kez okudu. "Bir sonraki doğu treni ne zaman?"

"Saat dörtte bir tane var ama yük treni. Süslü yolcuları almaz."

Jace'in zihni hızla çalışıyordu. "Buraya gel," dedi ocuğa. Odadaki küçük masaya gitti, oturdu ve Nellie'ye bir not yazmaya başladı. Nereye ve neden gittiğini açıkladı. Ona en kısa zamanda döneceğini söyledi ve babasına durumu açıklamasını istedi. Mektubun altına da onu sevdiğini yazmış;

Jace ayağa kalktı, mektubu bir zarfa koyup mühürledi ve Nellie'ye gönderdikten sonra çocuğa döndü. "Bayan Nellie Grayson'ı tanıyor musun?"

"Nellie'yi herkes tanır."

"Bunu ona vermeni istiyorum. Ona ve başka kimseye değil, beni anlıyor musun?"

"Elbette, bayım."

Jace cebinden bir çeyreklik çıkardı. Çocuğa vermek için çok fazlaydı ama sadakatini garantilemek istiyordu. "Nellie'ye, başka kimseye değil."

"Seni ilk seferinde duydum."

"Git," dedi Jace. "Toplanmam gerek." Çocuk gitti ve Jace birkaç giysiyi çantasına attı. Sabah dört trenine yetişmek istiyordu. Bir kömür vagonunun tepesinde yolculuk etmek zorunda kalsa bile Chandler'dan kalkan ilk trene binecekti. Çantasını kapattığında durakladı. Babası hastaydı. Gürbüz, agresif ve sağlıklı babası . Çantasını alırken eli biraz titredi.

Aşağıda otel masasında kimse yoktu, bu yüzden hızlıca çıkış yaptığını belirten bir not yazdı ve notla birlikte para bıraktı. Bu iş bittiğinde koşmaya başladı. Uzun bacaklarının gidebildiği kadar hızlı bir şekilde tren istasyonuna ulaştı ve oraya vardığında Denver'a giden bir yük vagonuna binmek için fahiş bir ücret ödedi. Katlanmak zorunda olduğu rahatsızlıklar umurunda değildi. Mümkün olduğunca çabuk Maine'e ve babasına ulaşacaktı.

"Eee?" Terel çocuktan bunu istedi. Geçen yaz, çocuğun kendi yarı boyunda ve yaşında küçük bir kıza dehşet saçtığını görmüştü ve istediğini yapmanın o olacağını biliyordu.

"Ben yaptım." Çocuk gözlerini kısarak ona baktı. "Bana iki parça verdi."

"Seni küçük şantajcı," diye mırıldandı Terel. Çocuğa, Jace'in yazabileceği herhangi bir notu kendisine getirmesi halinde Jace'in ona vereceği parayı iki katına çıkaracağına söz vermişti. Çocuğa elli sent verdi ve aynı anda Jace'in notunu aldı. "Bunun tek bir kelimesi bile duyulursa kimin söylediğini öğrenirim," diyerek onu tehdit etti.

"Kendi kız kardeşini öldürebilirsin, umurumda değil," dedi çocuk, ondan uzaklaşıp küstahça sırıtarak. "Daha fazla yardıma ihtiyacın olursa, Duke tam aradığın kişi."

Ona ters ters baktı ve kendine verdiği Duke ismiyle hitap etmeyi reddetti. "Artık sana ihtiyacım yok. Evine git."

Tekrar sırtıttı, sonra koşmaya başladı.

Terel sabahın soğuşunda titriyordu ve gevrek, güzel günlerin neredeyse sona erdiğini ve kışın yakında geleceğini hissedebiliyordu. Balo elbisesini çakılların üzerinden kaldırdı ve eve doğru yürümeye başladı. Dünden beri eve gitmemişti, Hasat Balosu gecesinden, hayatını değiştirmeye çok yaklaşmış olan o geceden beri. Jace'in yazdığı mektubu buruşturdu ve yürümeye devam etti. Maine'e gidip dönmesi haftalarını alacaktı ve döndüğünde Terel, Nellie'yi Jace Montgomery'nin bir alçak olduğuna ve onu terk ettiğine ikna etmeyi planlıyordu. Sabahın gri ışığında gülümsedi ve adımlarını hızlandırdı. Bugün arkadaşları için bir çay partisi düzenleyecekti, böylece balo hakkında konuşabileceklerdi. Onlar için olağanüstü dedikodular yapmayı planlıyordu.

Nellie irkilerek uyandı ve önce dün gecenin bir rüya olduğunu düşündü ama gözleri odaklandığında kapının arkasında asılı duran güzel elbisesini gördü. Birkaç lüks an için gözlerini kapattı ve dün geceyi yeniden yaşadı. Jace'in kollarında olmak. Onun kendisine gülümsediğini, gamzesinin ara sıra görüldüğünü gördü. Çok gururlu hissettiğini hatırlıyordu: onunla gurur duyuyordu, kendisiyle gurur duyuyordu, sadece hayatta olduğu için gurur duyuyordu. Onu eve getirdiğinde öpmüştü, onu öpmüş ve onu sevdiğini söylemişti.

Nellie karşılık olarak hiçbir şey söylememişti. Jace'e karşı hissettiğı şey aşktan öteydi; tapınmaya daha yakındı. Kendisi hakkındaki hislerini, dünyaya bakışını değiştiriyordu. Tüm kasabanın ona bakışını, onunla konuşmasını, onun hakkındaki düşüncelerini değiştiriyordu. Onu seviyor muyum? diye düşündü. Ona karşı hissettiğı şey aşktan çok daha fazlasıydı.

Nellie yavaşça yataktan kalktı ve giyinmeye başladı. Dün geceden sonra neredeyse rüya gibi hissediyordu. Sadece birkaç saat uyumuş olmasına rağmen kendini harika hissediyordu. Bir an için iç çamaşırlarıyla odanın içinde vals yaptı.

Durdu ve gülümsedi. "Seni büyük inek," dedi ama sesinde gerçek bir öfke yoktu. "Hayal kurmayı bırak ve işe koyul." Korsesini aldı, başının üzerinden geçirdi ve sonra ön iplerini çekerek kapatmaya başladı.

"Bu çok tuhaf," dedi yüksek sesle. Genelde kenarları birbirine yaklaştırmak için ipleri sertçe çekmesi gerekirdi ama bu sabah korsenin kenarları arasında sadece iki santim vardı. Eski kahverengi elbisesini çekti. Dün elbise o kadar dardı ki korsenin kaburgaları görünüyordu ama bugün elbise neredeyse boldu.

Nellie gülümsedi. "Herhalde dün geceki danslar yüzünden," dedi ve hızla odadan çıktı.

Günün geri kalanında artık düşünecek vakti yoktu, çünkü yapması gereken çok fazla iş vardı. Babası yatırımcılarla konuşuyordu ve onlar için yemek hazırlaması gerekiyordu. Terel bazı kadın arkadaşlarını çaya davet ediyordu ve pişirilmesi ve dondurulması gereken kekler vardı.

Öğleden sonra üçte çoktan bitkin düşmüştü. Oturacak vakti bile olmamıştı ama bütün gün gülümsemeyi bırakmamıştı. Hayatında ilk kez herkesi memnun etmiş gibi görünüyordu. Kahvaltıda babası ona gülümsemiş, Bay Montgomery'nin gözüne girdiğini duyduğunu söylemişti. Gemiler hakkında Nellie'nin anlamadığı bazı şeyler söylemişti ama Nellie ayrıntılı bisküvileri servis etmekle o kadar meşguldü ki soru soramamıştı. Daha sonra babasının Terel'e şöyle dediğini duymuştu: "Montgomery onu istiyorsa, alabilir. Adamın bu aileye getireceği parayla bir hizmetçi tutabilirim."

"Montgomery isterse," diye fısıldadı Nellie ve bir tabak jambonu yemek odasına taşıırken teninin sıcaklıkla parladığını hissetti.

Bütün gün Terel ona karşı özellikle nazik davranmıştı. Terel gelecekte birlikte danslara gideceklerinden, birlikte alışveriş yapacaklarından ve hatta belki de ortak bir törenle evleneceklerinden bahsetmişti.

Evlilik, diye düşündü Nellie elmalı tartlar için hamur açarken. Terel büyük çalışma masasının karşısından ona gülümsüyordu. "Ben

Bay Montgomery'nin aklında evlilik olduğundan emin değilim. Belki de..." Kendi çocukları, diye düşündü. Kendine ait bir ev.

"Sana nasıl baktığını göremedin. Oh, Nellie, dün gece ikiniz birlikte çok iyi görünüyordunuz. Neredeyse hiç kimse senin ondan iki kat daha geniş olduğun gerçeğine dikkat çekmedi."

"İki katı..." Nellie şeker ve tarçınla kaplanmış iki dilim elma yedi.

"Hiç önemli değildi. Harika görünüyordun. Seninle çok gurur duydum."

Nellie gülümsedi ve elma dilimlerini böreğin üzerine yerleştirmeye başladı. "Harika vakit geçirdim."

"Evet, . Onu bir daha ne zaman göreceksin?"

"Bilmiyorum. Bazen öğleden sonra uğruyor." Mutfak kapısına doğru baktı, neredeyse onu orada görmeyi bekliyordu.

"Eminim er ya da geç ortaya çıkacaktır. Nellie, burnumu sokmak istemem ama sen... yani, dün gece ona karşı çok özgür görünüyordun. Eleştirecek biri olduğumdan değil ama ona çok uygunsuz bir şekilde dokunmaya devam ettin."

" demek istemedim." Nellie dört dilim elma yedi.

"Hayır, elbette yapmadınız ve sadece birkaç kişi bu konuda yorum yaptı ve eminim onlar da sizin iyi tanınan bir kadın olduğunuzu biliyorlardır. Dün gece görüldüğünüz gibi... yani, gevşek bir kadın olmadığınızı biliyorlar."

Masanın ucunda yeni pişmiş kurabiyelerle kaplı büyük bir tepsi vardı. Nellie iki kurabiye yedi.

"Sadece merak ettim," diye devam etti Terel, "sana bir şey yapmasına izin verip vermediğini. Hâlâ bakırsın, değil mi?"

Nellie iki kurabiye daha yedi. "Ben hâlâ bakireyim," diye fısıldadı.

Terel ayağa kalktı. "Güzel. Babama soracağımı söyledim. Dün geceki davranışların hakkında o kadar çok şey duymuş ki tavsiye almak için bana geldi. Ona ahlaksız bir kadın gibi görünsen de öyle olmadığından emin söyledim. Şimdi onu ve kasabadaki diğer herkesi rahatlatabilirim." Nellie'nin yanağını öpmek için masanın etrafından dolaştı. "Dün gece çok iyi görünüyordun, Nellie. Lütfen bunu unutma ve yemek yeme.

O kadar çok kurabiye yersin ki o güzel elbiseyi bir daha giyemezsin. Daha da fazla kilo alarak Bayan Taggert'in cömertliğine hakaret etmek utanç verici olur." Gülümsedi. "Çayda görüşürüz," dedi ve odadan çıktı.

Nellie kendini durduramadan iki düzine kurabiye yedi. Dün gece ahlaksız bir kadın gibi mi davranmıştı? Bütün kasaba onun davranışlarını mı konuşuyordu? Jace'e karşı ne hissettiğini biliyordu ama gerçekten de herkesin önünde kendini aptal durumuna mı düşürmüştü?

Fırından üç düzine petit four çıkardığında, buzlu hale getiremeden bir düzinesini yedi. Şimdi baloyu düşündüğünde, kendisini Terel'in tarif ettiği gibi, "onun iki katı genişliğinde" görüyor ve bir fahişe gibi davranırken kasaba halkının onu şaşkınlıkla izlediğini görüyordu.

Küçük kekler için ikinci bir parti krema yapmak zorunda kaldı çünkü ilk kaseyi yedi.

"Terel, ne oldu?" Mae, Terel'in mendiline doğru güzelce koklamasını izleyerek sordu.

Chandler'ın sekiz genç kadını Grayson'ların salonunda toplanmış, büyük bir heyecanla bir gece önceki baloyu tartışıyorlardı. Konuşmanın ana konusu Nellie ve meydana gelen büyük değişimdi.

"Nellie'ye daha önce hiç bakmamıştım bile."

"Çok güzeldi ve Bay Montgomery ona gözlerinde büyük bir sevgiyle bakıyordu. O-"

İşte o anda Terel nazikçe koklamaya başladı. Genç hanımlar sohbetlerine o kadar dalmışlardı ki Mae'nin fark edip Terel'e sorunun ne olduğunu sorması için bir süre geçmesi gerekti.

"Önemli bir şey değil," dedi Terel. "En azından ailem dışında kimseyle paylaşabileceğim bir şey ."

Charlene Louisa'ya baktı. "Seni hayatın boyunca tanıdık. Aile olmaya çok yakınız."

Terel mendilini gözünün kenarına dokundurdu. "Er ya da geç hepiniz öğreneceksiniz zaten."

Mae, "Tercihen daha erken," dedi ama Charlene onun kaburgalarına dirsek attı.

"Bay Montgomery bir..."

Hepsi sandalyelerinde öne doğru eğilmiş, fincanları havada asılı bir şekilde bekledi.

"O bir jigolo!"

"Hayır," diye nefes aldı üç kadın.

"Korkarım bu doğru," dedi Terel, çok üzgün görünüyordu. "Başından beri bundan korkuyordum. Görünüşe göre Bay Montgomery'nin tek istediği Grayson Freight'ı satın almakmış."

"Ama zengin olduğunu duymuştum," dedi Mae.

"Evet, öyle ama zenginler her zaman daha da zengin olmak istemez mi? Bay Kane Taggert'a bakın."

Kadınlar birbirlerine baktılar ve başlarını sallayarak onayladılar:

"Başından beri ona hiç güvenmedim," dedi Terel. "Yemeğe geldiği ilk gecedan itibaren onun yanında kendimi huzursuz hissettim. Eminim o da bunu hissetti ve zavallı, sevgili kız kardeşime kur yapmaya başladı. Zavallı, zavallı Nellie. Böyle erkeklerin varlığından bile haberi yok. Nellie çok tatlı, saf bir kızdı ve hayatında ilk kez bir erkek ona ilgi gösteriyordu. Bay Montgomery hakkında ne düşündüğümü ona söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Ayrıca yanılıyor da olabilirdim."

Terel biraz daha koklamak için durakladı.

"İçgüdülerin doğruymuş," dedi Louisa.

"Ama dün gece," dedi Mae, "Nellie'den çok hoşlanıyor gibiydi. Ona tapıyor gibiydi. Bir erkeğin bir kadına böyle baktığını hiç görmemiştim."

"Bay Montgomery sahnede olmalıydı," diye tersledi Terel. "Saat dokuz sularında biraz hava almak için dışarı çıktım -birçok dans partnerim beni nefessiz bırakıyordu- ve verandada Bay Montgomery'den başka kim olabilirdi ki?"

"O ne yaptı?" Mae'nin nefesi kesildi. "Beni öptü!"

"Hayır," dedi bütün kadınlar birlikte. "Sizin için ne kadar korkunç."

"Ne korkunç."

"Cadalo!"

"Alçak herif!"

"Keşke babamın işini satın almak isteseydi," dedi Mae hülyalı bir şekilde, ama diğerleri ona ters ters bakınca kendini düzeltti.

"Başından beri şüphelendiğim şey buydu," dedi Terel. "Babam işini satmayı reddetti ve sanırım Bay Montgomery bunu öğrenince Nellie'ye kur yaparak işi başka bir yoldan elde etmeye çalıştı."

"Merak ettim," dedi Louisa, "onun gibi görünen bir adam neden böyle bir kadını ister ki... Yani, Nellie'nin güzel bir yüzü yok değil, ama o biraz... .."

"Nazik olmana gerek yok," dedi Terel. "Babam ve ben gerçekte uzun zaman önce yüzleştik. Nellie şişman ve her geçen gün daha da şişmanlıyor. Bu babam ve benim her zaman taşımak zorunda olduğumuz bir yük oldu. Her şeyi denedik. İkimiz de onunla konuşmaya çalıştık. Üç yıl önce babam onu Denver dışında bir kliniğe gönderdi. Oradayken biraz kilo verdi ama eve döner dönmez hepsini geri aldı. Onunla ne yapacağımızı bilemiyoruz. Bütün kekleri, turtaları ve düzinelerce kurabiyeyi tek seferde yiyor. Bu onda bir hastalık gibi. Onunla ilgili ne yapacağımızı bilmiyoruz." Terel yüzünü mendiline gömdü.

"Bu kadar ağır bir sır sakladığınızı bilmiyorduk," dedi Charlene, Terel'in omzunu okşayarak.

"yarısını bile duymadın."

Kadınlar tekrar öne doğru eğildi.

"Bu sabah Bay Montgomery ^{sabah} dört treniyle kasabadan ayrıldı. Otelden ayrılmış, ne bir adres bırakmış ne de kimseye bir mesaj iletmiş. Gün ışımadan ayrıldı. O... o... oh, bunu söyleyemem."

"Biz senin arkadaşlar," Charlene dedi, ve
Louisa başını salladı aynı fikirdeyim.

"Sanırım Bay Montgomery babamın işini alamayacağını anladı ve sanırım... Nellie'ye istediğini yaptırdı."

Kadınların hep birlikte nefesi

kesildi. "O..."

"O..."

"Onlar..."

"O... onun bir bebeği olacak mı?" Mae fısıldadı, Nellie'nin yaptığına inanılan şeyin teknik yönünü pek bilmiyordu ama annesi onu erkekler ve bebekler konusunda ısrarla uyarmıştı.

"Bilmiyorum," dedi Terel mendiline doğru. "Ne yapacağım ben? Babam Nellie'ye sevgilisinin... sevgilisinin kasabayı terk ettiğini söyleyecek kişinin ben olmamı istedi. Ona nasıl söyleyebilirim? O züppeye o kadar aşık ki, söylediğim hiçbir şeye inanmayacaktır. Eminim ona Bay Montgomery'nin beni öptüğünü söylesem, hiç şüphesiz bunun kardeş kıskançlığı olduğunu düşünür."

"Senin için ne kadar kötü," dedi Louisa. "Nellie'nin bir yabancının sözüne değil de kendi kız kardeşine inanacağı kesin."

"Eğer Bay Montgomery bana gökyüzünün mor olduğunu söyleseydi, ona inanırdım ve kız kardeşlerimin söyleyeceği hiçbir şey fikrimi değiştiremezdi," dedi Mae. Diğerleri ona ters ters bakınca o da ters ters baktı.

"Mae haklı," dedi Terel. "Dün gece hepiniz Nellie'yi gördünüz. O alçağa aşık olduğuna inanıyor. J'nin söylediği hiçbir şeye inan." Mendilinin üzerinden kadınlara baktı ve bekledi. Aptallar, diye düşündü. Sahip olduğunuz sınırlı beyin gücünü kullanın.

"Nellie'ye onun da beni söyleyeceğim," dedi Charlene, gerçek bir dava uğruna ölmek üzere olan bir şehit gibi bakarak.

Louisa da aynı gururla, "Ben de öyle yapacağım," dedi.

"Onun çocuğunu taşıdığımı söyleyeceğim," diye fısıldadı Mae, sonra gözlerini açtı. "Pekâlâ. Sadece bir öpücük."

"Sizler çok iyi, sevgili dostlarsınız ve bir gün Nellie onun için yaptıklarınızı takdir edecek."

"Biz de Nellie'nin arkadaşlarıyız ve yardım etmek için elimizden geleni yaparız, ama Terel, merak ediyorum da -Nellie sorarsa diye bilmemiz gerekebilir- Bay Montgomery'nin öpücüğü nasıldı?" Charlene sordu.

Louisa, "Evet, sırf araştırma yapmak için belki de bize söylemelisiniz," dedi.

"Şey," diye başladı Terel, "sadece araştırma için, bunun ilahi olduğunu söyleyebilirim. O çok güçlü bir adam ve beni kendine oldukça yaklaştırdı ve-oh, Tanrım! Sanırım Mae bayıldı."

Dokuzuncu Bölüm

Jace balodan sonraki gün onu ziyarete gelmedi ve Nellie hayal kırıklığına uğramamaya çalıştı. Kendi kendine çok fazla şey beklediğini ve belki de başka bir yerde işi olduğunu söyledi. İkinci gün hala onu göremeyince Randolph'un Bakkalına gitmeye ve belki de babasının ofisine uğrayıp Jace'in orada olup olmadığını öğrenmeye karar verdi. Babasının çalışanlarına üzere altı düzine yulaflı kuru üzümlü kurabiye pişirdi.

Terel'in balo gecesi Nellie'nin davranışları hakkında söylediklerinden sonra Nellie evden dışarı çıkmaya cesaret edememişti. İnsanların ona tuhaf bakmasından, o geceki davranışını sorgulamasından korkuyordu. Jace'i aramanın muhtemelen itibarı için yapabileceği en kötü şey olduğunu biliyordu ama onu görmeyeli kadar uzun zaman olmuştu ki

Onu. Ayrıca terzisine yeni bir elbise diktirmek istiyordu. Bazı nedenlerden dolayı eski elbiseleri ona uymuyordu.

Tahta kaldırıma adımını attığı anda en büyük korkularının gerçek olduğunu anladı. Birkaç genç adam yanından geçti, şapkalarını eğip ona baktı. Nellie arkasını döndü. Caddenin karşısındaki üç genç kadına el salladı ama onlar Nellie'nin varlığını kabul etmeyerek dikkatle başka tarafa baktılar.

Nellie, Terel'in söylediğinden daha kötü olduğunu düşündü. Bütün kasabanın önünde kendimi aptal durumuna düşürdüm. Ve şimdi bir kez daha kendimi onun önüne atıyorum, diye düşündü. Kendi kendine hiçbir koşulda Jace'i ziyarete gitmemesi gerektiğini söyledi ama babasının ofisine doğru yürümeye devam etti.

İçeri girer girmez Jace'in masasında kimsenin oturmadığını gördü. Boş alana bakmamaya, her kapı aralığını izlememeye çalıştı. Gülümseyerek kurabiye dağıttı ve babasının çalışanlarının her birine hoş sorular sordu. Kendisine temkinli bir şekilde baktıklarının farkındaydı. Baloda bulunmamış olsalar da, belli ki onun davranışlarını duymuşlardı.

Nakliye ofisinde kibarca kalabildiği kadar kaldıktan sonra oradan ayrıldı. Kimse Jace'ten bahsetmemişti bile. Markete doğru yola çıktı ama Bayan Emily onu uzaktan gördü ve koşarak geldi.

"Nellie," dedi Bayan Emily, "seninle konuşmak istiyorum."

Nellie kızardı. "Davranışım için özür dilerim," diye fısıldadı. "İnsanları utandırmak istememiştim."

"Sadece bilmeni isterim ki bunların hiçbirine inanmıyorum. O genç adam sana gerçekten değer veriyor."

"Evet, sanırım öyle, ama bu davranışımı mazur göstermez."

"Hepimiz hata yaparız. Şimdi," dedi Bayan Emily, "pratik olmak zorundayız. Çocuk konusunda ne yapacaksınız?"

"Ne çocuğu?"

"Benimleyken rol yapmana gerek yok. Kasabadaki herkes onun çocuğunu taşıdığını biliyor. Şimdi sadece ne yapacağına karar vermelisin."

Nellie ağzını kapatmak zorunda kaldı. "Ben çocuk taşımıyorum."

"Ama duydum ki-" Bayan Emily durdu. "Sakın bana bütün bunların Dedikodu! Herkes Montgomery denen adamın sana çocuğunu beklediğini ve bu yüzden şehri terk ettiğini söyledi." Nellie gözlerini kırıştırdı. "Kasabayı mı terk etti? Kim kasabayı terk etti?"

Bayan Emily derin bir nefes aldı. "Seni zavallı çocuk. Bu kasabanın dedikoducuları sana ne yapıyor böyle? Evime gelip konuşsan iyi olur."

Nellie Bayan Emily'nin evinden ayrıldığında bir saat geçmişti. Şu anda hiçbir şey hissetmiyordu; acısı hissedilemeyecek kadar derindi. Bayan Emily, dükkânına gelen genç bayanların kendisine söylediklerini tekrarlamıştı. Görünüşe göre Jace Nellie'yi ziyaret ederken düzenli olarak başka kadınları da ziyaret ediyordu. En az beş kadın Jace Montgomery'nin kendilerini öptüğüne dair korkunç hikâyeler anlatmıştı. Mae Sullivan, Bay Montgomery'nin kendisine dokunuşunu o kadar ayrıntılı anlatmıştı ki, üç genç kadın neredeyse bayılacaktı.

"Bunları sadece bir kız söyleseydi ona inanmazdım, ama görünüşe göre sizin Bay Montgomery bu kasabada geniş bir yara açmış. Oh, Nellie, çok üzgünüm. Genelde kendimi iyi bir karakter yargıcı olarak görürüm ve bu adamın bir beyefendi olduğunu düşünmüştüm, ama görünüşe göre değilmiş. Bana sadece babanızın nakliye ofisini istediği ve alamayınca da kasabayı terk ettiği söylendi." Bayan Emily onun kasabayı terk ettiğini duymasının tek nedeninin bu olmadığını düşündü. Eğer adam kasabada söylendiği kadar kötüyse ve Nellie'yle ilişkiye girdiyse, onun çocuğunu taşıyıp taşımayacağını zaman gösterecekti. Nellie'nin kendini olduğundan daha kötü hissetmesine neden olmanın bir yararı yoktu.

"Sana değer verdiğine inanıyorum," dedi Bayan Emily, Nellie'nin elini sıkarak. "Aşağılık bir adam olduğu ortaya çıkmış olsa bile, eminim sizi önemsiyordu. O-"

Nellie, "Gitmeliyim," dedi ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı. Sokağa çıktıktan sonra eve doğru yürümeye başladı. İnsanlar onu terslese de o bunu fark etmedi.

Ama eve gitmedi. Onun yerine fırına uğradı ve çörekler, kızarmış turtalar, kurabiyeler, kekler, krema dolgulu

hamur işleri ve büyük bir çikolatalı kek. Tezgâhın arkasındaki kadının bakışlarını görmezden geldi, iki büyük poşeti aldı ve dükkândan çıktı. Ne yaptığını ya da nereye gittiğini düşünmedi; sadece yürümeye başladı.

Sonunda yürümeyi bıraktığında Fenton Park'ta, Jace'le oturdukları ve Jace'in başını kucağına koyduğu yerdeydi. Yere oturdu, poşetleri açtı ve yemeye başladı. Hiçbir şeyin tadına bakmadı, çok az çiğnedi ama yavaş ve sistematik bir şekilde ilk poşeti bitirdi.

İlk torba boşaltıldığında gözyaşları başladı. Aslında ağlamıyordu; sadece gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

İkinci torbanın ortasında o kadar tıka basa yemekle dolmuştu ki yemeye devam edebilmek için çimlerin üzerine uzanmak zorunda kaldı.

Onun çocuğunu taşıdığını düşündü. Hayır, onun çocuğunu taşımıyordu. Babasının işini almak için kendini o kadar ileri gitmeye zorlayamamıştı. Kendini sadece onu öpmeye, ara sıra ona dokunmaya ve ona yalan söylemeye ikna edebilmişti.

Hayır, bir çocuk taşımıyordu ama Nellie onun bir kadın olduğunu biliyordu. Bir adam tarafından kullanılmış, kullanılmış ve bir kenara atılmış bir kadındı. Ona nasıl , güvendiğini, ona sevgisini nasıl verdiğini düşündü ve yine açlık onu sardı.

Hasat Balosu gecesini hatırladı. Bayan Emily, Jace'in o gece Terel'i öptüğünü, ayrıca Mae ve Louisa'yı da öptüğünü söylemişti. Nellie kendini Jace'le birlikte hayal etti. Terel, "İki kat daha geniş," demişti. Onunla vals yaparken kasabadaki herkes ona gülüyor olmalıydı, adam o kadar uzun ve yakışıklı, kadın o kadar şişman ve çelimsizdi ki. Herkes bu şakadan büyük keyif almış olmalıydı. Hepsi Jace'in ona neden kur yaptığını biliyor olmalıydı. Nellie dışında herkes biliyordu. Babası ve Terel onu uyarmaya çalışmışlardı ama Nellie dinlememişti. Dinlemek yerine meydan okumuş, adam hakkında herkesten daha çok şey bildiğine inanmıştı.

Boş torbalarını alıp eve doğru yola çıktığında neredeyse gün batmak üzereydi. Yolda Randolph's'a uğradı ve altı aileyi dört ay boyunca doyuracak kadar yiyecek siparişi verdi.

"Misafirin mi var?" Bay Randolph sordu ama Nellie cevap vermedi. Ne konuşmak, ne düşünmek, hatta ne de yaşamak istiyordu. Farkında olduğu tek şey derin, doymak bilmez bir açlıktı.

Evde babası yemeğin geciktiğinden yakındı ve Terel Nellie'nin nerede olduğunu öğrenmek istedi ama Nellie cevap vermedi. Mutfağa gidip yemek yapmaya başladı ve pişirip servis ettiği her şey için iki tane daha pişirip yedi. Belki babası ve Terel onunla konuşuyorlardı ama o onları duymuyordu. Düşünceleri tamamen, tamamen, kesinlikle onu saran açlığı beslemekle ilgiliydi.

Nellie üç hafta boyunca yedi. Ne yediği, ne zaman yediği ya da ne kadar yediği umurunda değildi. Tek kaygısı onu mahveden açlığı gidermeye çalışmaktı. Yine de ne kadar yerse yesin kendini hâlâ boş hissediyordu. Sanki dünyadaki hiçbir yiyecek açlığını gideremeyecekmiş gibiydi.

Jace'in onu öptüğü ve kucakladığı kilere adım attığında midesi açlıktan kasılıyordu. Dışarıya baktığında, mevsimin ilk karının bahçesini kapladığı yerde, Jace'in çiçeklerini sevdiğini söylediğini hatırladı ve açlıktan kudurduğunu hissetti. Bir erkeğin güldüğünü, konuştuğunu duysa, hatta bir erkek görse bile açlıktan ölüyordu.

Nellie'nin kilo kaybını ilk fark eden Terel oldu.

Charles, "Beni iflasa sürüklediği için olamaz," dedi. "Nellie, bu ayki market faturası beni iflas ettirmeye yetti."

Nellie yorum yapmadı ve bir sonraki market siparişi daha da büyüktü.

Charles, Jace gideli dört hafta olduktan sonra, "Böyle görünmene izin veremem," dedi. "Korkuluk gibi görünüyorsun. Git yeni bir elbise al."

Nellie uzun zamandır aynada kendine bakma zahmetine katlanmamıştı ama şimdi baktı ve vücudunun eski halinin bir gölgesi olduğunu gördü.

eski halini. Elbisesinin korsajını avuçlarıyla tutup kendisinden uzaklaştırabiliyordu. İsteksizce, ne giydiğini umursamadan terzisine gitti.

Terzi Nellie'nin harap olmuş yüzüne şöyle bir baktı ve tek kelime etmedi. Elbette tüm dedikoduları duymuştu ve Terel, Nellie'nin evde oturup yemek yemekten başka bir şey yapmadığını, evden dışarı adım atmayı reddettiğini ve uzun yüzünün çok can sıkıcı olduğunu söylemişti.

Terzi, Nellie'yi küçük bedenine kadar soyarken, eğer yiyorsa, çok fazla yemiyordur, diye düşündü. Bir insanın bu kadar kısa sürede Nellie kadar kilo verebilmesine hayret etmişti. Kasetini almak için çalışma odasına gitti ama duvardaki bir askıda asılı duran bitmiş bir elbiseye bakınca durdu. Bu, Bayan Kane Taggert için yeni bitirdiği bir kışlık kostümdü. Koyu mavi kadifeden yapılmış, yakaları daha açık mavi satenle kaplanmıştı ve elbiseyle uyumlu hoş bir pelerini vardı.

Terzi, Bay ve Bayan Taggert'in Noel sonrasına kadar şehir dışında olacağını bildiği için kadife elbiseye baktı ve o adamın zavallı, tatlı Nellie'ye nasıl ihanet ettiğini düşündü. Kararlılıkla elbiseyi askısından aldı, sonra da çekmecedен kendi korselerinden birini kaptı.

"Şimdi, Nellie, seni gülümseteceğiz."

Nellie'yi hazırlamak bir saat sürdü. Terzi Nellie'nin saçlarını düzeltti; saçlar kirli olduğu için yağı emmesi için iki kez pudralaması gerekti. Nellie'yi korsenin içine soktu, sonra da Nellie'nin beli saygın bir şekilde yirmi bir inç olana kadar kordonları çekti, göğsünü ve kalçalarını küçük belinin üstünde ve altında şişmeye bıraktı.

Bütün bunlar boyunca Nellie emredildiği gibi durdu ya da oturdu, olaylara çok az ilgi gösterdi.

Terzi telefona sarıldı ve değirmenciye aradı. "Bayan Taggert için yaptığınız mavi şapkayı buraya getirmenizi istiyorum. Hayır, henüz dönmedi ama burada başka biri var. Kendiniz gelseniz iyi olur çünkü buna inanacağınızı sanmıyorum."

Değirmenci geldiğinde, gerçekten de gördüklerine inanamadı. Nellie'yi küçükklüğünden beri tanıyordu ama on iki yaşındayken, annesi öldükten sonra Nellie kilo almaya başlamış ve güzel yüzü iri vücudunun üzerinde kaybolmuştu.

Değirmenci kollarını yukarı itti. "Saçın yanlış olmuş. Bir saç maşası getir ve Bayan Emily'yi çağır. Bunu görmeli."

Otuz dakika sonra yeni Nellie karşılarında duruyordu, saçları yumuşak bir şekilde düzenlenmişti, başının bir tarafında mavi kadife bir takke vardı, kum saati figürü göz alıcı kadife bir elbisenin içindeydi. Güzel yüzü, perili gözleriyle terzi ve kumaşçıya bakıyordu.

Bayan Emily geldiğinde iki kadın geri çekildi. Hiçbir kelime başarılarını tarif edemezdi, bu yüzden sadece ayrıldılar ve Bayan Emily'nin eserlerini görmesine izin verdiler. Bir an için Bayan Emily'nin nutku tutuldu. Durdu, baktı, ağzı açık kaldı ve aval aval baktı. Ama sonra gülümsedi. O gülümsemede biraz intikam vardı. Jace Montgomery'nin ihaneti hakkındaki söylentiler kasabada neredeyse bitmişti ama Bayan Emily haftalarca "zavallı Nellie" hakkındaki hikâyeleri dinlemek zorunda kalmıştı. Nellie'nin yakışıklı bir adamın kendisi gibi yaşlı bir hizmetçiden hoşlanacağına inanmakla ne kadar aptallık ettiğini duymak zorunda kalmıştı. Bu görüntü yaşlı bir hizmetçi değildi.

"Benimle gel, Nellie," dedi Bayan Emily kesin bir tavırla. "Sana gösteriş yapmak istiyorum."

Terzi Bayan Emily'nin kolunu tuttu. "Geldiğinden beri iki kelime bile etmedi. O korkunç adam tarafından gerçekten incitilmiş gibi görünüyor. Farkında olduğundan emin değilim..." Döndü ve Nellie'ye gülümsedi. "Güzel olduğunu bildiğinden emin değilim."

Bayan Emily, "Bu kasabanın kedileri onu görür görmez haber verirler," dedi ve Nellie'yi kapıdan dışarı çıkardı.

Nellie Chandler'da yürürken yarattığı sansasyonun farkında değildi. Genç ve yaşlı erkekler durup bakıyordu. Kadınlar iki kez baktı. Bayan Emily Nellie'ye çay dükkanına kadar eşlik ettiğinde tüm konuşmalar, tüm hareketler durdu. Bayan Emily Nellie'yi öne doğru itti.

"Mae, Louisa, Charlene," dedi Bayan Emily, "Nellie'yi hatırlıyorsunuz, değil mi?" Genç kadınların gözlerinin açılmasını izlemekten büyük bir zevk aldı. "Zavallı Nellie mi? Zavallı, *sevgili* Nellie?"

"Yiyecek bir şeyler alabilir miyim?" Nellie yumuşak bir sesle söyledi.

Bayan Emily onu bir masaya oturttu ve Nellie'nin gözü kek arabasından başkasını görmezken, Chandler'ın genç kadınlarının gözü de ondan başkasını oldu. Nellie artık acınacak biri değil, kıskanılacak biriydi.

Daha sonra, altı kişilik bir çay içtikten sonra Nellie eve doğru yola koyuldu ve bir kez olsun durup kendisine bakan insanlara bakmadı. Eve vardığında doğruca mutfığa gitti, önlüğünü giydi ve akşam yemeğini hazırlamaya başladı. Sırtı kapıya dönük olduğu için Terel'in içeri girdiğini görmedi.

Terel'e arkadaşları Nellie'nin görülmeye değer bir kadın olduğunu söylemişlerdi, o da kendi gözleriyle görmek için eve koşmuştu; ama önceden uyarılmış olsa bile Nellie'yi ilk görüşüne hazırlıklı değildi. Daha önce Nellie'den daha güzel bir kadın görmemişti. Chandler'da sadece ikizler, Houston ve Blair, Nellie'nin eline su dökebilirdi. Ve mavi kadife elbise onun yeni ince vücudunu vurguluyordu.

Terel'in içinde bir öfke kabardı, kendi kız kardeşi tarafından ihanete uğramış olmanın öfkesi.

Terel gülümsedi ve öne doğru yürüdü. "Nellie, çok güzel görünüyorsun, gerçekten çok güzel."

Nellie döndü ve zorla gülümsedi. "Çok güzel bir elbise, değil mi?"

"Evet, gerçekten çok güzel, ama bunu mutfakta giymeniz gerektiğini düşünüyor musunuz? Sadece para olduğunu biliyorum ama bu kadar pahalı bir elbiseyi mahvetmekten endişe etmiyor musun?"

"Evet, ne kadar düşüncesizim." Nellie önlüğünü çıkardı ve Terel arkasından yaklaşırken yukarı doğru çıkmaya başladı.

"Kilo verdiğini gördüğüme çok sevindim. Sanırım bunu şimdi söyleyebilirim ama babam ve benim için her zaman ne kadar utanç verici olduğunu bilmiyorsun. Seninle görülmekten nefret ettiğimiz zamanlar oldu. Seni sevmediğimizden değil, ama görünüşüne rağmen seni seviyoruz, anlıyor musun?"

Nellie kadife elbiseden dışarı adımını attığında midesi açlıktan .
"Evet, sanırım ne demek istediğini anladım."

Terel ödünç aldığı korsenin içinde Nellie'nin vücudunu inceledi.
"Görünüşe göre yeni kıyafetlere ihtiyacın olacak, o yüzden senin için seçsem iyi olacak. Belki de kadifenin mutfakta çalışmaya pek uygun olmadığını fark etmedin. Ya da belki şimdi babam ve benim için yemek yapmak istemiyorsun. Belki de artık balo balo gezip Bay Montgomery gibi erkeklerle dans etmeyi tercih ediyorsunuz. Belki daha fazla erkek
."

"*Hayır!*" Nellie yarı yarıya bağırdı. "Başka adam yok. Onlara güvenmiyorum. Onlarla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Elbiseleri sen seç, ne giydiğim umurumda değil." Şimdi üzerinde asılı duran en eski ev elbisesini çekti ve merdivenlerden aşağı koştu, giderken düğmelerini ilikledi. Mutfığa girdiğinde fırından yeni çıkmış sıcak bir turtayı kaptığı gibi yemeye başladı. "Artık erkek yok," dedi yüksek sesle. "Artık erkek yok."

Eğer Nellie erkeklerle hiçbir şey yapmak istemiyorsa, aynı şey erkekler için de söylenemezdi. Hayatı boyunca erkek nüfusu tarafından görmezden gelindikten sonra, birdenbire davetlerle kuşatılmıştı. Yakışıklı genç erkekler onu evinin önünde bekliyor, sonra da nereye giderse gitsin onu takip ediyorlardı. Alışverişlerini taşımayı, onun için ayak işlerini yapmayı teklif ettiler. Onu her yere davet ettiler.

Nellie'nin onları vazgeçirmek için yapabileceği hiçbir şey yok gibiydi. Onlarla konuşmadı, onlara gülümsemedi bile. Kendini onlara daha hoş göstermek için hiçbir fiziksel çaba göstermedi. Terel'in onun için seçtiği sıkıcı, büyük boy elbiseleri giydi; Terel'in saçını maşayla yakmasına hiç aldırmadı. Ama hiçbir şey genç erkeklerin ilgisini çekmiyordu, çünkü gerçek şu ki, artık Terel'in yaptığı hiçbir şey Nellie'nin güzelliğini gizleyemezdi ve Nellie'nin çekingenliği genç erkekleri sadece cesaretlendiriyordu.

Nellie evde Terel'i dinliyordu, çünkü bir keresinde dinlememiş ve yalancı, hain bir adam tarafından kandırılmıştı.

"Mason Locası'ndaki Noel partisine gitmek istemiyorsun, değil mi ?" diye sordu Terel , davetiyesine bakarak. "Sen

Hasat Balosu'nda olanları hatırlıyorsun, değil mi? Sevgili kız kardeşimin bir daha böyle aptal durumuna düştüğünü görmeye dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Hayır, gitmek istemiyorum," diye fısıldadı Nellie, kendini çok aç hissediyordu. İki ay sonra, Jace'i düşünmek bile ona acı vermeye devam ediyordu. "Seni ya da babamı utandırmak istemiyorum."

"*Bizi* utandırmıyorsun, kendini utandırırıyorsun, sürekli yemek yiyorsun ve tabii ki erkeklerden hiç hoşlanmıyorsun. Kasabanın ayyaşının koridordan geçmesinden ve ona aşık olduğuna inanmandan korkuyorum."

"Terel, lütfen..." Nellie yalvardı.

"Özür dilerim Nellie, seni incitmek istememiştim. Sanırım sadece aşırı korumacıyım, hepsi bu. İşte sana koroda şarkı söylemen için davetiye. Bunu yapmak istemezsin, değil mi? Yani, orada erkekler olacak ve sen nasıl olduğunu bilirsin."

"Hayır," dedi Nellie, gözyaşları onu boğmaya başlamıştı. Hiçbir yere gitmek istemiyordu. Sadece ortadan kaybolmak istiyordu.

"Gerçekten evde kalmanın en iyisi olduğunu düşünüyorum, en azından bir süreliğine. Bunlar kek mi? Çok lezzetli kokuyorlar. Neden bir ya da iki tane yemiyorsun? İnsanlar senin çok zayıf olduğunu söylüyor." Nellie'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Öğleden sonra görüşürüz."

Terel gittiğinde, Nellie bir düzine kek yedi.

Jace trenden indi ve Colorado'nun soğuk dağ havasını içine çekti. Geri dönmek iyi gelmişti, evi olarak gördüğü yere dönmek iyi gelmişti. Çantasını otele kadar taşıması ve giriş işlemlerini yapması için bir çocuğa beş sent verdi. Önce otele gitmek için zaman ayırmak istemedi. Şu anda tek istediği Nellie'yi görmektir.

Soğuk ve kuru hava yüzüne çarptığında gülümsedi ve Nellie'nin kurdeleyle bağlanmış mektuplarının durduğu göğüs cebini yokladı. Onu görelili iki buçuk ay olmuştu, hayatının en uzun on haftasıydı ama her şeyi ayarlaması da o kadar uzun sürmüştü. Warbrooke'a ilk geldiğinde babasını mükemmel bir şekilde

Sağlıklı bir şekilde, dürtüsü hemen trene atlayıp Chandler'a geri dönmek olmuştu. Sahte telgrafın arkasında çürümüş Terel'in olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Ama telgraf, ailesinin onun için ne kadar önemli olduğunu fark etmesini sağlamıştı, bu yüzden sadece kendisi ve babasıyla birlikte denize açılmış ve kendini babasına Nellie hakkında her şeyi anlatırken bulmuştu. Yelkenle geçirdiği günün sonunda hayatında ne yapmak istediğini biliyordu. Denizi sevse de, onu özleyeceğini bilse de, Colorado'da Nellie ile yaşamak istediğini biliyordu.

O gece ona mektup yazmış ve planlarını anlatmıştı. Ona telgrafı birinin yarattığını söylememişti. Terel'le bir kıtanın öbür ucundan savaşmak istemiyordu, bu yüzden sadece planlarını yazdı. Mülklerinin çoğunu, Julie ile birlikte sahip oldukları araziye ve evi, üç yelkenlisini satacak kadar Warbrooke'ta kalmayı planlıyordu ve kardeşleri ve babasıyla mülk paylaşımını halletmesi gerekiyordu. Bu iş bittiğinde Chandler'a dönmeyi ve onu karısı yapmayı planlıyordu.

Ona memleketini, babasını ve kardeşlerini anlatan, annesinin müziğini ve onu tekrar dinlemenin ne kadar güzel olduğunu anlatan uzun mektuplar yazmıştı. Warbrooke'a vardığında Nellie'yle ne kadar az konuştuklarını fark etti ve kendini ona her şeyi anlatırken buldu. Julie ve küçük oğlunun mezarını ziyaret ettiğini ve onlar için duyduğu üzüntünün sadece donuk bir sızı olduğunu anlattı. Onlar için planladığı geleceği yazdı ve bir gece, çok geç bir saatte, kendini çok yalnız hissettiğinde, onu Everett'lerin evine götürerek yaptığı hileyi anlattı. Ve her zaman, tekrar tekrar, onu sevdiğini söyledi.

Nellie'nin ona yazdığı mektuplar istediği kadar uzun değildi; aslında neredeyse kısaydı ama iyi olduğunu bilmesine yetiyordu. Ona bugün geleceğini söylemek için yazmamıştı çünkü beklenmedik bir şekilde son yelkenlisine bir alıcı bulmuştu ve sonunda özgürdü. Kıyafetlerini bir çantaya doldurmuş ve Warbrooke'tan kalkan ilk trene binmişti. Bu Noel'i Nellie'yle geçirmek istiyordu ve bir sonraki Noel'de ailesi

Colorado'ya onu ve Nellie'yi ziyarete gelmişti ve -sırıttı- belki de ilk çocuğu olacaktı.

Şimdi, tren istasyonundan ayrılırken, dünyanın tepesindeydi. O ve Nellie için her şey yoluna girmişti. Mutluluklarının önünde başka hiçbir engel kalmamıştı.

O kadar mutluydu, düşüncelerine o kadar dalmıştı ki Chandler halkının durup ona nasıl baktığını görmedi. Önce baktılar, sonra kaşlarını çattılar, sonra da kafalarını birleştirip onun bu kasabaya dönmeye nasıl cüret ettiğini mırıldandılar.

Nellie'ye olabildiğince çabuk ulaşmaya çalışarak o kadar hızlı yürüyordu ki, The Famous'ın kapısının açıldığını ve Terel'in arkadaşlarının dışarı çıktığını görmedi. Onlara doğru yürüdü ve paketler havada uçtu.

"Affedersiniz," dedi paketleri toplamak için eğilerek, "hepsi benim hatamdı. Nereye gittiğime dikkat etmiyordum-"

"Sen!" Louisa söyledi.

Jace başını kaldırıp üç genç kadına baktı ve onların dehşet içinde kendisine baktığını görünce şaşırdı.

"Kasabada yüzünü göstermeye nasıl cüret edersin?" Charlene dişlerini sıkarak konuştu. "Nellie'ye yaptıklarından sonra!"

"Nellie iyi mi?" Jace ayağa kalkarak sordu. "Sanki umurundaymış gibi," diye tısladı Louisa.

Mae tek kelime etmemişti ama aniden elini uzattı ve Jace'in yanağına bir tokat attı. "Senin çocuğunu *doğurmayacağım*," dedi ve onu iterek geçti. Louisa ve Charlene paketlerini onun elinden aldıktan sonra onu takip ettiler.

Jace elini yanağına götürdü ve kadınların ardından bakakaldı. "Neler oluyor böyle?" dedi yüksek sesle.

Bu karşılaşmadan sonra hızını yavaşlattı ve yanından geçtiği neredeyse herkesten aldığı hoş olmayan bakışları fark etmeye başladı. Kendini bir melodramdaki kötü adam gibi hissetmeye başlamıştı.

Nellie'nin evinden üç blok ötede Bayan Emily'yi gördü.

"Geri dönmeye cesaret edebileceğini düşünmezdim," dedi Bayan Emily. "Sanırım Nellie'nin ikileminin yanlış alarm olduğunu duydunuz, bu yüzden belki de geri dönmenin güvenli olduğunu düşündünüz, ama Charles'ın şimdi size nakliye şirketini vereceğinden çok şüpheliyim."

Adamın yanından geçmeye başladı ama adam kolundan yakaladı. "Lütfen bana neler olduğunu anlatır mısın?"

Bayan Emily şahin burnuyla adamın kolundaki ele baktı ve Jace elini bıraktı. "Hiçbir kadın senden güvende değil mi?"

"Güvenli mi?"

Bayan Emily uzaklaşmaya başlayınca Jace'in öfkesi tepesine çıktı. " oluyor?" diye bağırdı.

Bayan Emily onun konuşmasından iğrenmişti ve Nellie'yi incittiği için ona öfkeliydi ama ses tonundaki bir şey durup geri dönmesine neden oldu. "Hasat Balosu'ndan beri neredeydin?" diye tükürdü ona.

"Warbrooke, Maine'deki evim. Orada sahip olduğum her şeyi sattım, böylece geri dönüp Nellie ile evlenebildim ve burada Chandler'da yaşayabildim."

Bayan Emily gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Nellie'ye neden söylemedin?" diye fısıldadı.

Jace bu kasabadaki herkesin deli olduğundan emindi. "Ona söylemek mi? Gittiğimden beri ona yazıyorum." Ceketinin cebinden bir paket mektup çıkardı, pembe ve sarı ipek kurdeleler sarkıyordu. "İşte bana yazdığı mektuplar ve" -pantolonunun cebinden küçük bir kutu çıkarıp açtı ve içinden altınla işlenmiş büyük sarı pırlantalı bir yüzük çıktı- "bu Nellie'ye vermeyi planladığım nişan yüzüğü. Yıllardır ailemdeydi. Sence beğenir mi?"

Bayan Emily kendini toparlamaya çalışıyordu. Ailesinde böyle bir yüzük bir adamın muhtemelen Grayson Freight gibi küçük bir işletmeye ihtiyacı yoktu. "Aman Tanrım, neler oluyor böyle? Bu kasabadaki diğer genç hanımlar için nişan yüzükleriniz var mı?"

Jace artık insanların deli olduğundan emindi. "Hayır," dedi sabırla. Bayan Emily'nin bunadığını düşünmemiştir ama şimdi öyle olduğunu düşünüyordu. "I

Bir seferde sadece bir kadınla evlenirim. Belki de beni Mavi Sakal ile karıştırdınız. Şimdi izninizle." Şapkasını eğdi ve arkasını döndü.

"Bay Montgomery!" Bayan Emily onu durdurarak seslendi. "Siz ve ben konuşmalıyız."

"Sonra konuşuruz, söz veriyorum. Şu anda Nellie'yi görmek istiyorum."

Bayan Emily onun kolunu sıkıca kavradı. "*Önce* ikimiz konuşmalıyız. Nellie'yi görmeden *önce*. Sanırım bilmen gereken bazı şeyler var." Adam itiraz etmek için ağzını açtığı anda, Bayan Emily devam etti: "Nellie'nin seni göreceğinden emin değilim."

"Beni görüyor musun? Ama Nellie benimle evlenmeyi kabul etti." Mektupları havaya kaldırdı.

"O mektupları Nellie'nin yazdığına inanmıyorum. Tüm kasaba gibi Nellie de onu terk ettiğine inanıyor."

Jace bir an için konuşamadı. Sokağın aşağısına, Nellie'nin evine doğru baktı. "Belki de konuşmalıyız," dedi usulca.

Jace, Bayan Emily'nin evinden ayrıldıktan bir saat sonra öfke içindeydi, büyük ve öfkeli bir öfke.

"Bugün kimi gördüğümü asla tahmin edemezsin," dedi Johnny Bowen Terel'e. Terel'i alışveriş gezisinden eve götürüyor, paketlerini taşıyordu.

"Kim?" Terel pek de umursamadan sordu. Johnny'nin Nellie'yi bir an olsun görebilmek umuduyla onu evine bıraktığını biliyordu. Hasat Balosu'ndan ve özellikle de Nellie kilo verdiğinden beri Chandler'daki her erkek ona kur yapmak istiyor gibiydi. Bayan Emily'nin bir gün gülerek söylediği gibi, "Nellie'de her şey var: güzellik, zekâ, tatlı bir huy, zengin bir baba ve yemek yapabiliyor. O her erkeğin rüyası." Görünüşe göre Bayan Emily haklıydı, çünkü erkekler Nellie'nin etrafına üşüşmüşlerdi. Nellie onlara aldırış etmiyordu ama o onları görmezden geldikçe, onlar daha çok dikkatini çekmeye çalışıyordu. Terel, Nellie'yle ilgili sorular yüzünden artık hiçbir yere gidemiyor ya da evine kimseyi alamıyordu.

"O adamı gördüm, Jace Montgomery."

Terel olduğu durdu. "Onu gördün mü? Ne zaman? Nerede?"

"Burada, Chandler'da, yaklaşık bir saat önce. O ve Bayan Emily konuşuyorlardı. Aslında sanki kavga ediyorlarmış gibi görünüyordu ama ben caddenin karşısında olduğum için ne konuştuklarını duyamadım. Pek mutlu görünmüyordu."

Terel birdenbire kendini pek iyi hissetmedi; aslında oldukça korkmuştu. Elini alnına götürdü ve Johnny'ye doğru bayıldı.

"Terel, iyi misin?"

"Hastayım," diye fısıldadı. "Beni içeri götür."

"Elbette." Kolunu onun omuzlarına doladı ve yürümesine yardım etmeye başladı.

"Beni taşı, seni aptal," diye tısladı.

"Oh, tabii." Johnny eğildi ve onu kucağına aldı. "Göründüğünden daha ağırsın." Mücadele ederek onu çıkardı, verandadan ön kapıya geçirdi, sonra kapıyı açmak için bir dizinin üzerinde dengelemek zorunda kaldı. Terliyordu ve sırtı zorlanıyordu. "Kanepede mi?" diye sordu, sesi çabayla yükselmişti.

"Yukarı çık, seni aptal, ve Nellie'yi ara."

Johnny merdiven boşluğunun dibindeki duvara yaslandı ve nefes nefese kaldı. "Nellie," dedi, fısıltıdan biraz daha fazla bir sesle.

"Yüksek sesle konuşmazsan seni asla duymayacak." "Nellie!" Johnny bağırdı.

"Tekrar."

"Nellie!" Sesi alçaldı. "Terel, kahvaltıda ne yedin? Taşlar mı?"

Nellie'nin geldiğini duydu. "Beni yukarı çıkar, yavaşça."

"Hareket edebilmemin tek yolu bu." Johnny inleyerek merdivenleri başladı, kolları ve sırtı ağrıyordu.

"Terel?" Nellie söyledi. "Oh, Terel, sorun ne?"

"Yok bir şey, sadece biraz başım . Muhtemelen kalbimdendir."

"Onu buraya koy." Nellie Johnny'yi Terel'in yatağına yönlendirdi. "Git Dr. Westfield'ı çağır. Hemen gelmesini söyle. Ona bunun çok acil olduğunu söyle!"

Tam o anda ön kapı çarparak açıldı ve bütün ev sarsıldı. "*Nellie!*" Jace Montgomery bağırdı. "Neredesin?"

Dik dururken Nellie'nin yüzündeki tüm kan çekildi. "Nellie." Terel kız kardeşinin kolunu tuttu. "Oh, sevgili Nellie, bu Onunla yüzleşmene yardım edemeyecek kadar hastayım. Elimden geleni yapacağım. sana yardım edeceğim. Johnny, gönder onu."

Johnny dehşete düşmüş görünüyordu. "Adam benden iki kat daha büyük." Alt katta Jace'in odadan geçtiğini duyabiliyorlardı. Nellie usulca, "Ona gitmeliyim," dedi.

"Hayır, beni bırakma. Lütfen, lütfen, Nellie, beni bırakma. Rahatıma önem verdiğini söylüyorsun, peki ölmek üzereyken beni bırakacak mısın?"

"Hayır, hayır, tabii ki değil."

"Beni terk etmeyeceğine yemin et. Yemin et."

"Seni bırakmayacağım," diye fısıldadı Nellie. "*Yapabileceğime* inanmıyorum."

Üçü de Jace'in merdivenleri gürleyerek çıktığını duyduklarında sessizce durdular ve sonra o kapıda belirdi. Nellie'nin hatırladığından daha yakışıklıydı: daha iri, daha canlıydı.

Nellie'yi gördüğünde yüzündeki öfke yumuşadı ve Nellie onun hakkında doğru olduğunu bildiği şeylere rağmen ona doğru bir adım attı ama Terel Nellie'nin kolunu sıkıca tuttu. "Beni bırakma," diye fısıldadı Terel.

"Sizin için ne yapabilirim Bay Montgomery?" Nellie sonunda söylemeyi başardı.

"Seni alıp götürmeye, seninle evlenmeye geldim." Bayan Emily'nin az önce söylediklerinden sonra Jace, Terel'i boğmaktan başka bir şey istemiyordu. Hakkında yayılan tüm dedikoduların arkasında onun olduğundan hiç şüphesi yoktu. Aldığı ve Nellie'den geldiğine inandığı mektupların arkasında da onun olduğundan emindi.

Nellie, "Belki bir kez aptal olabilirim ama iki kez değil," dedi. Kalbi küt küt atıyordu.

Jace öfkesini kontrol edemiyordu. "Onun etrafında olduğu sürece sonsuza dek bir aptal olarak kalacaksın."

Terel, Nellie'yi daha sıkı kavradı ve küçük bir inilti çıkardı.

"Kız kardeşim hasta, o-"

"Hasta mı? O hasta, tamam mı, aklı hasta." Kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Nellie, seni seviyorum. Eve gittim çünkü babamın öldüğünü bildiren bir telgraf aldım. Sana bir not yazdım. Nereye ve neden gittiğimi açıkladım. Gittiğim süre boyunca sana mektup yazdım."

Terel, "Bize hiç mektup gelmedi Bay Montgomery," dedi.

"Sen bu işe karışma," dedi Jace ona ters ters bakarak. "Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama arkasında senin olduğunu biliyorum. İki sent için ben-"

"Kız kardeşimle böyle konuşmayın. O hasta. Johnny, git doktoru çağır."

Bay Montgomery kapıyı kapattığı için Johnny onu itip geçecek değildi. Olduğu yerde, odanın köşesine sıkışmış bir şekilde durdu.

"Şuna bir bak." Jace ceketinin içinden bir paket mektup çıkardı ve yatağın üzerine fırlattı. "Maine'deyken bunları senden aldım." Terel'e baktı. "Nellie'ye yazdığım mektupları ne yaptın?"

Nellie mektuplara dokunamadan Terel onları aldı. "Bu kimin el yazısı? Nellie'nin değil ve kesinlikle benim de değil." Mektupları Jace'in ayaklarının dibine, yere fırlattı.

"Seni küçük-" diye başladı Jace, Terel'e doğru ilerlerken.

Terel kendini yastıklardan kaldırdı ve Nellie'nin arkasına saklandı. "Beni öldürecek! Nellie, kurtar beni!"

"Bay Montgomery, gitmelisiniz."

"Açıklamama izin verene kadar buradan ayrılmayacağım."

Nellie dengesini yeniden kazanmaya başlamıştı. "Sanmıyorum. Hayır, bırak ben konuşayım. Siz söyleyeceğinizi söylediniz. Korkarım efendim, bir zamanlar bana söylediğiniz her şeye inandım. Sizin için aileme meydan okudum ama bir daha olmaz. Size ikinci kez güvenemem. Bir kez güvenimi kırdınız, bir daha güvenemem."

"Nellie," dedi Jace ve bu söz kalbinden geldi. "Güveninizi sarsacak hiçbir şey yapmadım. Sana yazdım, ben-"

"Ne mektup aldım ne de gönderdim."

"Çünkü onları *o* aldı."

Terel Nellie'ye sarıldı ve inledi.

"Ailem beni sever ve bana zarar vermek için hiçbir sebepleri yoktur. Öte yandan siz babamın işini istediniz. Hatta bunu elde etmek için yaşlı hizmetçi kıza bile kur yaptınız."

Jace derin bir nefes aldı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Nellie," dedi yumuşak bir sesle, "kız kardeşinin senin onunla kalmanı istemesi için her türlü nedeni var. Sen onun için bir köleden biraz daha fazlasısın. Ona gösterdiğin sadakati ve hizmetçiliği satın alamazsın. Sadece bir şey istemesi gerekiyor ve sen de bunu ona veriyorsun."

Bir nefes aldı. "Seni sadece babanın nakliye ofisini almak için istememe gelince, ailemin Warbrooke Nakliyat'ın sahibi olduğunun farkında değil misin? Cebimdeki bozukluklarla babanın şirketini satın alabilirim. Kasabadaki diğer herkes paramı biliyor gibi görünüyor." Gözlerini kısarak Nellie'nin arkasına saklanan Terel'e baktı. "Paramı hiç istemedim; sadece *seni* istedim. "

Nellie'nin başı döndü. Adamın söyledikleri doğru muydu? Mektuplar ve serveti konusunda ona inanırsa, ailesinin kendisine yalan söylemesinde parmağı olduğuna da inanmak zorunda kalacaktı. Ailesi onu seviyordu. Ona asla zarar vermek istemezlerdi. Onun mutluluğunu istiyorlardı.

"Nellie, benimle gel," dedi Jace usulca, elini ona uzatarak. "Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Lütfen benimle gel."

Onunla gitmek istiyordu. Tanrı yardımcısı olsun, belki de aptal, umutsuz, aşka aç bir kız kurusuydu. Belki de ona yalan söylemişti. Belki de

onunla gittiğinde onu baştan çıkaracak, çocuk sahibi yapacak ve sonra terk edecekti ama şu anda umurunda değildi. Onun elini tutmak, onunla birlikte yürümek ve asla arkasına bakmamak istiyordu.

Ama yapamadı. Ailesini terk edemezdi. Sanki zincirler onu tutuyormuş gibi, onlardan ayrılamayacağını ve onları bu kadar rahatsız edemeyeceğini hissediyordu. Onlara kim yemek yapacaktı? Onlara kim bakacaktı? İhtiyaçlarını kim karşılayacaktı?

"Yapamam," diye fısıldadı.

Jace elini bıraktı ve yüzünde beliren acı çok acıydı. "Yapmayacaksın."

"Yapamam."

Jace Terel'e baktı. "Görünüşe göre sen kazandın. Benim sevgim senin bencilliğin kadar güçlü değil." Tekrar Nellie'ye baktı. "Üç gün boyunca Chandler Evi'nde olacağım. Orada bana gel." Arkasını döndü ve odadan çıktı.

Geride kalan üç kişi ön kapı kapanana kadar dinledi. Johnny duvardan sıyrıldı ve Nellie'ye baktı. "Onunla gitmeliydin," dedi usulca, sonra da gitti.

Biliyorum, diye düşündü Nellie, ama nasıl hissettiğini kimseye açıklayamazdı. *Gidemezdi.*

Terel sırtını yastıklara yasladı. "Bunun bittiğine sevindim. Nellie, sanırım biraz çay ve belki de bu sabah yaptığın kekten bir dilim istiyorum."

Nellie dönüp kız kardeşine baktı. Jace'in söylediklerinde doğruluk payı var mıydı? Ona mektup yazmış mıydı ve Terel mektupları yok etmiş miydi?

"Nellie, bana öyle bakma. Tüylerimi diken diken ediyorsun."

Ailesinin kölesinden başka bir şey değil miydi? "Onun zengin olduğunu biliyor muydun?" Nellie fısıldadı. "Bu doğru mu? Öyle mi?"

"Zengin olsaydı, babam için katiplik işini kabul eder miydi? Kasabada kimsenin almayacağı bir kadına kur yapar mıydı? Bazen, Nellie, kendi ailen yerine yabancılara inanıyor gibi görünmen şok edici. Neden, bir an için

onunla gidecektin. Tanımadığın bir adam için seni seven insanları terk edecektin." Nellie'nin elini tuttu. "Beni terk etmezsin, değil mi? Bırakmayacağına söz vermiştin."

"Hayır, yapabileceğimi sanmıyorum." Terel'den uzaklaştı. "Şimdi çayınızı getireyim."

"Ve bütün pastayı yeme. Babam da biraz ister."

Nellie kapı aralığında durdu ve Terel'e buz gibi bir bakış attı. "Kilomun artık endişe edilecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Eğer fark *etmediysen*, artık daha tombul olan kardeş sensin." Nellie arkasını döndü ve merdivenlerden aşağı indi.

Onuncu Bölüm

MUTFAK

Berni yemek odasından çıktı ve hemen ardından tekrar cenaze kıyafetini giydi. Bir süredir yemek yiyordu, zayıf kalmak için dünyada kendisinden esirgediği tüm lezzetli şeyleri yiyordu ama şimdi koridorda durmuş düşünüyordu.

Pauline sisin içinden çıktı. "Fantezi odasına gittin mi?"

Berni'nin gözleri büyüdü. "Ne tür bir fantezi?"

"Ne istersen."

Berni . "Ortaçağ adamları mı? Ejderhalar mı?"

"Herhangi bir şey." Pauline altın bir kemere doğru adım attı, Berni de arkasındaydı ama Berni durdu.

"Nellie'ye ne olduğunu merak ediyordum. Kilo mu verdi? Yakışıklısıyla evlendi mi?"

"Kilo verdi ama artık Bay Montgomery ile görüşmüyor. Hâlâ Chandler'da ama sanırım umudunu yitirmek üzere. Nellie onu görmeyecek. Tam şurada Fantezi odası var."

"Bekle bir dakika. Neden Montgomery ile görüşmüyor? Kilo verdiğinde ondan hoşlanacağını düşünmüştüm."

"Bay Montgomery onu seviyor -sevgisinin onun boyuyla bir ilgisi yok- ama Nellie sizin ona verdiğiniz dileklere bağlı. Babasının evini terk edemez ve babası ile kız kardeşinin rahatını bozamaz."

"Ah," dedi Berni, ayaklarına bakarak. "Ona asla zarar vermek istemedim. İyi bir çocuğa benziyordu. Düşündüm ki-"

"Nellie gibi bir şişkonun ne önemi ki?"

"Nellie önemli. İnsanlara nasıl yardım ettiğine bir bakın. Böyle insanlar sayılır. Nellie asla-"

Durdu çünkü Pauline Fantezi kemerinden içeri adım atmış ve sis dağılmıştı. Önlerinde gerçekten de Berni'nin en çılgın rüyalarından fırlamış bir sahne vardı. Sarı saçları beline kadar uzanan, yapışkan pembe ipek bir elbise giyen genç ve güzel bir kadın bir direğe zincirlenmişti. Önünde, çatal dilli ve burun deliklerinden ateşler fışkıran iri ama oldukça sevimli bir ejderha, inanılmaz yakışıklı, kaslı, siyah saçlı ve zincir zırh giymiş bir adamla dövüşüyordu. Berni neredeyse bayılacaktı.

"," dedi Pauline, "sen bakire olabilirsin."

Berni iki adım öne çıktı, sonra durdu. "Hayır, Nellie'yi görmek istiyorum."

"Nellie bekleyebilir. Adamın atını gördün mü?" Sis sağa doğru dağıldı ve kırmızı ipekle örtülü güzel bir siyah aygır belirdi.

Berni yutkundu ve geriye doğru bir adım attı. "Hayır," demeye çalıştı ama sesi titriyordu. "Nellie'yi görmek istiyorum."

Birdenbire ortalığı sis kapladı ve Berni rahat bir nefes aldı. Pauline'e sırtıttı. "Her neyse, adamla ejderha arasında bir seçim yapmam mümkün değil."

"Seçim sizin," dedi Pauline ve sisin içinden geçerek İzleme Odası'nın kemerine doğru ilerledi.

Berni bankete yerleşti ve önündeki sisin dağılıp Grayson'ların oturma odasını görmesini izledi. Nellie orada, şöminenin üzerine çam dalları koyuyordu.

"Harika görünüyor," dedi Berni. "Gerçekten yapılı ve şimdi küçük kız kardeşinden çok daha güzel, o zaman sorun ne? Neden Montgomery'si yok? Hatta neden bir partide değil? Bu haliyle *herhangi bir* erkeğe sahip olabilir."

"Nellie hiçbir zaman dış görünüşle fazla ilgilenmedi. Tek istediği sevmek ve sevilmekti. Bay Montgomery bunu hissetti."

Berni, Nellie'nin Noel süslerini asmasını, tırabzan boyunca yeşillikler bağlamasını izledi. Şimdi çok güzeldi ama yüzünde derin, çok derin bir hüznün vardı. Berni onu ilk gördüğünde ve Nellie şişman olduğunda, Nellie şimdiki gibi üzgün görünmüyordu. Berni bunu anlayamıyordu. Dünyada Nellie'nin yarısı kadar iyi görünebilmek için estetik ameliyatlara binlerce dolar harcamıştı Nellie burada, savaş çıkarabilecek bir yüze, herhangi bir orta sayfa güzelinden iyi bir vücuda sahipti ve yapayalnızdı ve mutsuz görünüyordu.

"Peki neden onun peşinden gitmiyor?" Berni tersledi.

"İki sebep var: Ona verdiği dilek yüzünden ve Nellie nasıl yapılacağını bilmediği için. Bir koyuna kurt postu giydirip koyunun kurda dönüşmesini bekleyemezsin. Nellie, şişman da olsa zayıf da olsa Nellie'dir."

Berni elini gözlerinin kenarına koyarak sahneden uzaklaştı. "Daha fazlasını görmeye dayanamıyorum."

Pauline elini salladı ve Nellie ile oda gözden kayboldu. "Peki şimdi ne olacak?" Berni sordu.

"Bu size bağlı. Biz tedarik ediyoruz-"

"Evet, evet, biliyorum. Bilgeliği benim sağlamam gerekiyor. Şimdiye kadar pek de bilge olmadım, değil mi?"

"Oh, peki, bir yağın az ya da çok olmasının ne önemi var?"

Berni yüzünü buruşturdu. "Demek istediğinizi anladım. Belki de yanlışmışımdır. Montgomery'nin onu sevdiğini söylemiştin. Dilekle bağlı olmasaydı şimdi onunla birlikte olur muydu?"

"Muhtemelen, ama kim bilir? Böyle şeyleri kimse tahmin edemez."

Berni tekrar sise baktı. "Nellie hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum. Tüm hayatını görmek mümkün mü? En başından itibaren?"

"Elbette." Pauline elini salladı ve Viktorya dönemine ait bir yatakta doğum yapmak için çabalayan güzel bir kadın belirdi.

Pauline ayağa kalkarak, "Sizi yalnız bırakayım," dedi. "1896 Noel'i yaklaştığında geri döneceğim."

Berni elini dalgınca salladı ve izlemek için uzandı. Mutfak'taki zamanın dünya zamanına benzemediğini çoktan öğrenmişti. Sahneler sanki uçup gidiyordu. Berni, Nellie'nin başından beri sessiz, ağırbaşlı, memnun etmeye hevesli bir çocuk olduğunu gördü. Annesi iyi değildi, bu yüzden Nellie'nin en küçük bir ses bile çıkarmasına izin verilmiyordu; ve babasının işi ilk günlerinde çok az para kazandırdığı için, Nellie'nin her zaman birçok işi vardı. Tüm itaatinin ödülü olarak, Nellie ailesi tarafından neredeyse görmezden geliniyordu.

Nellie sekiz yaşındayken annesi Terel'i doğurdu ve dört yıl sonra ölene kadar ağır hasta kaldı. Ama Nellie çocuğa bakmayı umursamadı. Çılgık atan bebeği kucağına aldı ve ona sevgiyle baktı. Hayatında ilk kez sevgisine karşılık verecek birine sahip olacaktı.

Karısı öldükten sonra Charles Grayson, bebeğe bakma sorumluluğunu on iki yaşındaki kızına bırakmaktan hiç çekinmemiş görünüyordu. Nellie iyi bir anneydi ama sevgiye o kadar açtı ki bebeğe ne isterse veriyordu, böylece Terel, Nellie'nin dünyaya sadece Teril'in emirlerini yerine getirmek için geldiğine inanarak büyüdü.

Ergenlik döneminde Nellie kilo almaya başladı. Berni, erkeklerin Nellie ile nasıl flört ettiklerini, onu nasıl kızarttıklarını ve Nellie'nin onlara nasıl karşılık verdiğini gördü. Sonra evde Charles, Nellie'nin dışarı çıkmasını yasaklar ve yürümeye başlayan çocuğu yalnız bırakırdı. Nellie mutfağa gider ve yemek yerdi.

Berni 1896'ya geldiğinde Nellie'nin hayatını gerçekten anlamıştı. Nellie'nin istediği şey için nasıl savaşıacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği nasıl vereceğiydi.

Berni, Jace Montgomery'nin Nellie'nin hayatına girmesini izledi, onun sevgisi altında nasıl çiçek açtığını gördü ve Berni içtenlikle gülümsedi. Nellie birinin onu sevmesini hak ediyordu, babasının ve kız kardeşinin kölesi olmayı bırakmayı hak ediyordu.

Nellie üç dileğini dağıtmaya başladığında işler değişti ve Berni kendini küçülmüş hissetti. Nellie'yi incitmek istememişti. Tanrı yardımcısı olsun, Nellie hayatında yeterince acı çekmişti ve daha fazlasına ihtiyacı yoktu, ama dilekler Nellie'nin yükünü artırmıştı.

Berni Hasat Balosu'nda Nellie'yi izledi ve onun çok güzel görüldüğünü düşündü. Belki biraz genişti ama o kadar aşık ki tüm vücudu parlıyordu. Balodan sonra Berni, Terel'in Jace'e ne yaptığını gördü, sahte telgrafi gönderdi, sonra Jace'in Nellie'ye yazdığı mektupları çaldı ve Nellie'nin ona cevap verdiğini düşünmesi için ona cevap yazması için fakir bir kadın kiraladı.

"Seni işbirlikçi küçük manipülatör," diye mırıldandı Berni.

Jace'in kasabaya dönüşünü izledi, ardından Terel'in hasta numarası yaptığı sahneyi gördü. Berni, Jace'in Nellie'den onunla birlikte istediğini ve Nellie'nin *gidemeyeceğini* söylediğini duydu. "Üçüncü dilek yüzünden," dedi Berni yüksek sesle.

Sonunda salona yeşillik asan Nellie'nin yanına geldi. Jace'in onunla gitmesini istemesinin üzerinden iki gün geçmişti ve Noel'den üç gün önceydi.

Manzara sisle kaplandı.

"Ne ?" Pauline sordu. "Daha fazla dilek mi?"

"Dünyaya geri dönüp Nellie'ye yardım edebilir miyim?"

"Dünyaya geri dönmek mi? Mutfak'tan ayrılmak mı istiyorsun? Dünyanın tüm iğrençliği için buradan ayrılmak mı? Ziyafet odasının tamamını görmedin. Orada çikolata dağları var. Ve bu sütlü çikolata değil, gerçekten derin, zengin, bitter çikolata. İstedğin kadar yiyebilirsin ve bir gram bile almazsın."

Berni çikolata dağlarını hayal ederken tereddüt etti. "Hayır," dedi kararlılıkla, "dünyaya dönmek istiyorum. Nellie'nin bir öğretmene ihtiyacı var. O kız kardeşiyle boy ölçüşemez. Biraz yardıma ihtiyacı var."

"Ama Terel'den hoşlandığını sanıyordum. Sanırım onun sana kendini hatırlattığını söylemiştin."

"Terel tıpkı benim gibi ve bu yüzden onunla savaşmam gerekiyor."

"Onunla savaşmak mı?" Pauline dedi ki. "Ama ben senin onu Sindirella'ya."

"Zaten *kendini* Sindirella sanıyor. Nellie'nin elinden her şeyi almaya ne hakkı var? Nellie onun yüz katı bir insan. Dünyaya gidebilir miyim, gidemez miyim?"

"Gidebilirsiniz, ancak sınır üç gündür ve sizi uyarıyorum, bu ziyaretler nadiren işe yarar."

"Şansımı deneyeceğim. Şimdi, aile hakkında biraz bilgi edinmem gerekecek. Grayson ailesinin uzun süredir kayıp olan akrabası, çok zengin akrabası olarak gelmeyi planlıyorum. Sence bir gardırobum olabilir mi, gözlerime uygun yeşil ipekli bir şeyler?"

Pauline gülümsedi. "Sanırım bir şeyler ayarlanabilir. Yine de kurallar var. Olanlar olduğu gibi kalacak. Nellie'nin zaten dilemiş olduğu şeyi değiştiremezsiniz."

Berni gülümseyerek, "Ailesinin rahatını bozmayı planlamıyorum," dedi. "Onlar Amerika'daki en rahat aile olacaklar."

"Ve üç gün," dedi Pauline. "Tüm bu kadar."

"İkinci kocamı üç gün içinde kazandım ve sihre başvurmadım. Devekuşu tüyü olan bir şapkaya ne dersin? Ve bir sürü düğmesi olan ayakkabılara ne dersin?"

Pauline yumuşak bir sesle, "Umarım bunu iyi yaparsın," dedi.

"Ben her zaman istediğimi alırım. Terel'in bana karşı hiç şansı yok."

Pauline içini çekti. "Pekala, o zaman gel. Seni Grayson'ların hafızasına yerleştireceğiz, böylece Berni Teyze hakkında biraz bilgi sahibi olacaklar, sonra da seni aşağı göndereceğiz."

"Ve kıyafetler," dedi Berni. "Kıyafetleri unutma. Kehribar bir kolyeye ne dersin?"

"İstediğin tüm giysilere sahip olacaksın. Umarım bundan pişman olmam ve daha da önemlisi Nellie de pişman olmaz."

"Merak etme. Kaltak olmak söz konusu olduğunda, kitabı ben yazdım."

Pauline yürümeye başlarken, "Bu okumak istemediğim bir kitap," diye mırıldandı.

CHANDLER, COLORADO 1896

"Ne kadar zengin?" Terel, Nellie'nin çıtır elmalı tartlarından birini ısırarak sordu. "*Çok* zengin," dedi Charles mektubu yere bırakırken.

"Ve o bizden başka akrabası yok. Benim inancıma göre içinizden birini varisi olarak seçecek."

"İçimizden *biri* mi?" Terel yan gözle yemek masasının en ucunda oturan Nellie'ye bakarak sordu. Her zamanki gibi Nellie dikkatini vermiyordu. Nellie her zaman gülünecek biri değildi ama son iki gündür, o adam eve hışımla girdiğinden beri, Nellie gerçek bir kasvet fabrikasına dönüşmüştü. "Neden sadece birimiz?"

"Servetinin bölünmesini istemediğini söylüyor. Öldükten sonra da servetine dokunulmamasını istiyor, yani ben bunu sadece birinize bırakmayı planladığı şeklinde anlıyorum."

"Mmm," dedi Terel düşünceli bir ifadeyle. "Keşke onun ziyaretinden bize geliş gününden önce haber verseydiniz."

"Neden söylemediğimi anlayamıyorum," dedi Charles, gerçekten şaşkındı. "Ziyaretten haberim olduğuna eminim ama neden hiçbir şey söylemediğimi bilmiyorum."

"Oh, peki," dedi Terel parmaklarını yalayarak, "ona bakmak için elimden geleni yapacağım. Nellie, sen mutfakta kalıp yemek yapsan iyi olur. Harika yemeklerin Berni Teyze'yi memnun edecektir, eminim."

Nellie cevap verme zahmetine girmedi. Tabağındaki yemeği itti. Hayatında ilk kez aç değildi. Aç olmak canlı olmak demekti ve şu anda Nellie kendini pek canlı hissetmiyordu.

Terel Nellie'ye döndü ve onu inceledi. Evet, Nellie'yi bu zengin akrabadan uzak tutmak çok daha iyi olacaktı. Terel, şişman Nellie'nin aşk yaratması konusunda endişelenmezdi ama bu yeni Nellie, ince, güzel, bilinçsizce zarif, insanların ona iki kez bakmasına neden oluyordu. Terel, Nellie'de insanların onu bu kadar önemsemesine neden olan şeyin ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Her şeye burnunu sokan yaşlı cadı Bayan Emily sürekli Nellie'yi soruyordu, tıpkı kiliseler dolusu insan gibi. Terel bunun Nellie'nin yiyeceklerini Chandler'ın pis çocuklarına dağıtmasıyla ilgili olduğunu düşündü. Kimse babalarına yemek parasını ödediği için teşekkür etmeyi düşünmedi, ya da Nellie ailesinin parasını başkalarına harcadığı için Terel'e teşekkür . Hayır, herkes Nellie'nin Cömert Hanım'ı oynadığını gördü.

Nellie şimdi acı dolu iri gözleriyle trajik bir oyunun kahramanına benziyordu. Onu gören herkes ona acıyor gibiydi. Ama neden? Terel merak ediyordu. Çok zengin bir adamla evlenmeye çok yaklaştı - Nellie onu hak ettiğinden değil- ve sonunda ailesiyle kalarak doğru olanı yapmıştı, öyleyse neden diğer herkesin kendini mutsuz hissetmesini sağlamaya çalışıyordu? Terel, Nellie'nin suratsızlığının onu cezalandırmak için olduğunu biliyordu, Terel, ama başka kimse bunun farkında değil gibiydi. O aptal Mae Sullivan dün neredeyse Nellie'ye Bay Montgomery hakkındaki gerçeği söylemek istediğini, onun Chandler'da başka hiçbir kadını öpmediğini söylemişti. "Ben hariç," demişti Terel ve topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşmıştı.

İnsanlar neden bu kadar aptaldı? Terel merak etti. Nellie'nin ailesiyle birlikte çok daha iyi durumda olduğunu neden göremediler? Kim biliyordu ki?

Montgomery nasıl bir adamdı? Belki kadınlara kötü . Belki içki içiyordu. Belki de bir sahtekârdı ve aslında hiç de zengin değildi. Belki de Terel, Nellie'yi ölümden daha kötü bir kaderden kurtarmıştı.

Her neyse, diye düşündü Terel, adamı boş ver; düşünmesi gereken Berni Teyze vardı. Terel onun mükemmel bir varis olacağını düşünüyordu. Paris, Roma, San Francisco, diye düşündü. Kürkleri, mücevherler, evler.

Tekrar Nellie'ye baktı. Bu zengin teyzeyi Nellie'den uzak tutsa iyi olacaktı, yoksa Nellie'nin üzgün yüzüne kanacak iyilikseverlerden biri olabilirdi. Terel, Nellie geçici olarak biraz üzgün diye bir servet kaybetmek istemiyordu.

"Sanırım birkaç menü hazırlayacağım," dedi Terel düşünceli bir ifadeyle. "Berni Teyze buradayken cimrilik etmemeliyiz." Nellie'nin sipariş edeceği karmaşık yemekleri düşünerek ona gülümsedi. Nellie bir hafta boyunca mutfaktan ve Berni Teyze'nin ziyareti sadece üç gün süreceği için...

Nellie teyzesinin gelişini duyduğunda mutfaktaydı. Onu karşılamak için dışarı çıkmadı çünkü hem babası hem de Terel oradaydı. Babasının sesinin yükseldiğini ve merdivenlerden yukarıya sandıkları taşıyan adamların homurtularını duydu. Yarım saat kadar sonra Nellie teyzesine götürmek üzere içinde bir fincan sıcak elma şarabı ve bir tabak Noel kurabiyesi bulunan bir tepsi hazırladı. Tam mutfaktan çıkarken Terel içeri daldı.

"Yanında altı sandık dolusu giysi getirmiş," dedi Terel, kısmen dehşet, kısmen hayranlıkla. "Bir günlükse elli yaşında ama yüzünde tek bir çizgi bile yok."

"Bu onun için çok güzel."

"Belki de." Terel bir kurabiye aldı ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Onda güvenmediğim bir şeyler var. Gözlerinde bir şey var."

"Belki de yalnızdır. Babam yalnız yaşadığını söylememiş miydi?"

"Bu yalnızlık değil, sizi temin ederim. Gözlerinde anlamadığım bir şey var."

Nellie mutfak kapısını iterek açtı. "Ona biraz yiyecek götüreceğim ve merhaba diyeceğim."

Berni salonda oturdu ve kadife eteğini düzeltti. Bu süslü Viktorya dönemi kıyafetlerini seviyordu: sentetik elyaf yok, çok sayıda el işlemesi, karmaşık detaylar. Hoşlanmadığı şey Terel'di. Berni'nin, Terel'in kendisi için alabileceği her şeyi almaya çalıştığını anlaması birkaç dakika sürmemişti. Berni ona baktı ve gülümsedi ve düşündü, seni yakalayacağım velet ve büyüye başvurmama gerek kalmayacak.

Nellie odaya girdiğinde Berni'nin yüzü yumuşadı, çünkü Nellie'deki iyiliği fark etmişti. Berni'nin gözlerinin önünden Nellie'nin çocukluğuna dair gördüğü tüm görüntüler geçti ve düşünmeden Nellie'ye ışıltılı bir gülümseme verdi.

Nellie'nin hemen arkasındaki Terel bu gülümsemeyi gördü ve bunun ne anlama geldiğini öğrenmeye yemin etti, ama Berni Teyzesine Nellie'nin elindeki tepside kurabiye ve elma şarabı ikram ederken hiç de ihtiyatlı davranmadı. Bir saat sonra Terel evden kaçmayı ve kendine Duke diyen korkunç çocuğu bulmayı başardı.

"Eee?" Terel çocuktan bunu istedi. Çocuk, Terel eline bir çeyreklik tutuşturana kadar . "Sana söylediğim gibi otele göz kulak oldun mu?"

"Elbette ve bu sabah Montgomery'nin kutusunda bir mesaj vardı. Kimsenin koyduğunu görmedim, sadece *oradaydı*."

"Anladın mı?" diye tersledi sabırsızca.

Adam ona notu uzattı ve o da hemen okudu. Bugün Grayson'ların evinde verilecek öğle yemeği için bir davetiyeydi ve Nellie tarafından imzalanmıştı. Ama Terel notun Nellie tarafından yazılmadığını biliyordu; ifade ediliş biçimi Nellie'nin yazacağı gibi değildi. Notu elinde buruşturdu. Bu Berni Teyze tarafından yazılmış olmalıydı, ama Nellie ve Montgomery denen adamı nereden öğrenmişti?

"O da tıpkı diğerleri gibi," diye mırıldandı Terel. "Hepsi Nellie'yi düşünüyor ama kimse beni düşünmüyor."

"O da ne?" diye sordu çocuk.

"Seni . Şimdi geri dön ve izlemeye devam et."

Çocuk homurdandı ve sonra elleri ceplerinde ısıklık çalarak uzaklaştı.

Terel eve geri dönerken plan yapmaya başladı. Berni Teyze'nin neden burada olduğunu ya da ne istediğini bilmiyordu ama Terel bunu öğrenmeye niyetliydi.

Terel döndüğünde Berni teyzesi misafir yatak odasında idi, yatağa uzanmış çikolata yiyor ve Teril'in romanlarından birini okuyordu. "İşte buradasın canım," dedi Berni. "Yakında dönersin diye umuyordum. Eşyalarımı yerleştirmeme yardım edersin, değil mi?"

"Nellie-" Terel başladı, sonra ısıltı ısıltı gülümsedi. Bu ikisini ayrı tutmak daha iyiydi. "Yardım etmekten memnuniyet duyarım."

İki saat sonra Terel öfkeliydi ama bunu saklamayı başarmıştı. Berni'ye "yardım" etmemişti; sandıklarla boğuşmak, onları kısa dolaplar oluşturacak şekilde açmak, sonra da hiçbir şeyin zarar görmediğinden emin olmak için her şeyi incelemek gibi tüm işi o yapmıştı. Sadece elbiseleri görmek bile Terel'in Berni Teyze'nin her şeyi kendisine bırakması için her şeyi yapmaya yemin etmesine yetmişti, ama mücevherler onu neredeyse çözüyordu. "Bu nedir?" diye sordu, yeşil cam gibi görünen uzun bir tüpü havaya kaldırarak.

"Aslında bu sihirli bir değnek. Uzun bir zümrüt," dedi Berni.

Terel küçük bir tebessüm etti, Berni'nin kendisiyle dalga geçmesine daha da sinirlenmişti. Burada yanlış giden bir şeyler var, diye düşündü Terel yine.

Öğle yemeği gelip geçti ve Berni, Jace'in neden gelmediği konusunda şaşkındı. Nellie'den gerçekten hoşlanıyor gibiydi. Peki neden Nellie'nin davetini kabul etmemişti? Belki de bir not yeterince güçlü değildi; belki de Jace'in Nellie'yi şahsen görmeye ihtiyacı vardı.

Öğle yemeğinden sonra Berni, Terel'e biraz kestirmesini önerdi. "Bugün bana yardım etmek için çok çalıştın. Biraz dinlenmeyi hak ediyorsun."

"Kendimi yorgun hissediyorum," dedi Terel esneyerek. "Sanırım biraz kestireceğim." Üst kata çıktı, giyinik bir şekilde yatağa tırmandı ve hala günlük kıyafetlerini giydiğini gizleyerek örtüyü çekti. On

Dakikalar sonra kapının usulca açıldığını duydu ve Berni'nin ona baktığını ve sonra sessizce kapıyı tekrar kapattığını gördü.

Berni aşağıya, Nellie'nin çoktan yemek hazırlamaya başladığı mutfığa indi ve büyük masanın diğer tarafına oturdu. "Sen ve ben konuşmak için fazla zaman bulamadık, değil mi?"

"Hayır," dedi Nellie gülümsemeye çalışarak ama pek de gülümseyecek gibi hissetmiyordu.

Berni bir kez daha suçluluk hissetti. Nellie'nin mutfakta sıkışıp kalması onun suçuuydu. Berni müdahale etmemiş olsaydı, Nellie muhtemelen şu anda balayında olacaktı.

"Nellie, dünyada tek bir dileğin olsaydı, bu ne olurdu?"

Jace, diye düşündü Nellie hemen ama bu fikri bir kenara bıraktı. "Sanırım ailemin mutlu olmasını isterdim."

"Yani, hayatta hak ettiklerini almak için mi?"

"Oh, hayır!" dedi Nellie, sonra bunun kulağa nasıl geldiğini fark etti. "Yani, evet, hak ettiklerini almalarını istiyorum çünkü onlar sadece iyi şeyleri hak ediyorlar ama mutsuz olmalarını da istemem."

"Pekâlâ," dedi Berni, "anlaştık. Hak ettiklerini alacaklar ve bundan mutlu olacaklar."

Nellie uzun zamandan beri ilk kez içten bir gülümseme gösterdi. "Çok iyi kalplisiniz, değil mi?"

Berni gözlerini kaçırdı. Daha önce hiç kimse ona türdeş dememişti. Tekrar Nellie'ye döndü. "Senden bir iyilik isteyeceğim. Oğlu Chandler'ı ziyarete gelen bazı arkadaşlarım var. Belki arkadaşım opera yıldızı LaReina'yı duymuşsundur."

"Evet, kesinlikle duydum, ama onun şarkı söylediğini duymadım."

"İlahi, tamamen ilahi. Her neyse, oğlu Chandler'ı ziyaret ediyor ve sizin için de uygunsa onu bu akşam yemeğe davet etmek istiyorum."

"Elbette onu davet edebilirsiniz."

"Ama ona sorabilir misiniz diye merak ediyordum. Sanırım biraz utangaç olabilir."

"Ona sormaktan memnuniyet duyarım. Nerede kalıyor?"

"Chandler House'da. Jace Montgomery'i sor. O- Nellie! İyi misin?" Berni aceleyle masanın diğer tarafına geçti ve Nellie'nin bir sandalyeye oturmasına yardım etti. "Yanlış bir şey mi söyledim? Akşam yemeğine kimsenin gelmemesini mi tercih edersin?"

"Sorun o değil, sorun... sorun Bay Montgomery ve!..."

"Demek birbirinizi tanıyorsunuz, öyle mi? Bu harika bir şey." Nellie'nin ayağa kalkmasına yardım etti, sonra da kapının yanındaki askıdan ağır yün şalını ve yün keçe şapkasını aldı. Berni şapkayı Nellie'nin başına geçirdi, şalı üzerine sardı ve onu kapıya doğru itti. "Git ve onu yemeğe davet et. Terel uyuyor, o yüzden rahat ve baban da burada değil. Herkesin icabına bakıldı, yani gitmekte özgürsün."

"Ona soramam," diye fısıldadı Nellie.

"Benim için mi? Sevgili yaşlı teyzen için mi?" Berni yalvarırcasına konuştu.

Nellie derin bir nefes aldı. Kalbi küt küt atıyordu. "Pekâlâ. Senin için." Kapıdan çıkıp soğuk ve karlı havaya adımını attı ve otele doğru yürümeye başladı.

Berni kapıyı kapattı ve gülümsedi. Kolay, diye düşündü. Neredeyse fazla kolay. Jace muhtemelen notu almadığı için yemeğe gelmemiştii ama Berni, Nellie'nin sorumluluklarını ciddiye alan bir insan olduğunu biliyordu ve hiç şüphesiz oturup Jace'in mesajı ona bizzat iletmesini bekleyecekti.

Masaya oturdu, Nellie'nin kurabiyelerini yemeye başladı, sonra parmaklarını şıklattı ve *Vogue*'un 1989 Noel sayısı elinde belirdi. Bu iyilik perisi işi çocuk oynucağı, diye düşündü. Muhtemelen bu gece saat ona kadar Jace ve Nellie'yi bir araya getirmiş olacaktı. Belki ilk çocuklarına benim adımı verirler, diye düşündü gülümseyerek.

Mutfak kapısının diğer tarafında Terel ağzını sert bir çizgi halinde sıktı. Demek bu kadar, diye düşündü. Teyzeleri Montgomery'nin annesinin bir arkadaşıydı. Berni Teyze *bu* yüzden aniden ve beklenmedik bir şekilde Chandler'a gelmişti. Miras için Grayson kızlarından birini seçmekle hiçbir ilgisi yoktu. Berni Teyze arkadaşının oğlunun Nellie'yle evlenmesini istiyordu.

Ve beni geride bırak, diye düşündü Terel. Nellie zengin bir adamla evlenip bu korkunç kasabadan kurtulurken ben geride kalmak zorundayım.

Terel parmak uçlarına basarak odanın içinde ilerledi ve ses çıkarmadan ön kapıdan çıktı. Dışarı çıktığında "Nellie!" diye seslendi.

Nellie yavaşça kız kardeşine döndü. "Kestiriyorsun sanıyordum."

"Öyleydim ama seni onunla yalnız bırakmaya korktum." "Berni Teyze ile mi?"

"Evet, onunla birlikte. Sana söylüyorum, Nellie, bütün içgüdülerim ondan sakınmamı söylüyor."

"Ama çok iyi birine benziyor. Sanmıyorum-"

"Seni sevdiğini söyleyen o korkunç adamda da yanlış bir şey olduğunu düşünmedin."

Nellie ellerine baktı.

"Nereye gidiyordun?" Terel sordu. "Şey...

Berni Teyze istedi..."

"Onu görmeni istemedi, değil mi? Oh, Nellie, o çok zalim. Bu anlatılamaz! Kendi kanından olan birine nasıl böyle bir şey yapabilir?"

"Kötü bir niyeti olduğunu sanmıyorum. Sadece arkadaşının oğlunu yemeğe davet etmemi istedi."

"Ve sen bunun sadece bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun? *Senden* bu adama gitmeni istemesinin sadece 'tesadüf' olduğunu mu düşünüyorsun? Başına gelenlerin tüm kirli ayrıntılarını bilmediğini mi sanıyorsun?"

"Bunu gerçekten düşünmedim. Benden gitmemi istedi ve-"

"Ve sen de ona itaat ettin. Oh, Nellie, neden hiç kendini savunmuyorsun? Ona kendini olduğundan daha fazla aşağılamayacağını söyle. Ona o adam hakkındaki *gerçeği* söyle."

"Gerçek mi?"

"Evet, seninle özgür olduğunu, sonra seni terk edip gittiğini, kasabadaki neredeyse kadınla birlikte olduğunu ve daha da fazlasını yaptığını ve sana mektup yazdığını söyleyen bir yalancı olduğunu. Oh,

Nellie, adam alçağın teki. Bunu defalarca kanıtladı ama sen Hasat Balosu gecesi yaptığın gibi onun peşinden koşuyorsun."

Nellie ellerini ovuşturdu. Terel'in bunları onun için endişelendiği için söylediğini biliyordu ama bu sözler Nellie'nin kendini çok kötü hissetmesine neden oldu.

", Nellie, sana söylemeyecektim," dedi Terel iç çekerek, "ama senin Bay Montgomery son iki gündür Mae'yi dışarı çıkarıyor." Elini Nellie'nin koluna koydu. "Onun için çok üzgünüm. Ona değer verdiğine inandığını biliyorum, ama onu unutacaksın. Onun için bir damla gözyaşı dökmeye değmez. Artık kilo verdiğine göre oldukça bakımlı görünüyorsun, bu yüzden sana bir koca bulabiliriz. Ted Nelson'ın bir eşe ihtiyacı var ve o çok güvenilir bir adam."

Ted Nelson, Nellie'den en az on beş yaş büyüktü. Herkesin, atların çocuklara okuma yazma öğretecek kadar aptal olduğunu söylediği iki büyük yarı yetişkin oğluyla birlikte kasabanın kenarında bir ahır işletiyordu. Kasabada Nelson'lardan herhangi birinin hiç banyo yapıp yapmadığı tartışılırdı.

"O zaman burun kıvrırma," diye tersledi Terel. "Herkes Ted Nelson'ın bir yerlerde saklı bir serveti olduğunu söylüyor. Ama ondan hoşlanmadıysan, sana başka birini buluruz. Belki Denver'a bakabiliriz. Orada kimse senin ününü bilmiyor. Belki-"

Nellie ellerini kulaklarına götürerek, "Ona sormayacağım," dedi. "Bay Montgomery'yi yemeğe davet etmeyeceğim. Lütfen durun."

"Pekâlâ," dedi Terel sıkıntıyla. "Neden zahmet ettiğimi bilmiyorum. Bazen sanki kötü adam *benmişim* gibi davranıyorsun." Kolunu Nellie'ninkinin arasından geçirdi. "Hadi fırına gidip yiyecek bir şeyler alalım. Gerçekten çok zayıflıyorsun."

Nellie o anda fırının kendisini yiyecek kadar aç hissediyordu - tahta kaldırım, kiremitler, tabela ve her şey.

Akşam yemeğinde Jace Montgomery gelmeyince Berni yine şaşırıldı. Uzun ve sıkıcı yemek boyunca oturup Nellie'nin lezzetli yemeklerini yedi ve Terel'in konuşmalarını dinledi. Charles'ı izledi

Grayson küçük kızına gülümsüyor ve ara sıra Nellie'ye kaşlarını çatıyordu.

Berni'nin görebildiği kadarıyla kilo vermenin Nellie'nin hayatı üzerinde hiçbir etkisi olmamıştı. Charles ve Terel ona her zaman kirli işlerini yapacak biri gibi davranmışlardı ve kilo vermesinin bu tutumlarını değiştirmesi için bir neden olduğunu düşünmüyorlardı. Kilo kaybı Nellie'yi de değiştirmemişti. Artık bir nakavt olmasına rağmen kendine güveni hâlâ çok azdı. Nellie kendisini ziyarete gelen genç erkekleri cesaretlendirmiyordu; artık ailesinin kendisine saygılı davranmasını talep etmiyordu. O her zamanki Nellie'ydi.

Berni bu Nellie'yi düşündüğünde yüzünü buruşturdu. Peri annesinin yerine ne kadar kötü ikame oldum, diye düşündü Berni. Belki de "Bibbidi Bobbidi Boo" numarasını yapmalı ve birkaç balkabağını koçlara dönüştürmeliydim. Nellie yakışıklı prensiyle baloya gidebildi ama bunun tek nedeni başka birinin elbise bulmasıydı. Peri annesinin onun için yaptığı her şey geri tepmişti.

Yemekten sonra Berni odasına gitti. Orada bir lambanın üstünden şeffaf bir cam kubbe aldı ve masanın üzerine koydu. "Harika bir kristal küre değil ama elimden gelenin en iyisi bu," dedi yüksek sesle. "Şimdi, bakalım neler oluyor."

Tıpkı filmlerde sayısız çingenenin yaptığı gibi ellerini kürenin üzerinde gezdirdi ve çok hoşuna giden görüntüler belirmeye başladı. Görüntülerin net bir şekilde belirmesi biraz zaman aldı ama sonra Terel'in büyük çocuk Duke ile konuştuğunu gördü. Berni'nin Jace'in posta kutusuna gönderdiği notu gördü, Terel'in onu aldığını, okuduğunu ve buruşturduğunu gördü. Nellie Jace'i otelinde ziyarete giderken Terel'in Nellie ile konuştuğunu gördü.

Berni sandalyesinde arkasına yaslandı ve ilk başta tek düşüncesi hayranlık oldu. Terel, Berni'nin sandığından çok daha zekiydi. Her nasılsa Berni'nin Nellie'ye yardım etmek istediğini biliyordu ve Berni'nin ne yapacağını tahmin edip onu engellemeyi başarmıştı.

"Böyle ederse, iki gün sonra Nellie'nin durumu daha da kötüleşecek."

Berni küredeki solan görüntülere baktı. Terel'i büyü kullanmadan yenmeyi çok isterdi, diye düşündü. Bu genç kadını alt etmek zor olacaktı ama gerçek şu ki zamanı yoktu. Nellie için mucizeler yaratmak için sadece üç günü vardı ve şimdi o günlerden biri gitmişti.

Berni ilk günün berabere bittiğini düşündü. Bakalım kalan iki günde ne yapabilecekti. Önce bir plana ihtiyacı vardı.

"Bewitched "daki Samantha gibi burnunu oynatmayı denedi ama işe yaramadı, onun yerine kulaklarını oynattı. (Dünyadaki tüm hayatı boyunca kimse Berni'nin kulaklarını oynatabildiğini bilmiyordu).

Önünde bir kara tahta belirdi ve yakınında duran bir parça tebeşir yazmaya hazırды. Berni sandalyesinde arkasına yaslandı.

Birincisi, diye düşündü ve tebeşirle yazmaya başladı, Nellie Jace'in onu terk ettiğine ve başka kadınlarla takıldığına inanıyor. İkincisi, Jace'in ona hiç mektup gönderdiğine inanmıyor.

Ve üçüncüsü, Jace'in duyguları incinmiştir çünkü Nellie'nin sevgisine karşılık vermediğini düşünmektedir. "Ve bir erkeğin duygularını inciten her kadının Tanrı yardımcısı olsun. Gidip birkaç yüz yıl boyunca kara kara düşünür." Tebeşir duraksadı, sonra çok karanlık bir şekilde "duygular incindi" yazdı. Belli ki sihirli tebeşir erkekti.

"Pekâlâ, başka neyimiz var?" Terel ve Charles isimlerini düşündü, bu yüzden tebeşir onları sütunlara yazdı. Altlarına da "rahatlarını bozamayız" yazdı.

"Ah, evet, ama mutlu olurlarsa hak ettiklerini alabilirler. Charles temiz bir ev, iyi yemek ve mümkün olduğunca az para harcamak istiyor." Tebeşir bunu Charles'ın adının altına yazdı. "Terel birilerinin onunla ilgilenmesini, o daha ne istediğini bilmeden ona her şeyi vermesini istiyor."

Bu yazı yazıldığında Berni tahtaya baktı. Nellie'ye kız kardeşinin ve babasının onu ne kadar az önemseydiğini göstermek en mantıklısı olabilirdi ama Berni kendi babasının Berni'nin işe yaramaz olduğunu düşündüğünü duymanın acısını hatırlıyordu. "Kıyafetler ve birinin ona ne kadar para verebileceği dışında hiçbir şey düşünmüyor," Berni

babasının söylediklerine kulak misafiri olmuştu. Hayır, kimseye, özellikle de Nellie'ye böyle bir acı vermek istemiyordu.

"Peki ben ne ?" Berni fısıldadı.

Sandalyesinde arkasına yaslandı, asasını salladı ve Jace'in gönderdiği mektupları aramaya başladı. İnsanların evlerine bakmak, çok tuhaf şeyler olduğunu görmek o kadar büyüleyiciydi ki, neredeyse amacını unutuyordu. Ama sonunda mektupları buldu, fakir bir kadının evindeki çekmeceye saklanmıştı. Belli ki Terel, Jace'in mektuplarına cevap vermesi için ona para vermişti.

Berni asasını bir kez daha salladı ve sonra kendi zekâsına gülümseyerek mektupları yaşlı ve deli bir kadına verdi ve mektuplara nasıl ulaştığına dair karmaşık bir hikâyeyi hafızasına yerleştirdi. Yaşlı kadın, erkek kardeşi ve onun küçük kızıyla birlikte yaşıyordu ve çocuğun kendi vaftiz annesine ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Berni, "Mektupları Nellie'ye götür, eğer onu tanıyorsam seninle ilgilenecektir," dedi.

Gülümsedi ve ana hatlarıyla belirtilen diğer sorunlara baktı. Şimdi tek yapması gereken Jace ve Nellie'yi romantik bir yerde bir araya getirmektir.

Berni sonunda planını yaptığında neredeyse şafak sökmek üzereydi. Ölü olmanın tek iyi yanı, diye düşündü, uykuya ihtiyaç duymamasıydı. Ayağa kalktı, gerindi, kulaklarını oynattı ve kara tahta kayboldu. Artık planı yapılmış ve harekete geçmişti. Sadece geride durup neler olduğunu görmesi gerekiyordu.

On Birinci Bölüm

Nellie, birinin penceresine çakıl taşı atmasıyla uyandı. Gözlerini açtığında şafağın ilk gri ışıklarını gördü ve yataktan kalkıp pencereye gitti. Aşağıda genç bir kadın, bir kızdan daha fazlası değildi, sabahın erken soğukunda titreyerek duruyordu. Pencereyi açtı. "Nellie Grayson siz misiniz?"

"Evet," dedi Nellie. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Seninle konuşmam gerek. Aşağı gelebilir misin?" Nellie şaşkınlıkla geceliğinin üzerine ağır bir şal sardı, ayaklarına terliklerini geçirdi, aceleyle aşağı indi, sonra kıza mutfağın kapısını açtı. "Birkaç dakika içinde ocağı yakıp kahve yapacağım."

"Hayır, lütfen, zamanım yok."

Kız ona bakarken Nellie ona cesaretlendirici bir gülümseme verdi. "Benimle konuşmak mı istedin?"

"Oh, evet. Sadece seni görmek istedim, hepsi bu. Yani, neye benzediğini görmek istedim. Mektuplar yüzünden."

"Hangi mektuplar?"

"Bunlar." Kız şalının altından bir tomar mektup çıkardı ve Nellie'ye uzattı. Hepsi Jace'ten gelmişti ve Nellie'ye .

"Bunları nereden buldun?" Nellie fısıldadı.

"Kasabanın çok dışında yaşıyorum, nerede olduğu önemli değil, sadece babam, ben ve onun deli kız kardeşi Izzy Teyzem varız. Babam kimsenin kız kardeşinin deli olduğunu bilmesini istemiyor, bu yüzden de öyle değilmiş gibi davranıyor. Elbette rol yapmak onu akıllı başında biri yapmaz ama yine de rol yapar. Her neyse, babamın Izzy Teyze'ye yaptırdığı şeylerden biri de kasabaya geldiğimizde postaları toplamak. İlk seferinde bunu nasıl yaptığını bilmiyorum - muhtemelen yalan söylemiştir, çünkü çok iyi bir yalancıdır- ama posta müdürünün aptal çocuğuna kendisinin Nellie Grayson olduğunu söylemiş, çocuk da Izzy Teyze'ye mektuplarınızı vermiş. Sanırım ona gizli olduklarını bile söylemiş, o da mektupları babasından saklayıp Izzy Teyze için saklamış. Her neyse, hepsini aldı. Eğer dün odasını temizlememiş olsaydım,

kimse bilemezdi. Dün gece mektuplarınızı size verebilmek için babamın beni içeri almasını istedim ama o mektupları yakmamı istedi. Ona yalan söyledim ve yaktığımı söyledim, ama bu sabah ilk i  olarak yola çıktım ve mektupları sana getirdim. Bütün evi uyandırmak istemedim ama önce hizmet ini uyandırdım ve bana hangi odanın senin olduğunu söyledi."

Nellie hikâyeyi dinledi, mektupları tuttu ve onlara baktı. Yavaş yavaş Jace'in ona yazdığını anlamaya başlamıştı. Onu terk etmemişti ama gittiği her zaman ona yazmıştı.

"Bu mektuplar önemli, değil mi?" dedi kız usulca.

"Evet." Nellie el yordamıyla bir sandalye bulup oturdu. "Mektuplar çok önemli."

Kız gülümsedi. "Ben de öyle d   nm   t m. Artık gitmeliyim." Kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Bekle! Yemek yedin mi? Baban ona karşı geldiğini öğrenin ne yapacak?"

Kız omuz silkti. "Beni biraz hırpaladın. Fazla bir şey değil. Bazıları gibi gerçekten kaba değil."

Nellie yutkundu. "Senin adın ne?" "Tildy, Matilda'nın kısaltması."

"Tildy, bu eve gelip çalışmaya ne dersin?" "Bu güzel evde mi?" Gözleri irile ti.

"Evet ve sizi temin ederim kimse size 'vurmayacak'. " Tildy mutluluktan boğazı d ğ mlenirken sadece ba ını sallayabildi.

"O zaman Noel'in ertesini günü ilk i  gel, o zamana kadar babamla konu mu  olurum" -Nellie yutkundu-.

Kız ba ını salladı, gözleri hâlâ iriydi ve kapıdan geri geri  ıktı. Nellie kapıyı kapatmadan önce "Teşekkür ederim," diye fısıldamayı başardı.

Nellie soğuk odaya aldırmiyordu; ailesi için yemek yapmayı tamamen unutmu tu. Mektupları açtı ve okumaya başladı. Hepsini oradaydı, Jace'in tüm sevgisi ve nasıl satış yaptığina dair günlük hesaplar

sahip olduğu her şeyi Colorado'ya ona gelmek için bıraktı. Birlikte geleceklerinden bahsetti. Ona ailesinden bahsetti. Annesinin şarkı söyleyişini, babasının Warbrooke Nakliyat'ı işletmek için ne kadar çok çalıştığını okudu. Kardeşlerinden ve Maine'deki Taggart akrabalarından bahsetti. Bir mektubunda ona Gemma teyzesinin yaptığı küçük bir Avustralya orkidesi çizimini göndermişti. Büyükbabası Jeff ve Kaliforniya'da yaşayan yaşlı dağ adamlarından bahsediyor ve balayında onu oraya götüreceğine söz veriyordu.

Dördüncü mektupta Nellie ağlıyordu. Son mektupta o kadar çok ağlıyordu ki, ilk başta başında dikilen Mae Sullivan'ı görmedi.

"Mae," dedi Nellie irkilerek, "kapıyı çaldığını duymadım." "Kapı açık duruyordu."

"Bu çok garip. Kapattığıma eminim." Nellie geceliğinin koluyla gözlerini kurulamaya çalışıyor, aslında hiç ağlamıyormuş gibi davranıyordu.

"Ah, Nellie," dedi Mae ve o da ağlamaya başladı. "Bütün gece uyuyamadım. Sana gerçeği söyleyene kadar bir daha uyuyabileceğimi hiç sanmıyorum."

Mae bütün hikâyeyi anlatırken Nellie şaşkın bir sessizlik içinde oturdu ve kasabadaki bütün kadınların Bay Montgomery'ye yarı aşık olduklarını, yarı kıskançlıktan, yarı öfkeden Nellie'ye onun kendilerini öpmeye çalıştığını söylediklerini söyledi.

"Bu hiç adil görünmüyordu," diye feryat etti Mae. "Kasabadaki başka hiçbir kadına bile. Biz ona bir *şans* bile vermeden sen onu tavladın. Ayrıca o kadar şişmandın ki hepimiz seni istediği için deli olduğunu düşündük, bu yüzden babanın işini istediğini ve onu elde etmek için sana kur yaptığını düşündük. Senden gerçekten *hoşlandığına* inanamadık. Oh Nellie, söylediklerimiz için çok üzgünüm. Bay Montgomery bu kasabada senden başka hiçbir kadına bakmadı bile."

Nellie mektupları kavradı ve Mae'ye bakakaldı. Tek Jace'e yaptığı korkunç, korkunç yanlıştı.

"Gitsem iyi olacak," dedi Mae burnunu çekerek. "Umarım senin için her şey yolunda gider. Umarım onunla evlenir ve sonsuza mutlu yaşarsınız." Kadın

hızla döndü ve evi terk etti.

Nellie olduğu yerde oturdu. Şimdi ne yapacaktı? Jace bugün gidiyordu.

Başka bir düşünce oluşturmadan Berni mutfığa girdi. "Birinin kalktığını duyduğumu sandım." Nellie'nin mektuplarına baktı. "Bir şey mi oldu? Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

"Ben... hayır," dedi Nellie. Sorunlarını kimseye anlatmaya alışık değildi. "Kahvaltıyı hazırlamalıyım."

"Geceliğinle mi?"

"Oh, hayır. Üstümü değiştirmeliyim." Net düşünmekte güçlük çekiyordu.

"Nellie," dedi Berni, "konuş benimle."

Bir sonraki an Nellie masaya oturmuş ve Berni'ye her şeyi anlatıyordu. "Onu yanlış değerlendirmişim. Bana karşı hep nazikti ama ben onun hakkında en kötüsüne inandım. Onu nasıl bu kadar incitebildim?"

"Herkes sevdiği insanları incitir. Yapmanız gereken şey ona gitmek ve her şeyi anlatmak."

"Yapamadım."

"Sevdiğiniz adama onu sevdiğinizi söylemek aşağılayıcı bir şey değildir.

Aşkın yarısı . Sen-"

"Onu geri almak için her şeyi yaparım, her şeyi söylerim ama evden çıkamam. Kahvaltı hazırlamalıyım ve babam akşam yemeğinde yatırımcıları ağırlayacak. Yapmalıyım-"

"Rahat etsinler, değil mi?" Berni tersledi.

"Evet, sanırım öyle. Mantıklı gelmiyor ama onları bırakamam." "Sen gittiğin sürece uyuyacaklar."

"Uyumak mı? Ama babam yediden sonra asla uyumaz." "Bugün uyuyacak. Güven bana."

Nellie teyzesine baktı ve onun doğruyu söylediğini anladı. "Ona gideceğim."

"Aferin kızıma. Şimdi git giyin ve mavi kadifeyi giy."

Nellie, Berni'nin mavi kadifeyi nereden bildiğini sormaya başladı ama zaman ayırmak istemedi. Bir an önce Jace'i görmek istiyordu.

Berni mutfakta tek başına parmaklarını şıklattı ve geceliğini çıkarıp pas rengi ipek çuhadan hoş bir elbise giydi. Boynundaki dantel el yapımıydı. Masaya oturdu, parmaklarını tekrar şıklattı ve bir aylık *People* dergisi, bir tabak kruvasan ve bir demlik mocha ile birlikte belirdi. Şimdi tek yapması gereken beklemektir. Jace Nellie'yi görür görmez her şeyi affedecek ve yakında düğün çanları çalacaktı. Charles ve Terel ile biraz daha işi vardı ve sonra işi bitecekti. Sonunda Mutfak'taki Fantezi Odası'nı deneyebilirdi. Ama ejderhalar yerine kovboylara ne dersiniz? Belki adam bir izci, kadın da babasını ya da kardeşini kurtarması gereken cesur bir genç kız olurdu ve kadın olduğu için izci onu almazdı ama o zaman... Neyse, döndüğünde denemek zorunda kalacaktı.

Nellie titreyen elleriyle Jace'in otel odasının kapısını çaldı. Ona ne söyleyeceğini planlarken kalbi boğazında düğümleniyordu.

Kapıyı açtı, yüzü hüznü doluydu, ama ona baktığında hüznü gitti ve yerini öfke aldı. "Veda etmeye mi geldin?" diye sordu, sonra da yanından uzaklaştı. Eşyalarını topluyordu.

"Özür dilemeye geldim," dedi odaya girerken. "Her konuda haklıydın. Ben tamamen hatalıydım."

"Öyle mi?" dedi, gömlekleri çantasına koyarken. "Belirli bir konuda yanıldınız mı?"

"Bu sabah bir kız mektuplarınızı bana getirdi. Görünüşe göre teyzesi posta müdürünün oğluna yalan söylemiş ve mektuplar bana teslim edilmek yerine teyzesine verilmiş."

"Ne kadar ilginç," dedi ama sesinde hiç ilgi yoktu. "Ve bu sabah Mae gelip bana kendisinin ve arkadaşlarının yalan söyledi. Onları öpmeye çalışmadın."

"Hayır, yapmadım," dedi ve bir an için dönüp ona ters ters baktı.

Nellie derin bir nefes aldı. "Söylediklerim ve hatta düşündüklerim için özür dilemeye geldim."

Ona doğru yürüdü ve Nellie'nin kalbi neredeyse duracaktı ama o usturasını almak için büroya doğru yürümeye devam etti. "Peki şimdi ne yapmam gerekiyor? Her şeyin yolunda olduğunu mu söyleyeyim? Her şey için seni affedip her şeye yeniden mi başlayayım?"

"Bilmiyorum," dedi usulca. "Tek bildiğim seni sevdiğim."

Bir an durakladı, elleri çantasındaki giysilerin üzerindeydi. "Ben de seni sevdim, Nellie. Seni ilk günden beri sevdim ama ailenle savaştık kadar güçlü değilim. Sana söyledikleri her şeye inanıyorsun. Hayatımı senin bir parçan için savaşıp geçirmek istemiyorum."

"Bilmiyordum," dedi. "Mektuplardan haberim yoktu."

Dönüp ona baktı. "Warbrooke Nakliyat'tan da haberin yoktu, değil mi? Söyle bana, buraya gelmen için seni baban mı ikna etti? Yoksa açgözlü küçük kız kardeşinle bir söz mü verdin? Warbrooke Denizcilik'i alırsan onlara ne vereceksin? Terel için yılda yüz elbise, baban için yeni yük vagonları mı?"

Berni Teyze mecbur kalırsa sürünmesini söylemişti ama Nellie buna daha fazla katlanamazdı. "Ailem sadece benim için en iyisini istedi. Bir mesaj bile bırakmadan şehri terk eden ya da aynı anda birçok kadına kur yapan bir adamla evlenmemi istemiyorlardı. Mektup gönderdiğiniz ya da göndermediğiniz dair hiçbir kanıt yoktu-"

"Bütün kızları öptün mü?" dedi öfkeyle. "Kanıt *vardı*. Kanıt vardı. *Benim* sözüm. Bana inanmalıydın. İnanmalıydın-"

"Evet, yapmalıydım," dedi Nellie gözyaşlarıyla savaşıp. "Ama yapmadım. Ben pek savaşçı biri değilimdir, Bay Montgomery. Ben sadece herkes için doğru olanı yapmak istedim ve görünüşe göre başarısız oldum. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Özrünüz kabul edildi," dedi sıkıca. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa, yetişmem gereken bir tren var."

Nellie'nin boğazında bir düğüm vardı, onu boğmakla tehdit eden bir düğüm. Konuşamadı. Sadece başını salladı ve odadan çıktı.

odadan çıktı, merdivenlerden indi ve otelden çıktı. Eve doğru yürüdü ama hareket ettiğinin farkında değildi. Sanki öldürülmüş gibi, hayatının sona erdiğini biliyordu.

Berni mutfakta oturmuş hâlâ *People* dergilerini okurken ön kapının açıldığını duydu. Kolunda yakışıklı kahramanı Nellie'nin koşarak mutfığa gelmesini bekliyordu. Bunun yerine Berni, Nellie'nin merdivenlerden yukarı çıkan ağır ayak seslerini duydu.

"Şimdi ne olacak?" diye mırıldandı. "Antonius ve Kleopatra bu kadar sorun yaşamamıştı." Dergileri, mocha ve çikolataları bir kenara bıraktı ve yukarı çıktı. Nellie yatağın üzerinde secde ediyordu. İntihar etmesine on santim kalmış gibi görünüyordu.

"Anlat bakalım," dedi Berni parmaklarını yalayarak.

Nellie cevap vermeyince Berni kulaklarını oynattı.

"Ona inanmam gerektiğini söylüyor," diye fısıldadı Nellie.

"Ah, erkekler körü körüne itaati sever. Nellie, sana birkaç erkek tanımış birinden küçük bir tavsiye vereyim. Bunu duyup duymadığını bilmiyorum ama bir erkeğin en iyi arkadaşının bir köpek olduğu ve elmasların bir kızın en iyi arkadaşı olduğu söylenir. Erkeğin en iyi arkadaşı köpektir çünkü kadının da öyle olmasını ister: köpek. Güzel, küçük bir eş ister, tercihen sarışın, ne zaman ne isterse yapacak. 'Haydi, gidelim' diyebilmeli ve kadın ayağa kalkıp kuyruğunu sallayarak onu takip etmeli. Nerede, ne zaman, nasıl sorularını sormasını ve *fikir* sahibi olmasını istemiyor.

"Bir kadın için elmas gibi bir şeye güvenebileceğini öğrendi çünkü elmaslar geceleri etrafta koşuşturmuyor ve sürekli olarak nasıl davranması *gerektiğini* göstermiyor."

Bu sözlerin Nellie üzerinde hiçbir etkisi olmamış gibi görünüyordu, bu yüzden Berni devam etti. "Anlamıyor musun? Sen onun en iyi arkadaşı değildin."

"Başka sorumluluklarım var."

"Evet, tabii ki biliyorsun, ama aşık bir adamla mantıklı konuşmaya çalışıyorsun. Aşık olmak bir erkek için yeterince yabancı bir duygudur;

ona mantığı da tanıtmaya çalışamazsın." Berni yastığına gömülmüş usulca ağlayan Nellie'ye baktı ve ona hiçbir şey anlatamadığının farkındaydı. Bir kadın ilk kez aşık olduğunda o kadar umut doluydu ki, o adamı elde edebilirse hayatındaki her şeyin düzeleceğine, bir daha asla , yalnız kalmayacağına ya da cildinin çatlamayacağına inanırdı. Aşk her sorunu çözecekti. Berni, Nellie'ye bazı gerçekleri anlatmaya çalışmanın faydasız olduğunu biliyordu. Gerçeğin aşkla hiçbir ilgisi yoktu.

"," dedi Berni iç çekerek. "İşler yolunda gitmediği için üzgünüm. Belki en iyisi onu unutmaktır."

"Onu asla unutamayacağım. Bana karşı çok iyiydi ve ben ona çok kötü davrandım. Şimdi benden nefret ediyor ve ben bunu hak ediyorum."

Berni, Nellie'ye seksten bahsetmek, güzelliğini ve seksiliğini Jace'i yakalamak için kullanmasını söylemek istiyordu ama Nellie'nin bunu asla anlamayacağını biliyordu. Nellie'nin istediği şeyi nasıl *elde edeceği* hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bu sabah Nellie'yi Jace'i görmeye gönderdikten sonra işinin bittiğini düşünmüştü ama Jace'in ne kadar incindiğini hafife almıştı. İkinci planın zamanı gelmişti. Gözlerini kapadı ve küçük bir dilek tutup insanları yeniden düzenledi.

"Nellie, ihtiyacın olan şey aklını bu adamdan uzaklaştırmak. Peder Thomas uğradı ve senden onun için bir iş yapmanı istedi."

"," dedi Nellie yastığa doğru. "Ailemi görmem gerek." "Oh, baban ve Terel çoktan evden ayrıldılar."

Nellie dönüp Berni'ye baktı. "Gittiler mi? Ama bugün misafirleri gelecek. Yemekleri hazırlamam gerekiyor."

"Bugün olmaz. Bütün gün yoklar, yani sen özgürsün."

Nellie burnunu çekti. Ailesinin beklenmedik bir anda gitmesi hiç hoş değildi. "Nereye gittiler?"

"Denver'a. Baban yatırımcılarının bugün Denver'da kendisiyle görüşmek istediklerine dair bir telgraf aldı, o da oraya gitti. Terel de onunla gitti."

"Terel babamla birlikte bir iş toplantısına mı gitti?"

"İnanması zor, değil mi? Ama söylediği buydu, babasına müşterileri konusunda yardım etmek istiyordu. Aramızda kalsın, sanırım bunun onunla bir ilgisi var." Berni arkasından bir Denver gazetesi çıkardı. "Altıncı sayfaya bak."

Nellie burnunu çekti ve doğrulup gazeteyi aldı ve açtı. "Noel arifesine özel," diye okudu. "Denver'daki tüm mağazalardaki tüm giyim eşyaları sadece bugün yarı fiyatına satılıyor. " Berni'ye baktı. "Her mağazada mı?"

"Hepsi, yani sanırım bugün boşsunuz. Bay Montgomery'yi tekrar görmeye ne dersin?"

Gözyaşları yeniden başladı. "Yapamadım. O... o benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

Berni içini çekti. "Ne yazık ki muhtemelen haklısın. O yüzden belki de günü vaiz ne yapmanı istiyorsa onu yaparak geçirmelisin."

"Biriyle görüşecek durumda olduğumu sanmıyorum. Sanırım bugün sadece odamda kalmak istiyorum."

"Elbette. Anlıyorum. Kırık kalplerin onarılması uzun zaman alır. Ayrıca, o çocukların kimseye ihtiyacı yok. Onlar iyi olacaklar. Belki Noel'den sonra başka biri onlarla ilgilenebilir." Ayağa kalktı. "Gidip seni yalnız bırakayım."

"Hangi çocuklar?"

"Ne demek istiyorsun, hangi çocuklar?"

"Söylediğiniz çocukların kimseye ihtiyacı yok."

"Oh, onlar. Özel biri değil, sadece birkaç yetim çocuk. O iyi görünümlü vaiz onların dışarıda bir yerde yalnız olduklarını söylemişti... neydi adı? Yolculuk mu?"

"Journada mı? Şu yıkılmakta olan eski hayalet kasaba mı?"

"Hepsi bu kadar. Çocukların orada yalnız ve aç olduğunu söyledi ama önemli değil. Yiyecek bulurlar ya da bulamazlar. Bu senin sorunun değil. Neden yatakta kalmıyorsun, ben de sana bir tepsi getireyim? Mutfakta oldukça becerikliyimdir. I-"

"Çocuklar yalnız mı? Yiyecekleri yok mu?"

"O da öyle dedi. Biraz sıcak çikolataya ne dersin? Ya da belki-"

Nellie yataktan kalkarak, "Ben onlara gidiyorum," dedi.

"Bence yapmamalısın. Sonuçta onlar sadece bir avuç çocuk. Açlıktan ölmeleri ya da kimin umurunda?"

"Önemsiyorum. Journada'da nerede olduklarını biliyor musun?"

"Barakalardan birinde. Nellie, oraya tek başına gidemezsin."

"*Yapmalıyım*. Çocuklar yalnız bırakılamaz. Sanırım babam arabayı aldı, bu yüzden bir tane kiralamam gerekecek."

Berni gülümsemesini gizlemeye çalışarak içini çekti. "Eğer gitmeye kararlıysan, o zaman arabamı ödünç alabilirsin."

"Sakıncası yok değil mi?"

"Hayır, elbette olmaz. Sen ahıra gidip getirirken ben de bir yemek sepeti hazırlayayım."

Nellie evden çıkar çıkmaz Berni sandığından zümrüt sihirli değneğini çıkardı ve yatağın üzerinde salladı. Büyük bir sepet belirdi. "Şimdi ne yiyeceğiz?" diye mırıldandı, sonra esasını salladı ve pastırmaya sarılmış, ekmek kırıntıları ve konserve meyvelerle doldurulmuş bir çift Cornish tavuğı belirdi.

Önce yemek, sonra da şarap şişeleri bulmak için harika zaman geçirdi. Şam işi bir masa örtüsü, Limoges porselenleri ve ağır gümüş takımlar ekledi. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, brendi aromalı kahvesini yudumlarken her şeyi sepete yönlendirdi. Tabii ki hepsi sığmadı, bu yüzden sepete küçük bir büyü yapmak zorunda kaldı, sonra sepetin yüz kilodan daha ağır olduğunu fark ettiğinde ikinci bir büyü daha yaptı.

"Asla fark etmezler," dedi Berni. "Aşıklar her zaman her şeyin sihirli olduğunu düşünürler. Bir zil çalar ve bunun kendileri yüzünden olduğunu düşünürler. Küçük bir sepet sonsuz miktarda yiyecek üretir ve hiç şüphe yok ki bunu normal karşılarlar."

Sepeti önündeki merdivenlerden aşağıya süzülmesi için yönlendirdi ve Nellie odaya girdiğinde ancak yakaladı. Nellie arabayı aç çocukları kurtarmak için yola çıkmaya hazır bir şekilde bekletiyordu.

Nellie uzaklaşırken Berni arkasından, "İyi şanslar," diye seslendi. Berni salona geri döndü, cebinden sihirli değneğini çıkardı ve salladı. Salonun sonu kayboldu ve tren garını görebildi. Jace Montgomery bilet önünde duruyordu.

"Üzgünüm efendim," diyordu bilet görevlisi, "ama treni kaçırdınız."

"Kaçırdın mı? On beş dakika erken geldim."

Ajan arkasındaki duvarda asılı saate, sonra da cep saatine baktı. "Bu doğru." Kaşlarını çatı. "Tramvayın daha önce hiç erken geldiğini sanmıyorum. Geç, evet, ama asla erken değil."

"Bir sonraki tren ne zaman?" Jace tersledi.

"Bu..." Ajan programa bakarken sözlerini yarıda kesti. "Bu çok garip. Genelde buradan her otuz dakikada bir tren geçer ama bugün dört saat boyunca başka tren yok." Jace'e baktı ve omuz silktilti. "Belki de Noel arifesi olduğu içindir."

"Ne Noel ama!" Jace mırıldandı. Çantasını aldı ve otele geri dönmeye başladı. Yapmak istediği şey sarhoş olmaktı, o kadar sarhoş olacaktı ki Chandler, Colorado'da olduğunu bile hatırlamayacaktı.

Berni esasını salladı ve Jace ortadan kayboldu. Bir el daha salladı ve Terel'i Denver'daki bir mağazada sert görünümlü bir kadınla ipek bir bluz için kavga ederken gördü. Mağaza tezgâhtarları, itişip kakışan yüzlerce kadını beklemeye çalışırken yorgunluktan düşmeye hazır görünüyorlardı.

"Satışları biraz abartmış olabilirim," dedi Berni ama Denver sokağını görebilmek için esasını salladı. "Şimdi, Terel canım, senin için kimi bulabiliriz? Hak ettiğin birini, ama seni mutlu edecek birini." Eski bir at arabası görene kadar sokağı taradı. Arkada altı çocuk vardı, üçü birbirini öldürmeye çalışıyordu. Öndeki koltukta çocukları görmezden gelen iri yarı, kirli ama yakışıklı bir çiftçi oturuyordu.

"Vay, vay, vay, sen de kimsin?" Bir bilgisayar çıktısı almak için elini havaya kaldırdı. "John Tyler," diye okudu. "Otuz iki

Altı okuma yazma bilmeyen, gürültücü çocuğu olan dul bir adam. Domuz yetiştiriyor. Çok fakir, hep fakir kalacak. İyi kalpli. Yatakta dinç."

Berni vagonun koltuğundan inerken adama baktı. "Fena değil. Hiç de fena değil." Çocuklara baktı. Yetiştirdikleri domuzlar kadar pis olsalar da yakışıklı bir gruptu. "Terel'in tam da ihtiyacı olan şey: kendinden başka düşünecek biri. Birkaç yıl yemek pişirmek, temizlik yapmak ve çamaşır yıkamak ona biraz alçakgönüllülük öğretecektir."

Asasını salladı ve resim ortadan ikiye ayrıldı, Terel bir tarafta, John Tyler diğer tarafta.

"Pekâlâ çocuklar," dedi Berni ağzına bir çikolata atarak. "Tanışın ve aşık olun. Sadece aşık olmayın; delicesine, tutkuyla *sonsuz* dek aşık olun. Anladınız mı?"

Asasını salladı ve Terel baktığı bluzu bırakıp dükkânın ön kapısına doğru ilerlerken, John Tyler yem dükkânından dönüp Terel'e doğru yöneldi. "Terel Tyler," diye mırıldandı Berni. "Daha kötüsü de olabilirdi."

Asasını tekrar salladı ve bu kez Charles'ın bakmaya niyetliydi. Her zaman o kadar cimri davranmış, para harcamaktan o kadar korkmuştu ki, en büyük kızını neredeyse köleliğe zorlamıştı.

Berni, Charles'ı toplantıdayken izledi, iş adamlarının öğle yemeği için ne sipariş ettiklerine bakarken izledi. Hesaptan korktuğunu . "İhtiyacı olan şey parasını harcamasına yardımcı olacak biri."

Charles Berni kırklı yaşlarında güzel bir dul bulmuştu; paradan söz etmenin kaba bir konuşma olduğuna inanan ve pahalı elbiseleri ile kocasının ölüp onu beş bırakması arasında bir bağlantı olduğunu bilmeyen bir kadındı.

"Aşık ol Charles," dedi Berni ve asasını salladı.

"Bu onların icabına bakar. Şimdi Nellie'ye bakalım." Asasını salladı ve tam Journada'nın eski şehrine varmak üzereyken Nellie'yi gördü. Hâlâ çocukları bulmak için binaları araması gerekiyordu, bu yüzden Berni zamanı olduğunu biliyordu.

Berni esasını kendi üzerinde salladı ve aniden siyah kadife bir yürüyüş kıyafeti giydi, sol gözünün üzerine küçük, şımarık bir şapka yerleştirdi. Grayson'ların evinin ön kapısına ulaştığında parmaklarını şıklattı ve yağmur yağmaya ve gök gürlemeye başladı, rüzgar şiddetle esiyordu.

Berni dışarı çıktı ve yüzü su ile doldu. "Bu çok saçma" diye mırıldandı, sonra parmaklarını şıklattı ve üzerindeki yağmur durdu. Mükemmel bir kuruluk içinde otele doğru yürüdü. Etrafındaki insanlar yağmura ve rüzgara karşı o kadar mücadele ediyorlardı ki Berni'nin kuru ve sakın bir yerde yürüdüğünü fark etmediler. Pencerelelerden bakan birkaç kişi Berni'nin kuru bir yerde yürüdüğünü gördü ama gözlerini ovuşturdular ve gördüklerine inanamadılar.

Berni, Jace altıncı viskisini yudumlarırken Chandler House'a geldi. "Sen Jocelyn Montgomery misin?" Berni masada oturan Jace'e bakarak sordu. Günün bu saatinde bardaki tek insanlar onlardı.

Üçte ikisi kadar sarhoş olmasına rağmen bu isimden irkildi. "Jace," dedi.

"Annen söyledi Jocelyn."

Başını kaldırıp ona baktı. "Annemi tanıyor musun?"

"Oldukça iyi. Ona buraya akrabalarımı ziyarete geldiğimi söylediğimde benden size merhaba dememi istedi. Dün söylemek istedim ama ben... ben..." Berni artık konuşamayacak şekilde ağlamaya başladı.

Jace hemen ayağa kalkarak onun oturmasına yardım etti. "Özür dilerim hanımefendi. Yardımcı olabilir miyim?"

"Çok endişeliyim," dedi Berni, güzel bir keten mendile hıçkırarak. "O benim yeğenim. Kimsesiz çocuklara yiyecek götürmek için fırtınada dışarı çıktı ve henüz dönmedi. Onun için çok endişeleniyorum."

"Sizin için şerifi çağırayım, o da onu aramak için birkaç adam göndersin. Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Journada diye bir yer. O kayboldu ve hepsi benim suçum! Orada hiç çocuk yok. Çocuklar Coronado Madeni'nde. İsimleri karıştırmışım. İspanyolcam hiç iyi değildi."

Jace omzunu okşadı ve Jace onun nefesindeki viski kokusunu alabildi. Aslında hiç de kötü bir koku değildi. Onun gibi kokan erkeklerle ilginç zamanlar geçirmişti. Mendilinin üzerinden ona baktı. Ne yazık ki sadece bir buçuk günü kalmıştı; ne yazık ki en iyi davranışını sergilemeye çalışıyordu. Jace Montgomery *çok* seksi bir adamdı.

"Şerif onu bulacaktır. Şimdi gidip onu getireceğim." Odadan çıkmaya başladı. "Oh," dedi kapıda, "yeğeninizin adı ne?"

"Nellie Grayson."

Jace bir an gözlerini kırıştıtararak öylece durdu. "Nellie bu fırtınada dışarıda tek başına mı?" Sesi yükseliyordu. "*Nellie*'yi yıkık dökük, eski bir hayalet kasabaya mı gönderdin?"

"Bu bir kazaydı. Sadece isimleri . İspanyolca-" Daha fazla bir şey söyleyemedi çünkü Jace gitmişti.

Berni sandalyesinde arkasına yaslandı, Jace'in viski bardağını aldı ve boşalttı. Ayaklarını başka bir sandalyeye dayadı, sonra küçük çantasından asasını çıkardı (asa rahatça katlanabilirdi) ve salladı. Önünde Jace ahırlara dalmış, kocaman siyah bir aygırın üzerine eyerini atmış (Berni hayvanı görünce iç çekti, bir kahraman için uygun bir attı) ve dörtnala uzaklaşırken belirdi. Berni ekranı böldü ve Nellie'nin Journada'daki kulübeleri aramasını izledi.

Jace'in orada olması uzun sürmedi ve Berni yaklaşan romantik sahneyi bekleyerek iç çekti. Ama sahne gerçekleşmedi. İkisi de su sızdıran bir verandanın altında duruyordu.

"Burada ne halt ediyorsun?" Jace ona bağırdı.

"Aç çocuklara yiyecek vermeye geldim," bağırdı Nellie.

"Burada hiç çocuk yok. Şaşkın teyzen kasabaları karıştırmış. Benimle Chandler'a dönmek zorundasın. Teyzen senin için endişeleniyor."

Nellie'nin de onu takip etmesini beklermiş gibi arkasını döndü ama Nellie olduğu yerde kalınca dönüp baktı ve kaşlarını çattı. "Sana geri dönmen gerektiğini söylemişim."

"Hayır," dedi Nellie. "Ben gitmiyorum."

"Ne?"

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Jace'in (ve onu izleyen Berni'nin) nefesi kesildi. Berni inanamayarak, "*Şimdi* de kendini savunuyor," diye mırıldandı.

"Bu fırtınada burada kalamazsınız. Bu barakalar yıkılmak üzere."

"Sana ne bundan?" Nellie ona bağırdı. "Ben senin için bir hiçim."

Jace saniyeler içinde verandanın , kadının omuzlarını tutarken yüzü öfkeliydi. "Benim için her şey olabilirdin ama benim yerime aileni seçtin."

"Ben sizi körü körüne takip edecek bir köpek değilim Bay Montgomery. Ailemi seviyorum ve elbette onlara sizden daha çok inanırım. Bir yabancı yerine ailenize inanmaz mıydınız?"

"Ben yabancı değilim. Ben-" Sözü

kesti. "Sen nesin?"

"Hiçbir şey," dedi ve ellerini bırakıp geriye doğru bir adım attı. "Benimle dönmek zorundasın."

"Kesinlikle istemiyorum. Ben bir yetişkinim. Buraya kendi başıma geldim ve sizin yardımınız olmadan da geri dönebilirim."

"Sanırım bunu yapabilirsin," dedi Jace, yüzü sertleşmişti. "İyi günler Bayan Grayson. Belki tekrar karşılaşırız." Arkasını döndü ve uzaklaşmaya başladı.

"*Kımıldama!*" Berni bağırdı ve görüntü dondu; Nellie verandanın bir ucunda, Jace ise diğer ucunda, sırtı ona dönüktü. "Hayatımda bu kadar dik kafalı iki insan görmedim," diye mırıldandı. "Gerçek aşkın hiçbir zaman pürüzsüz olması gerekmediğini biliyorum ama bu çok saçma. Şimdi bırak da düşüneyim."

Verandanın altında, yağmurun altında ikisine baktı, sonra gülümsedi. "Bir aşk romanındaki en seksi kelimeler hangileridir?" Sesini kalınlaştırdı. " 'Sizi bu ıslak şeylerden kurtarsak iyi olur. Görünüşe göre bütün gece burada olacağız.' "

Berni sırtıttı, sonra parmaklarını şıklattı. Tereyağı damlayan kocaman bir kase patlamış mısır belirdi. Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Haydi çocuklar. Artık tek başınasınız. Eğer bundan sonrasını kendi başınıza halledemezseniz, mutlu sonu *hak etmiyorsunuz* demektir."

On İkinci Bölüm

Jace, Nellie'nin çılgılığı üzerine geri döndü. Ayakta durduğu verandanın ucu yok olmuştu. Yağmurun ağırlığı altında çökmüştü ve Nellie hiçbir yerde görünmüyordu. Sundurmanın sonuna kadar olan mesafeyi iki adımda kat etti ve Nellie'nin derin bir su birikintisinin içinde çırpındığını gördü. Ne yaptığını düşünmeden onun peşinden suya atladı.

"Nellie, iyi misin?"

"Evet," bağırdı, su yutarak ve ona yapışarak.

Havuz derindi ama çok büyük değildi, bu yüzden sadece birkaç kulaçta onu kenara çekebildi. Kadının belini kavradı ve bir tutamak bularak onu çamurlu sokağın güvenliğine doğru itti.

Havuzdan çıktığında "Hadi gidelim buradan," diye bağırdı. Yağmur yüzüne vuruyordu. Kolunu koruyucu bir şekilde ona doladı ve arabasının ve atının bağlı olduğu eski ahırlara doğru koşmaya başladılar. Ancak tam binaya vardıklarında parlak bir şimşek gökyüzünü aydınlattı ve başlarının üzerinde gök gürültüsü patladı. Jace'in atı şaha kalktı, Nellie'nin atı şaha kalktı ve her iki at da bağlı oldukları yerden koptu. İki at yanlarından geçip yağmura doğru koşarken Jace Nellie'yi kendine doğru çekti.

Jace bir an durup atların ardından baktı. Atını bağlamakla kalmayıp ahırın kapısını da kapatıp sürgülediğini biliyordu. Kapı, atın bu kadar kolay kırabileceği kadar çürümüş görünmüyordu.

Nellie'den gelen bir ürperti dikkatini ona çevirmesine neden oldu. Kolu hâlâ Nellie'nin üzerindeyken onu sokaktan aşağıya, bir tarafı yıkılmaya yüz tutmuş harap bir eve götürdü ama bacayı görebiliyordu ve şöminenin hâlâ çalıştığını umuyordu.

Evin içinde odunlar yığılıydı ve bacanın temiz olup olmadığını kontrol ettikten sonra küçük bir kuru çubuk ve kağıt yığınınca üfleyerek bir ateş yaktı. Ateşi yakması biraz zaman aldı ve Nellie'ye bakmak için döndü. Islak ve üşümüş olduğunu biliyordu ama Nellie'nin dudakları mosmordu.

"Giyecek başka bir şeyin var mı?" diye sordu. "Arabada bir şey var mı?"

"Ben... Bilmiyorum," dedi Nellie, dişleri takırdayarak. "Bu Berni Teyze'nin arabası."

"Gidip bakacağım." Yağmurun altında dışarı çıktı, yarı çürümüş ahıra koştu ve arabayı aradı. Küçük bir kucak bornozu ve piknik sepeti buldu. Onları yağmurdan korumak için eğilerek eve geri koştu. Nellie daha da çok titriyordu. Diz çöküp ateşe biraz daha odun attı, sonra sepeti açıp masa örtüsünü çıkardı.

"Bu yağmurun dinme ihtimali yok gibi görünüyor ve sabaha kadar atları bulamam." Başını kaldırıp ona baktı. "Belki de şu ıslak giysileri çıkarsan iyi olur. Bunu etrafına sarabilirsin."

Nellie sessizce masa örtüsünü aldı ve odanın uzak tarafına doğru yürüdü. Elleri o kadar soğuktu ki elbisesinin düğmelerini açmakta zorlanıyordu. Sürekli ona, ateşin önünde diz çökmüş olan geniş sırtına bakıyordu. Daha önce ona neden bu kadar kızdığını anlamıyordu ama onunla parası için ilgilendiğini ima etmesinden nefret ediyordu. Umursadığı *son* şey

onun parası. Eğer onu sevdiğini fark etseydi, onunla birlikte Amerika'nın en kötü kulübesinde yaşardı.

Kombinezonuna ve külotuna kadar indiğinde onları çıkarmak için tereddüt etti ama teninin yanında soğuk ve nemli duruyorlardı. Jace'e baktı ve elleri daha da titremeye başladı ama bu sefer soğuktan değil. Titreyen parmaklarıyla tüm giysilerini çıkardı ve masa örtüsünü çıplak vücuduna sardı. Saçlarını çözdü ve ıslak kütleyi omuzlarında salladı.

Ateşe doğru yürüdü ve Jace'in biraz gerisinde durdu. "Sen de üşümüş görünüyorsun," dedi usulca.

"Ben ," diye cevap verdi ve sesinde düşmanlık vardı.

Berni Teyze erkekler hakkında ne demişti, diye merak etti Nellie, o zamanlar pek mantıklı gelmemişti ama şimdi Jace'in onun en iyi arkadaşı olduğunu düşünmemesiyle ilgili bir şey hatırlıyordu. O haklıydı: Onun arkadaşı olmamıştı.

Onun çok yakınında yere oturdu. "Kardeşinin ayağı nasıl?" Jace ona bakmadan, "" dedi.

"Peki annen soğuk algınlığını atlattı mı? Yeniden şarkı söylemeye başladı mı?" "Evet." Kelimeyi şak diye söyledi. "Evdeki herkes iyi."

O

ona ters ters baktı. "Ve beni tekrar gördüklerine sevinecekler. İnsanlar Evdekiler bana güveniyor. Benim bir yalancı olduğuma inanmıyorlar."

Onun bakışlarına dayanamadı. Tekrar ateşe baktı. "Yanılmışım," diye fısıldadı. "Bunu sana söylemiştim. Sana inanmaya çalıştım ama benim gibi birini istediğine inanamadım." Tekrar ona . "Hâlâ inanamıyorum. Dünyadaki herhangi bir kadına sahip olabilirsin. Neden benim gibi yaşlı bir hizmetçiyi isteyeyim ki? Heyecan verici değilim, on dört yaşında okulu bıraktım, özel bir şey değilim."

"Beni iyi hissettiriyorsun," dedi usulca ve onu öpecekmiş gibi ona doğru eğildi, ama sonra geri çekildi. "Beni gerçekten iyi hissettirdin. Benim sana karşı hissettiklerimi senin de bana karşı hissettiğini sanıyordum ama . Sanırım babanın parasının peşinde koşan, aşağılık, zampara bir hiç olmama rağmen beni sevdiğine inanıyordun."

"Doğru," dedi. "Doğru. Hasat Balosu'ndan sonra, senin hakkında o kadar korkunç şey duyduktan sonra, yine de seni görmek için babamın ofisine gittim. Senin hakkında en kötü şeyleri düşünsem bile seni yine de sevdim. İyi bir adama aşık olduğumu keşfetmek benim için büyük bir zevkti."

Bir an için ona doğru sallanır gibi oldu, sonra geri çekildi. "Zengin biri demek istiyorsun. Söylesene, baban Warbrooke Denizcilik ile ilgili herhangi bir sözleşme yaptı mı? Bu yüzden mi kilo verdin? Sen ve ailen zengin bir balığı sıksa bir solucanla daha kolay yakalayabileceğinizi mi düşündünüz?"

"Bu ne cüret," dedi Nellie nefesinin altında. "Sen beni terk ettikten sonra dönene kadar parandan haberim bile olmadı."

"Ben seni terk etmedim!" Ayağa kalktı ve ona ters ters baktı. "Babamın çok hasta olduğunu söyleyen bir telgraf aldım. Hain küçük kız kardeşinin gönderdiğinden şüpheleniyorum."

Nellie de ayağa kalktı. "Kız kardeşimi bu işe karıştıрма. Terel benim için büyük bir teselli oldu. Gittiğin onca ay boyunca senden hiç haber alamadım, ben-"

"Sana yazdım. Sana her şeyi yazdım. Seninle birlikte olabilmek için sahip olduğum her mobilyayı, her ot parçasını sattım ve sen bana evinden çıkmamı söyledin."

"Ve bana üç günüm olduğunu söyledin, ama sana geldiğimde beni dışarı attın," diye bağırdı ona. "Belki diğer kadınlarınızdan biri ailesini üç gün içinde terk edebilirdi ama ben edemezdim. Seni her yerde takip ederdim."

"Sevgili kız kardeşini bir gün bile bırakamazsın. Onların evinde tutsak da olabilirsin. Onlar için yemek pişiriyorsun, temizlik yapıyorsun, onlara tapıyorsun. Peki ne için? Karşılığında sana ne veriyorlar? Evlenmeni ve onları terk etmeni istemiyorlar, çünkü senin gibi bir hizmetçiye başka nerede bulabilirler ki?"

Sözleri eve çok yakındı. Gözyaşları oluşmaya başlarken arkasını döndü.

Ona doğru bir adım attı ama dokunmadı. Masa örtüsü omuzlarından düşmüştü ve gözyaşlarıyla titrediklerini görebiliyordu. "Nellie, özür dilerim," dedi usulca. "Söyleyebileceğimden çok daha fazla acıdı

Aşkımın karşılıksız olduğunu öğrenmek için. Belki de şımartıldım, bilmiyorum. Hayatımda sadece bir kez aşık oldum, o da Julie'ydi ve karşılığında o da beni sevdi. Birbirimizi sevdiğimiz konusunda hiç şüphe yoktu. Julie bana güvendi, o-"

"Peki onun ailesi sizin ailenizi tanıyor muydu?" "Elbette. Birlikte büyüdük."

"Ailem seni tanı mıyordu. Sen bizim için bir yabancıydın ve sen... kasabadaki hiçbir erkeğin sevmek bir yana, yüzüne bile bakmadığı bir kadına ilgi gösterdin. Sen-"

"Bu çok garip bir şey," dedi Jace, sesi yükselmişti. "Bu kasabanın nesi var böyle? Adamların seni benim için kurtarmasına sevinmişim ama hepsi kör ya da aptal olmalı. Sen açık ara kasabadaki en güzel kızsın, zekisin, komiksin ve yıllardır gördüğüm en çekici kadınsın."

Nellie dönüp ona baktı. "Kör olan sensin. Ben şişman, yaşlı Nellie Grayson'ım, sadece yemek pişirmek, ütü yapmak ve-"

Onu kollarına çekti ve öptü. "Sen sevmek ve sevilmek için yaratılmışsın. Bunu neden göremediler?"

"İyi ki evlenmemişler," diye fısıldadı onun dudaklarına. "Eğer başka biriyle evlenseydim, seninle tanışamayacaktım."

Onu kendine doğru çekti ve elleri Nellie nefes alabildiğinden emin olamayana kadar vücudunda dolaştı. Onu aniden serbest bıraktı. "Bak, bu uzun bir gece olacak. Belki de bir şeyler yemeli ve biraz uyumalıyız."

Nellie ona baktı ve ne yapmak istediğini biliyordu. Onun kendisiyle sevişmesini istiyordu. Belki kendi aptallığı yüzünden evlilik ve kendine ait bir ev için tek şansını kaybetmişti ama sevdiği adamla bir gece geçirme fırsatını kaybetmeyecekti. Gururunun ya da geleneklerin bu sevgili adamla geçireceği bir gecenin önüne geçmesine izin vermeyecekti.

Ona gülümsedi ve sepeti ateşe yaklaştırdı. İçine bakarken, sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi, "Bu ıslak giysiler seni öldürecek. Onları çıkarsan iyi olur. Çıkarabilirsin."

"Kucak bornozuna sarın." Adam bir şey söylemedi ve kadın da ona bakmadı ama adamın dönüp odanın diğer ucuna doğru yürüdüğünü duydu.

Nellie sepetten birbiri ardına yiyecek paketleri çıkarırken titriyordu. Bazılarını tanımlayamıyordu. En altta üç şişe şarap, bir şampanya ve güzel kristal bardaklar vardı. Karşısında Jace'in çıplak ayağını gördüğünde bardakların nasıl kırılmadığını merak ediyordu.

Yavaşça yukarı baktı, kaslı baldırlardan ağır uyluklara, sonra belindeki küçük bornoza. Daha önce hiç çıplak bir erkek görmemişti ve Jace'in geniş, kalın, yontulmuş göğsünü görünce ağzı kurudu.

Bir gümbürtüyle tekrar yere oturdu. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Aman Tanrım, aman Tanrım."

Jace şaşkınlık içinde kendini kızarıırken buldu. "Ben, ah, ah... orada yiyecek iyi bir şey var mı?"

Nellie ona bakmaya ve yutkunmaya devam etti. Giyinik olmayan bir erkeğin bu kadar mutlak ve görkemli bir şekilde güzel olabileceğini hiç düşünmemişti.

"Şampanya," dedi ve şişeyi almak için eğildi. Mantarı çabucak patlattı, sonra oturarak iki bardak doldurdu ve birini Nellie'ye vermek için sepetin öbür ucuna uzandı. "Neye içelim?" diye sordu.

"Sevmek için," diye fısıldadı, gözleri onun vücudunda geziniyordu.

"Ah, Tanrım, Nellie," dedi inleyerek, sonra sepeti hızla yolundan itti ve onun üzerine çıktı. "Düğün gecemiz için sabırsızlanıyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum." Onun boynunu öpüyordu. "Çok iyi davrandım. Ellerimi senden uzak tuttum ama bu işkenceye daha fazla dayanamayacağım. Lütfen," diye fısıldadı.

"Öğret bana," diye fısıldadı kulağını öperken. "Bana her şeyi öğret."

Boynunu öperken cevap vermedi, eliyle örtüyü omzundan indirdi. Kumaşın yarısını vücudundan çıkardığında adamın tenini kendi tenine, kıllı pürüzlerini yumuşak pürüzsüzlüğüne karşı hissedebiliyordu. Vücudu o kadar zayıf ve sertti ki, düzlemlerle doluydu ve

açılar. Elini adamın yan taraflarında gezdirdi. Kucak bornozu yoktu ve kalçasının zayıflığına dokundu.

"Nellie," diye fısıldadı ağzı göğsüne inmeden önce. Ağzının nasıl hissettirdiğini ifade edecek ne bir kelime ne de bir düşünce vardı. Ona bu kadar çok şey öğretmiş olan bu adam, ona En büyük armağan olan aşkın ona bu harika, ilahi, fiziksel sevinci vermesi neredeyse dayanabileceğinden daha fazlaydı.

Adamın dili göğsünde daireler çizerken içgüdüsel olarak bedenini onunkine doğru kaldırdı. Eli vücudunda geziniyor, onu okşuyor, tenine dokunuyordu. Elini kalçalarının içinde gezdirdi, okşadı, yoğurdu, ona var olduğunu hayal bile edemeyeceği şeyler hissettirdi.

Adam kadının diğer tarafına yuvarlandı, vücudu hafifçe onunkinden ayrıldı. Nellie ateş ışığında ona baktı, gözleri arzuyla yarı kapalıydı. Dudakları dolgun ve hafifçe ayıktı. Parmak uçlarını dudaklarının üzerinde hafifçe gezdirerek dudaklarına dokundu, sonra parmaklarını boynundan aşağıya, göğsüne, kalçalarına ve uzanabildiği kadar uyluklarına doğru gezdirdi.

Gözlerini kapatıp kollarını ona doladı ve adam tamamen üzerine çıktı. Nellie ne yaptığından emin değildi ama içgüdü, arzu ve aşk birleşerek kalçalarını ona doğru kaldırmasını sağladı.

Adam içine ilk girdiğinde acıdan nefesi kesildi, ama geri çekilmeye başladığında ona sıkıca sarıldı. "Beni bırakma," diye fısıldadı.

"Asla."

birlikte yavaşça ilerledi, sıra durakladı, Nellie'nin bu yeni duyguya alışmasını bekledi. "Nellie, ben..." dedi ve sonra tutkuyla kör oldu. Nellie'nin gözleri açıldı. Onu incitmişti, doğru, ama içindeki bu güç, onda hissettiği bu ezici, her şeyi tüketen tutku, içindeki derin bir kadın çekirdeğine dokundu ve onu almak için kalçalarını daha yukarı kaldırdı.

Son hamlesiyle birlikte bacaklarını onun etrafına doladı ve onu daha derine ve kendisine doğru çekti. Alabileceği her şeyi istiyordu.

Jace bir onun üzerinde yattı, vücudu hafifçe terle kaplanmıştı. "Canını yaktım mı?"

"Hayır," dedi, sadece yarı yalan söylüyordu.

"Nellie, beklemek istedim. Bir yatak ve güzel bir otel süiti için beklemek istedim ve-"

Parmak uçlarını adamın dudaklarına götürdü. "Çok mutluyum. Bundan daha fazlasına sahip olamasam bile, bu bana yetecek. Bu geceyi hep hatırlayacağım. Evde yalnız olduğumda-"

"Yalnız mı?" Adam onun üzerinden kalktı. "Evde mi? Nedir bu, şantaj mı? Yani *hâlâ* onları bana tercih mi ediyorsun?"

"Maine'e döneceğini sanıyordum. Daha bu sabah eşyalarını topluyordun."

Bir an sürdü ama ona karşı rahatladı, yana doğru hareket etti ve onu kucaklayarak kendine çekti. "Sanırım geri dönmeden önce Chicago'ya varmış olurdum. yapabileceğimden emin değilim. Tüm ailem - halalarım, amcalarım, kuzenlerim, hepsi - evdeyken bu kadar aşık olduğum için bana güldüler. Tek istediğim sana geri dönmektir."

Yanağını onun göğsünün çıplak tenine yasladı. "Yedim. Sen yokken o kadar mutsuzdum ki kilolarca yemek yedim. Bütün kekler. Turtalar. Bir gün bütün bir but rosto yedim."

Elini kadının vücudunda, düz karnında ve ince kalçalarında gezdirdi ve kaşlarını çatı. "Sana ne oldu böyle? Yarın gitmiş."

"Tam olarak yarısı değil. Bilmiyorum, gün geçtikçe daha da inceliyorum. Yeni bedenimi beğenmedin mi?"

"Sanırım buna alışacağım, ama biraz kilo almak istersen benim için sorun olmaz."

Ona gülümsedi. "Daha önce her erkek benim şişman olduğumu düşünüyordu. Onlar-"

"Şişman mı? Harika görünüyordun. Şimdi harika görünmediğinden değil, ama... Nellie, hangi bedende olursan ol seni seviyorum. Yemeğini didikleyen kadınlardan olmadığın sürece. Buna katlanamıyorum."

Kadınlar gülmeli, yemek yemeli, şarkı söylemeli ve hayatın tadını çıkarmalı." Ona gülümsedi. "Senin Everett'lerde o çocuklarla birlikte olduğun gibi olmalılar."

"Bana gülen, yemek yiyen ve şarkı söyleyen tanıdığın kadınlardan bahset." Onu kendine çekti ve eski bir evde büyüdüğünü anlattı, Maine'de büyük bir ev ve mutlu, enerjik insanlarla dolu. Annesiyle birlikte şarkı söylemeye gelen kadınlar. Masada çok fazla yemeğin olduğu uzun yemekleri hatırlıyordu, ortadaki eğilirdi ve kadınlar saatlerce yemek yer, kimin kiminle yattığına dair hikayeler anlatır ve şarkı söylerlerdi. Bir aryanın nasıl söylenmesi gerektiği konusunda tartışırlardı. Jace'in babası 'Ring, masanın başına oturur ve hakemlik . Kadınlara aryaları tekrar tekrar söyletir, sonra da her birinin mükemmel olduğunu söylerdi. Kadınlar her zaman gücenmiş gibi yaparlardı ama yakışıklı bir adamın kendilerine hayranlık duyan bir izleyici olması hoşlarına giderdi.

"Peki siz de hayran bir izleyici miydiniz?"

"Her birini sevdim. Seslerini, öfkelerini, taleplerini sevdim. Büyük göğüslerini ve büyük kalçalarını sevdim. Yaşam için duydukları coşkuyu sevdim. Yediler, içtiler, sevdiler ve tutkuyla öfkeleniler."

"O kadınlar kadar... tutkulu olduğumdan emin değilim."

"Aileni o kadar çok seviyorsun ki onlar için *benden* vazgeçmeye hazırsın."

Onun ne kadar kibirli görüldüğünün farkında olmadığını biliyordu. "Bu büyük bir fedakârlık değildi. Babamın ofisinde beş parasız bir katiptin."

"Bu işi sana yakın olmak için kabul ettim. Kendimi asla hapsedmek istemedim ama aşık bir adam pek çok aptalca şey yapabilir."

Adamın kolunu göğsüne doladı. "Benim için geri döndün. Senden şüphe ettim ve özür dilerim. Bir daha şüphe etmeyeceğim."

"Şimdi benimle mi geleceksin?"

"Seni her yerde takip edeceğim. Bir köpek kadar... bir köpek kadar sadık olacağım."

Buna güldü. "Ya küçük kız kardeşin sana Pazar Okulu sınıfını kaçırdığını söylerse?"

"Koroya inanabilirim ama Pazar Okulu'na inanmam."

Onu sıkıca kavradı. "Nellie, cevap ver bana. Bütün hayatımla oynuyorsun."

Nellie'nin bir yanı korkuyordu. Son zamanlarda ailesiyle ilgili zorlayıcı bir şey vardı, o kadar zorlayıcı bir şey ki ayrılamayacağını hissediyordu. Ailesinin ona ihtiyacı olduğu sürece gidemezdi.

"Nellie," dedi Jace, sanki onu uyarıyormuş gibi.

"Terel'in bana ihtiyacı var." Onun sinirlendiğini hissedebiliyordu. "Belki ona bir koca bulabiliriz. Kaç tane erkek kardeşin var?"

Onun şakası karşısında rahatladı. "Küçük kız kardeşin için yeterli değil. O-"

Nellie onun kollarında döndü ve onu öptü. "Ateş sönmüyor ve ben acıktım. Belki yemek yiyebiliriz ve belki bunu tekrar yapabiliriz. Bu mümkün mü?"

Onun kulak memesini ısırды. "Bunu başarabilirim." Ondan uzaklaştı, sonra da örtüyü tekrar vücudunun üzerine çekmesini izledi. "Düğün gecemizi erken yaşamamızın gerçekten sakıncası yok mu?"

"Düğün olacak mı?" diye sordu usulca.

"En kısa zamanda ayarlayacağım. Tabii sen de kabul edersen -ve bana yaşattığın cehennemi düşünürsek, kesinlikle kabul etmelisin."

"Evet," dedi, kalbi gözlerindeydi. "Evet, seninle evleneceğim, seninle yaşayacağım, çocuklarını doğuracağım ve seni sonsuza dek seveceğim."

Onun elini öptü. "Senden istediğim tek şey bu: bedenin, ruhun, zihnin. Her parçanı istiyorum."

" ne alacağım?"

"Tüm sevgimle. Bu şehirdeki popüler görüşün aksine, ben aynı anda sadece bir kadını severim."

"Bir elmas kadar sadık mı?" diye sordu, gözleri parlayarak.

Gülümsedi, sonra gerinerek ıslak ceketine uzandı. İç cebine baktı ve bir kutu çıkardı. "Elmaslardan bahsetmişken..." Büyük sarı elmaslı yüzüğü göstermek için kutuyu açtı.

"Senin için," dedi usulca. "Eğer beni kabul edersen. Ben, öfkem ve kıskançlığım."

"Yüzük olsa da olmasa da, para olsa da olmasa da sana sahip olacağım." Ona baktı, gözlerinde sevgi vardı. "Paran gerçekten umurumda değil. Benim sevdiğim sensin."

"Bunu biliyorum. Bana elini ver."

Yüzüğü parmağına taktı ve onu nazıkçe öptü. "Şimdi, şu düğün gecesine gelelim," dedi onu yere iterek.

Seviştiler, sonra kucak kucağa yemek yediler, sonra tekrar seviştiler, sonra tekrar yemek yediler. Şafağa doğru, birbirlerinin bedenlerine sarılmış, yorgun ama mutlu bir şekilde uyudular.

Kırık pencereden içeri giren güçlü ve parlak bir güneş ışığı Nellie'yi uyandırdı. Sarsılarak doğruldu.

Hâlâ yarı uykulu olan Jace, onu tekrar yanına çekmek için uzandı.

"Gitmem gerek," dedi Nellie, masa örtüsünü Jace'in altından çekmeye çalıştı, böylece kendini örtebilecekti ama Jace yerinden kıpırdıyamayacak kadar iriydi.

"Nellie," dedi, ses tonu onu tekrar kollarına çekiyordu.

Ondan uzaklaştı ve giysilerinin yığılı olduğu köşeye gitti. Hâlâ nemli ve soğuktular ama elinden geldiğince çabuk giyindi.

Jace yüzüstü yuvarlandı ve ona baktı. "Balayı bitti mi?"

Bir an duraksadı, bir metre adama baktı, beyaz şam kumaşına karşı bronz teni vardı ve neredeyse giysilerini bırakıp ona doğru koşacaktı. Kendini tuttu. "Geri dönmek zorundayım. Ailem benim için endişelenecek."

"Daha çok kahvaltıları için endişeleniyorlar," diye mırıldandı Jace, ama Nellie'nin duyabileceği şekilde değil. Dün gece söylediği bir şey onu duraksatmıştı. Bir yabancı yerine bir Montgomery'ye inanıp inanmayacağını sormuştu. Nellie'nin babası ve kız kardeşi her ne olursa olsun, onlar onun ailesiydi ve onlara inanması en doğrusuydu.

"Ben atları bulayım," dedi Jace ve isteksizce ayağa kalkıp giyinmeye başladı. "Sence burada hiç yiyecek kalmış mıdır?" diye sordu sepeti açarken. O kadar çok yiyecek kalmıştı ki sanki hiç dokunmamışlar gibi görünüyordu. "Bu şeyin dibi yok."

Nellie onun omzunun üzerinden bakarak, "Öyle görünüyor," dedi. Adam onu kendine doğru çekti. "Belki de bana öyle geliyor ama her şey hayatımda hiç olmadığı kadar güzel görünüyor."

"Katılıyorum," dedi onu öperek.

İlk uzaklaşan Nellie oldu. "Dönmek zorundayım."

Jace içini çekti ve onu serbest bıraktı. "*Eğer* atları bulabilirsem."

O anda dışarıdan bir ses geldi ve kapıyı açtığında her iki atın da çamurun içinde sanki geri dönmeyi bekliyorlarmış gibi durduklarını gördü. "Şansım tükendi," dedi Jace ağır bir sesle ve Nellie'nin kıkırdamasına neden oldu.

Birkaç dakika içinde kızın arabasını bağlamış, kendi atını da arkasına bağlamıştı. Arabaya adım atar atmaz coşkulu ruh halleri onları terk etti. Hiç konuşmadılar. İkisi de Chandler'daki Grayson'ların evinde onları nelerin beklediğinden korkuyordu.

Berni onları kapıda karşıladı. İlk başta asık suratları onu endişelendirmiş, aralarını düzeltmemiş olmalarından korkmuştu. (Berni onlar kulübeye girdikten sonra onları izlemeyi bırakmış ve bunun yerine asasını kullanarak eski yirminci yüzyıl arkadaşlarını gözetlemeye başlamıştı). Ama sonra parmaklarının birbirine dolandığını gördü ve üzgün yüzlerinin Terel ve Charles'ın korkusundan kaynaklandığını anladı.

"Nihayet!" Berni dedi ki. "Nellie, inanılmaz bir şey oldu!"

"Terel ve babam iyi mi?" Nellie, Jace'in parmaklarını sıkarak donuk bir sesle sordu.

"İyiden de öte. Babandan gelen şu telgrafa bak." Nellie başını kaldırmadan önce iki kez okudu. "Terel kaçmış mı?"

"Görünüşe göre bir çiftçiye aşık olmuş ve aynı gece onunla evlenmiş. Kıyafetlerini almak için bile geri gelmek istemiyor.

gönderilmesini istiyor. Baban da biriyle evleniyor. Düğüne kadar Denver'da kalmak istiyor."

Nellie orada öylece durup gözlerini kırıştırdı.

"Özgürsün Nellie, ," dedi Berni.

Jace kaşlarını çatı. "Biliyor musun, burada garip bir şeyler oluyor. Dün Nellie'nin düştüğü su birikintisi vardı ama bu sabah yok oldu. Atları ahıra kilitlememe rağmen kaçtılar. Ve o dipsiz yiyecek sepeti vardı. Ve şimdi de bu. Sanırım-"

Berni gözlerini ona dikti. "Hiç 'Armut piş ağzıma düş' diye bir söz duymadın mı? Nellie ailesine karşı yükümlülüklerinden kurtuldu ve seninle evlenmekte özgür. Bunu sorguluyor musun?"

"Hayır, ben sadece..." Durdu ve gülümsedi. "Haklısın. Hiçbir şeyi sorgulamıyorum. Peki Nellie, gelecek hafta benimle evlenmeye ne dersin?"

"Evet," dedi Nellie usulca, gerçekten özgür olduğunu yeni yeni anlamaya başlamıştı. "Oh, evet, seninle evlenirim." Berni'ye döndü. "Düğünüm için kalacaksın, değil mi?"

"Yapamam. İşim şu anda bitti ve bir randevum var." Gülümsedi. "Cennetle bir randevu."

"Gidiyor musun?"

"Hemen."

"Ama yapamazsın, sen-"

"Ben gittikten beş dakika sonra beni hatırlamayacaksın bile. Hayır, itiraz yok. Artık birbirinize sahipsiniz. Etrafta meraklı yaşlı bir teyzeye ihtiyacın yok."

Nellie Berni'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Sana her zaman ihtiyacım olacak. Sen çok nazık bir insansın." Berni'nin kulağına doğru eğildi. "Ne yaptığını bilmiyorum ama dün geceyi senin yaptığını biliyorum. Teşekkür ederim. Cömert kalbin için sana hayatım boyunca teşekkür edeceğim."

Bu sözler Berni için çok şey ifade ediyordu. Daha önce kimse ona cömert dememişti ama o da bu unvanı hiçbir zaman hak etmemişti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, sonra doğruldu. "Gitmeliyim." Nellie'ye baktı. "Gelecek için bir dileğin var mı?"

"İstediğim her şeye sahibim," dedi Nellie, Jace'e yakın durmak için hareket ederek.

"Bir dileğim var." Jace Nellie'ye baktı ve ilk karısının doğum sırasında öldüğünü hatırladı. "Umarım bir düzine sağlıklı çocuğumuz olur ve doğumları anneleri için kolay geçer."

"Tamamdır," dedi Berni, sonra parmak uçlarında durdu ve Jace'in yanağını öptü. "Tüm çocuklarına sahip olacaksın ve teslimatlar güvenli ve kolay olacak." Arkasını döndü ve merdivenlerden yukarı çıktı. Merdivenlerin başında durdu ve aşağıya, birbirlerine dalmış aşıklara baktı. Berni daha önce hiç bu ikisini bir araya getirmek kadar iyi hissettiren bir şey yapmamıştı.

Küçük bir koku aldı, gözündeki bir damla yaşı sildi ve "Işınla beni Scotty," dedi ve Grayson'ların evinden ve Grayson'ların hafızasından silinip gitti.

MUTFAK

Pauline Berni'yi karşılamak için oradaydı ve gülümsüyordu.

Bir kez daha cenaze kıyafetlerini giyen Berni, Jace ve Nellie'den ayrıldıktan sonra sisli Mutfak'a alışmak için bir an bekledi. "İyi yaptım, değil mi?" dedi, ayrılırken hiç gözyaşı dökmemiş gibi davranarak. "Yapamayacağımı düşünmüştün ama yaptım."

Pauline daha parlak bir gülümsemeyle, "Çok iyi yaptın," dedi. "Özellikle de Nellie'yi ailesinden nefret ettirmeyerek çok iyi yaptın. Onların gerçekte ne kadar bencil olduklarını görmesini."

Berni, çok iyi hissettirmesine rağmen bu övgü karşısında biraz utandı. "Yeterince nefret ve kıskançlık vardı. Daha fazla yaymama gerek yoktu," diye mırıldandı.

"Gerçekten de çok iyidiniz. Şimdi ikinci seviyeye geçelim mi?"

Berni'nin aklı Nellie'deydi. "Sanırım öyle." Pauline'in yanında yürümeye başladı, sonra durdu. "Nellie'ye ne olduğunu görebilir miyim? İyi olduğundan *emin* olmak istiyorum."

Pauline başıyla onayladı ve İzleme Odası'na doğru ilerledi. Rahatça oturduklarında önlerindeki ekran açılmaya başladı.

"Bugün 1897 Noel'i," dedi Pauline, "sen gideli bir yıl oldu ve Jace ile Nellie evleneli bir yıl oldu."

Sis dağıldı ve Berni Noel için dekore edilmiş Grayson evini görebildi; ev insanlarla doluydu. "Kim bunlar?"

"Jace'in akrabaları ta Maine'den geldi, Terel kocasıyla geldi, Charles yeni karısıyla geldi ve bir de Chandler'dan Taggart'lar var." Pauline gülümsedi. "Nellie bilmiyor ama şimdiden ikinci çocuğunu taşıyor. O-"

"Şşşş," dedi Berni, "kendim görmek istiyorum."

CHANDLER, COLORADO

Noel 1897

"Yeni ev ne zaman bitecek?" Jace'in babası Ring Montgomery, kanepenin diğer ucunda oturan Charles Grayson'a sordu. Konuşurken bir kolunu uzattı ve evin içinde son sürat koşan Tyler'ın çocuklarından birini omzundan yakaladı ve onu bırakmadan önce bir uyarı bakışı attı.

"Üç ay daha," diye bağırdı Charles gürültünün üzerinde. O ve karısı, eski Fenton evi karısının zevkine göre yeniden düzenlenene kadar Denver'da yaşıyorlardı. Sahip olduğu her kuruşa mal oluyordu ama onu mutlu görmek için buna değerdi. Ne kadar harcamak zorunda olduğu umurunda bile değildi. "Chandler'dan hoşlanıyor musun?" diye bağırdı.

"Hem de çok." 'Ring, Charles'ın aksine, on bir çocuk ve on dört yetişkinin gürültüsünden hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Odanın bir köşesinde Pamela Taggert yüksek sesle piyano çalarken, Jace ve annesi o akşam kilise için Noel düeti çalışıyorlardı. Ring, kirli yüzlü dört çocuğun başlarının üzerinden, "O notada berbatsın evlat," dedi.

Charles nasıl olup da bir şeyler duyabildiğini bilmiyordu. Bir saat önce Charles'ın sevgili karısı mazeret bildirmiş ve yatmak için üst kata çıkmıştı. Charles ona katılabilmeyi diledi.

"O çocuklar bunu yemeli mi?" Charles sordu.

'Ring köşedeki üç küçük çocuğa baktı, ikisi Kane Taggert'ın, biri de domuz çiftçisinin çocuklarıydı. "Bildiğim kadarıyla biraz pislik hiçbir çocuğu incitmez ama Hank," dedi on iki yaşındaki yeğenine, "bak bakalım o çocuklar ne yiyor."

Hank, kuzenleri on sekiz yaşındaki Zachary ve neredeyse yetişkin sayılabilecek yirmi bir yaşındaki Ian Taggert'ın yanından ayrılmak zorunda kaldığı için yüzünü buruşturdu. Hank ne tam olarak yetişkin ne de tam olarak çocuk sayılabilecek bir yaştaydı. Hank itaatkâr bir tavırla küçük çocukların elinden üç böcek aldı ve üç çocuk da ağlamaya başladı.

"Onları dışarı çıkarın," dedi 'Ring, Hank'in inlemesine neden olarak.

"Siz ikiniz neye gülüyorsunuz?" Kane, oğlu Zachary ve kuzeni Ian'a seslendi. "Dışarı çıkın ve çocuklarla ilgilenin."

Çocuklar Hank'e gülmeyi bıraktı ve her biri bir çocuğu alıp dışarı çıktı.

"Şimdi ne diyordun?" Ring Charles'a sordu.

"Ev birkaç ay içinde hazır olur ama-" Merdivenlerin dibinde birlikte duran Kane, Rafe Taggert ve John Tyler'dan gelen kahkaha sesleri üzerine sözünü kesti.

"Johnny, tatlım," dedi Terel odanın bir köşesinde rahat bir sandalyeye uzanmış otururken, "Sanırım susadım. Bana bir bardak limonata getir."

Charles, John Tyler'ın ve üç kirli çocuğunun Terel'e ne getirecekse almak için mutfığa gidişlerini izledi.

Aranıyordu. Terel'in beş parasız bir domuz çiftçisiyle evlenmesi, onları birlikte görene kadar Charles'ı şaşkına çevirmişti. Fakir ve okuma yazma bilmeyen Tyler ailesi, Terel'in ailelerinde olmasından onur ve ayrıcalık duyuyor, ona kraliyet ailesindenmiş gibi davranıyorlardı. Aylak aylak dolaşıyor, onun için pişirdiklerini yiyor, işlerinin karşılığı olan şeyleri giyiyor ve ara sıra onlardan birine ışıltılı bir gülümseme bahşediyordu. Bu hepsini tatmin etmeye yetiyor gibiydi, John ve çocuklar, Terel sadece ipek giyerken kendilerinin yırtık, eskimiş giysiler giymelerine aldırıyor gibiydiler. Charles, Terel'in bir çocuğun eteğine dokunmasına izin vererek onu ödüllendirdiğini görmüştü. Ona mantıklı gelmiyordu ama Tyler ailesi oldukça mutlu görünüyordu.

Charles, daha fazla konuşmanın imkânsız olduğunu belirtmek istercesine Ring'e biraz gülümsedi.

"Bu nasıl?" Jace bir şarkıyı daha bitirdiğinde babasına seslendi.

"Dördüncü çubukta hâlâ biraz düz ama daha iyi," dedi 'Ring. Karısına baktı, gözleri her zamanki gibi sevgi doluydu. "Sen, hayatım, mükemmeldin."

Maddie ona bir öpücük verdikten sonra müziği piyanonun üzerine bıraktı. "Sanırım torunum ağlıyor," dedi uzun boylu, yakışıklı oğluna, her biri henüz birkaç aylık olan iki bebeğin bulunduğu beşiği başıyla işaret ederek.

"Bu benim," dedi Kane ve bir bebeği kucağına alıp ustalıkla omzuna yerleştirdi.

Jace, bağırmaya başlayan diğer çocuğu kucağına alırken, "Sanırım aldığın benimki," dedi.

Kane çocuğu omzundan çekti ve bezinin ön kısmına baktı. Üçüncü çocuğu kızdı, bu ise erkek. O ve Jace çocuklarını değiş tokuş etmişlerdi.

Maddie güldü, Pam'e piyano çaldığı için teşekkür etti ve mutfığa gitti. Nellie, Houston ve Tildy adında genç bir kız dirseklerine kadar una ve hindi sosuna batmışlardı.

"Yardım etmek ister misin?" Houston kocasının kuzeninin karısına gülümseyerek sordu.

"Kesinlikle hayır," dedi Maddie hassas bir şekilde ürpererek. Maddie o kadar uzun süredir prima donna imajını geliştirmişti ki, insan neredeyse onun bir mutfağın içini hiç görmediğine inanabilirdi.

Nellie, ıslıl ıslıl ve en az kendisi kadar mutlu görünerek, "O halde akşam yemeği için şarkı söylemelisin," dedi.

Maddie güldü, gelinine olması sadece birkaç dakikasını almamıştı. "Pekâlâ. Ne olsun? 'Sessiz Gece' mi? Yoksa daha az mevsimsel bir şey mi?" Sepetten bir kurabiye aldı ve yedi.

Nellie ve Houston akan gözlerle birbirlerine baktılar. Tüm zamanların en iyi seslerinden birine sahip bir kadın, sadece onlar için, istedikleri her şeyi söylemeyi teklif ediyordu.

Houston derin bir nefes aldı. "*Lakmé*'nin 'Çan Şarkısı'," diye fısıldadı, Delibes'in güzel ariasının Maddie'nin enfes sesini en iyi şekilde biliyordu.

Maddie Houston'a gülümsedi ve sonra usulca, "Jocelyn, sana ihtiyacım var," dedi.

Jace kafasını mutfağa soktu, kaşlarını kaldırarak annesine soru sordu.

"Houston ve eşiniz 'Bell Song'u dinlemek istiyor. "

Jace gülümsedi. "İyi seçim." Annesine baktı. "Nerede o?"

"Çantamda."

Jace oğlunu babasına teslim etti ve birkaç dakika içinde bir flütle geri döndü. Nellie kocasının bu yeni yönünü, hayatı boyunca müzikle iç içe olmuş bir adamı gördüğünde şaşkınlıkla onu izledi. Jace flütü dudaklarına götürdü ve annesinin sesine eşlik edecek kadar çalmaya başladı.

Bir koloratürün ses aralığını ve çeşitliliğini göstermesi amaçlanan "Çan Şarkısı" yavaşça başladı -söz yoktu, sadece bir ses, ama öyle ilahi bir tatlılıkta bir ses ki insanın hayretle ağzını açık bırakıyordu. Maddie'nin sesi notalarla oynadı, onları tıngırdattı, şarkıyı söylerken onları okşadı, çanları taklit etti, Jace'in yüksek flüt notalarını yankıladı.

Nellie ve Houston çalışmayı bıraktı ve hayatında hiç böyle bir ses duymamış olan Tildy donup kaldı.

Diğer odada herkes sessizleşti ve Maddie her notayla oynarken, tutarken, severken, dinleyicilerinin gözlerinde sevinç gözyaşları olana kadar bebekler bile ağlamayı bıraktı.

Sözlerini bitirdiğinde evde çıt çıkmadı, ta ki domuz gibi pis Tyler'ın çocuklarından biri arka kapıya bakarak, "Lanet olsun, daha önce böyle bir şey duymamıştım," diyene kadar.

Bu sözlerle birlikte herkes kahkahalara boğuldu ve tüm yetişkinler, çocuklar omuzlarının üzerinde, kollarının altında, ellerinden tutulmuş bir şekilde mutfağa doluştu.

"Enfes," dedi Ring, karısını kollarına çekerek. "Daha iyi şarkı söylediğini hiç duymamıştım."

"Bu evdeki aşkın etkisi," diye fısıldadı onun dudaklarına.

Hepsi yemekle dolu masanın etrafında durmuş, her koca karısına sarılmıştı.

"Beni bu kadar mutlu eden şey bu mu?" Jace bir koluyla Nellie'yi kendine doğru çekerken diğer koluyla da küçük oğlunu tutuyordu. "Bu evdeki tüm sevgi mi?"

"Evet," dedi Nellie, gözlerinde yaşlarla. "Bu kadar sevilleceğimi ya da bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim. Bu kadar mutluluğun var olduğunu bilmiyordum."

Jace onu öptü.

"İşte!" Kane yüksek sesle söyledi. "Madem hepimiz bu kadar mutluyuz, neden herkes ağlıyor? Maddie, hiç *gerçek* şarkı biliyor musun? 'Half a Penny, Half a Bushel'a ne dersin? Ya da 'Ring Tailed Ringating'?"

"Kane," dedi Houston kararlı bir ifadeyle, "Maddie'nin kalibresindeki birinin bunu bildiğinden şüpheliyim-" Maddie herhangi bir salon şarkıcısına yakışır bir şekilde coşkulu bir şarkıya başlayınca sözünü kesti ve gülerek herkes onunla birlikte şarkı söylemeye başladı.

Kane karısına, "O da kötü bir şarkıcı değil," dedi.

Şarkıya eşlik eden Nellie önce çocuklarını kucaklayan kocasına, sonra da etrafındaki diğer insanlara baktı. Tertemiz bakımlı kız kardeşinin sürekli kirli kocasına sarıldığını görmek hâlâ rahatsız ediciydi ama Terel ona ve çocuklara bayılıyor gibiydi. Nellie, kolunu herkese yeni katılmış olan tombul karısına dolamış olan babasına baktı. Kulakları, babasının Noel için verdiği elmas küpelerle ışıldıyordu ve Nellie sadece bu ayki elbise faturasının bile Terel'in eski harcamalarını yok gibi gösterdiğini biliyordu. Ama yine de babasını hiç bu kadar mutlu görmemişti.

Nellie Jace'in elini sıktı ve onun yanına yaklaştı. "Dünyadaki en mutlu insan benim," dedi usulca ve Jace onu tekrar öptü.

MUTFAK

Berni burnunu çekti, sonra Pauline'e mahcup bir bakış attı. "Onun adına çok mutluyum. Başına iyi şeyler gelmesini hak ediyor."

Pauline, "Herkesi mutlu ettin," diyerek ayağa kalktı ve odadan .

Berni onu takip ederken gururla, "Sanırım başardım," dedi. "Yine de Terel'in biraz alçakgönüllülük öğrenmesini istemiştım."

"Gerçekten yıkayıp ütüleyeceğini , değil mi? *Yapar* mıydın? var mı?"

"Hayatta olmaz!"

Birbirlerine baktılar ve gülüştüler.

"Tamam," dedi Berni, "şimdi cennete gidiyorum, değil mi?" "Pek sayılmaz."

"Ama düşündüm ki-"

"Daha aidatını ödememişsin."

"Ne için aidat?"

"Dünyada tamamen bencil bir yaşam sürmenin bedelini ödemedin."

"Nellie'ye yardım ettim."

"Evet, . Bu birinci aşamaydı ve çok çok iyi geçtin ama yine de diğer kadınların dünyadayken yaşadıkları bazı şeyleri deneyimlemen gerekiyor."

"Ne gibi?" Berni şüpheyle sordu. "O atletik kadınlardan biri olmak zorunda değilim, değil mi? Koşmak? Dağlara tırmanmak gibi şeyler?"

"Hayır, bir şey değil, sadece sıradan kadın şeyleri."

Berni onun ne demek istediğinden emin değildi. Ona bir kadının dünyada yaşayabileceği her şeyi yaşamış gibi geliyordu. Başka ne vardı ki? "Sen neden bahsediyorsun?"

Pauline durdu ve ona baktı, yüzü ciddiye. "Açıklamam gerektiğini düşündüğüm bir şey var. Mutfak'ta bazı seviyeler var. Bazıları hoş, ama bazıları... o kadar da hoş değil. Bulunduğunuz Birinci Seviye, sizi Mutfakla tanıştırmak ve ölümün darbesini hafifletmek içindir. İkinci Seviye.."

"Ne?" Berni sordu.

"İkinci Seviye sizi işinizi iyi yapmak konusunda çok endişelendiriyor - dünyevi işinizi yani."

"Yani başka birinin iyilik perisi mi olacağım?" Bir an düşündü. "O kadar da kötü değildi. Aslında biraz eğlenceliydi."

"Böyle düşünmene sevindim, çünkü bunu tekrar yapmalısın - sadece ikinci seferde biraz daha aciliyet var."

"Yani bir zaman sınırı mı var?"

"Hayır, tam olarak değil. Sadece çoğu insan Seviye İki'den ayrılmak için biraz endişeli."

Önlerindeki sis dağıldı ve Berni bir işaret görebildi. "Tıpkı daha önce olduğu gibi," dedi Pauline, "beklemek için bir oda seçmelisiniz."

Onlar ilerlerken Berni tabelayı okuyabildi. "Hayır," fısıldadı ve aniden arkasını döndü.

Pauline onu yakaladı. "Seçim yapmalısın."

"Yapamam." Berni yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Hepsi çok korkunç. Cehenneme gidip sonsuza kadar diri diri yakılamaz mıyım?"

"Korkarım bu kolay çıkış yolu. Dünyadayken cenneti hak etmedin, bu yüzden şimdi diğer kadınların çektiği gibi acı çekmelisin." Pauline Berni'yi çevirdi ve tabelaya bakmasını sağladı. "Seçim yapmalısın."

Berni kendini gözlerini açmaya ve tabelaya bir kez daha bakmaya zorladı.

1. üç çocuk ve köpekle spor bir arabada Amerika'yı baştan başa dolaşmak
2. üvey çocuklarınızla sırt çantasıyla gezmek ve çadırda uyumak
3. Günde yirmi dört saat sadece PBS rehin sürücüsü yayınlayan TV
4. bir erkekle kıyafet alışverişi

"Bir erkekle kıyafet alışverişi mi?" Berni dehşet içinde fısıldadı.

"İnanamayacağınız kadar korkunç," dedi Pauline. "Evden çıkmadan önce ona tam olarak ne almak istediğini, hangi renk, hangi stil, hangi kumaş olduğunu söylemeni istiyor. Mağazada kollarını kavuşturup size ters ters bakıyor ve saatine bakıyor. Bazen kendi alışverişleri için onunla birlikte alışveriş yapmak zorunda kalırsınız. Tam olarak istediği ayakkabıyı bulmak için iki yüz yetmiş bir mağaza ararsınız, sonunda ayakkabıyı bulursunuz ve o da burun dikişlerin bir santimin otuz saniyesi kadar uzun olduğunu söyler."

Berni'nin yüzü tabelaya bakarken bütün rengini kaybetti.

5. üç genç kız yetiştirirken diyet yapmak
6. evde sekiz hasta çocukla ya da hasta bir kocayla

7. sürekli çığlık atan ve inleyen bir erkek yolcuyla araba kullanmak
8. Kocanızın eski karısıyla asansörde mahsur kaldınız.
9. emekli olan ve her dakikasını onunla geçirmenizi isteyen bir koca
10. sürekli size asılan bir patron

Berni "Hayır," diye fısıldamaya devam etti ama başka seçeneği olmadığını biliyordu. Titreyen elini kaldırdı ve işaret etti. Seçtiği dehşetin üzerindeki sis dağılmadan önce Pauline'e, "Beni hemen buradan çıkar," dedi.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.